

ХОЛИ БЛЕК, КАСАНДРА КЛЕЪР ЖЕЛЕЗНИЯТ ИЗПИТ

Част 1 от „Магистериум“

Превод от английски: Александър Драганов, 2014

chitanka.info

*Посвещение
На Себастиан Фокс Блек,
който не е получавал заплашителни съобщения върху
леда.*

ПРОЛОГ

В далечината човекът, който се катереше по бялото лице на глетчера, приличаше на мравка, качила се върху чиния. Под него се намираше бедняшкият квартал на Ла Ринконада, от това разстояние напомнящ на шарен пъзел. Колкото по-нависоко се изкачваше, толкова по-силно духаше вятърът, като навяваше сняг в лицето му и караше влажните кичури на тъмната му коса да замръзват. Въпреки предпазните си очила с цвят на кехлибар той направи гримаса заради ярката светлина на залеза.

Независимо от това човекът не се страхуваше, че ще падне, макар да не използваше предпазни въжета — само железни стеги и една-единствена ледена брадва. Той се казваше Алистър Хънт и бе маг. Катерейки се, оформяше замръзналата повърхност на глетчера под дланите си. Докато си проправяше път нагоре, по леда се появяваха стъпала, на които да опре ръцете и краката си.

Когато стигна пещерата, на половината път до върха на глетчера бе почти замръзнал и напълно изтощен, защото му се бе наложило да налага волята си върху най-опърничавия от елементите. Бе изнурително да използва магията толкова дълго, но така и не посмя да забави ход.

Пещерата стоеше като зейнала паст от едната страна на планината. Бе невъзможно да види какво има над или под нея. Издърпа се от ръба и си пое дълбоко въздух, като се прокле за това, че не бе дошъл по-рано и бе позволил да бъде измамен. Хората в Ла Ринконада бяха видели експлозията и си шепнеха какво означава огънят в леда.

Огън в леда. Трябваше да бъде сигнал за помощ... или може би нападение.

В пещерата имаше магове, но те бяха прекалено стари или прекалено млади, болни и ранени, майки на деца, които не можеха да

бъдат оставени. Такива бяха и съпругата и синът на Алистър. Бяха скрити тук, в едно от най-отдалечените места на земята.

Майстор Руфъс бе настоял така. Бе казал, че алтернативата е да останат уязвими, заложници на съдбата. Алистър се бе съгласил. Когато Врагът на Смъртта не се показа на полето, за да се изправи срещу шампиона на маговете — момичето Макар, на което възлагаха всичките си надежди — Алистър осъзна грешката си. Бе дошъл в Ла Ринконада колкото се може по-бързо, като прелетя по-голямата част от пътя, яхнал един въздушен елементал. После бе продължил пеш, тъй като контролът на Врага върху елементалите бе непредвидим и могъщ. Колкото по-нависоко се качваше, толкова по-голяма ставаше уплахата му.

„Нека са добре“, пожела си той, докато влизаше в пещерата. „Моля те, нека са добре.“

Трябваше да го посрещне звукът на детска глъчка, изнервеният шепот от разговори, тананикането на потиснатата магия. Вместо това чу само воя на вятъра, който брулеше самотния връх на планината. Пещерата бе от бял лед, омърсен от червената кръв, засъхнала и потъмняла на петна.

Алистър свали очилата си и ги хвърли на земята, като влезе по-навътре в пещерата и призова последните останали му сили, за да се успокоят.

Стените на пещерата излъчваха зловещо фосфоресциращо сияние. Далеч от входа, това бе едничката светлина, която му помагаше да вижда. Това вероятно обясняваше защо се спъна в първото тяло и падна на колене. Алистър отскочи назад с вик, след това потрепери, когато кръсъкът му отекна обратно към него. Падналото момиче бе обгорено до неузнаваемост, но носеше кожена превръзка с тежко парче мед, което подсказваше, че е карало втора година в Магистериума.

Не можеше да е на повече от тринайсет.

Вече трябва да си свикнал със смъртта, каза си той. Воюваха с Врага вече повече от десетилетие, което понякога му се струваше като век. В началото бе изглеждало невъзможно — един млад човек, пък бил той и Макар, който иска да завладее самата смърт. Но колкото по-голяма ставаше силата му, толкова повече растеше армията обсебени от Хаоса. Заплахата бе станала смъртоносна и бе завършила с

безжалостно клане, в което загинаха най-невинните и най-беззащитните.

Алистър се изправи на крака и навлезе по-навътре в пещерата, като отчаяно търсеше едно лице. Прокара си път през телата на загиналите майстори от Магистериума и Колегиума, деца на приятели и колеги, магове, ранени в предишни битки. Сред тях бяха и пречупените тела на обсебените. Странните им очи, вечно завъртени в неестествени вихри, бяха потъмнели завинаги. Маговете бяха неподготвени, но явно бяха успели да окажат сериозна съпротива, за да погубят толкова много от слугите на Врага.

Алистър усети хлад в стомаха си. Пръстите на ръцете и краката му замръзнаха. Алистър се олюля...

И тогава я видя. Сара.

Намери я легнала по гръб, облежната на парче мътен лед. Очите ѝ бяха отворени, загледани в нищото. Ирисите изглеждаха неясни, а миглите ѝ бяха замръзнали. Той се приведе и докосна с пръсти изстиващата ѝ буза. Пое си рязко дъх, а риданието му отекна във въздуха.

Къде бе синът им?

Къде бе Калъм?

В дясната си ръка Сара стискаше кинжал. Бе майстор в извайването на руда, извлечена от недрата на земята. Бе изковала кинжала сама през последната година от обучението си в Магистериума. Кинжалът си имаше име — Семирамида. Алистър знаеше, че Сара е влюбена в оръжието си. „Ако трябва да умра, искам да е със собственото ми оръжие в ръка“, бе му казала тя.

Той обаче не искаше тя да умира по никакъв начин — с оръжие или без.

Пръстите му погалиха замръзналата ѝ буза.

Внезапно чу плач, който го накара да се извърне. Човешки глас, долетял в тази пещера на студа, смъртта и тишината.

Дете.

Той се извърна и потърси с поглед източника на жалостивото ридание. Изглеждаше, че идва откъм входа на пещерата. Той се върна обратно по пътя, по който бе слязъл, препъвайки се в трупове, някои от които бяха замръзнали като статуи, докато внезапно не видя още едно познато лице, което надничаше от касапницата.

Деклан. Братът на Сара, ранен в последната битка. Изглеждаше удушен при изключително жестока употреба на въздушна магия. Лицето му бе посиняло, а капилярите в очните му ябълки се бяха напукали. Едната му ръка бе повдигната и под нея, защитен от ледения под с вълнена завивка, лежеше малкият син на Алистър. Баща му гледаше изумено, а момченцето отвори уста и отново изплака жалостиво.

Треперещ от облекчение и изпаднал в нещо като транс, Алистър се приведе и повдигна детето. То го погледна с големите си сиви очи и отвори уста, за да извика отново. Когато завивката падна, Алистър разбра защо. Лявото краче на детето бе изкривено под невъзможен ъгъл, като счупен клон на дърво.

Алистър опита да призове земна магия, за да изцери момчето, но силата му стигна само колкото да притъпи болката. Сърцето му бясно затупка. Той уви детето в завивката и си проправи път обратно към пещерата, където лежеше Сара. Така хванал бебенцето, че да е пред очите ѝ, той коленичи до тялото ѝ.

— Сара — прошепна той, а сълзите заседнаха в гърлото му, — ще му кажа, че си загинала, докато си го пазила. Ще го отгледам така, че да помни колко смела си била.

Очите ѝ сякаш отвърнаха на погледа му. Той притисна детето по силно и понечи да вземе Семирамида от ръката ѝ. Тогава видя, че по леда до острието има някакви драсканици, които тя явно бе направила в последните си мигове. Знаците обаче бяха твърде ясни, за да са плод на предсмъртен гърч. Когато се приведе по-близо, той осъзна, че това са думи — думи, които тя бе издълбала със сетни сили в леда на пещерата.

Когато ги прочете, усети хлад в стомаха си.

УБИЙ ДЕТЕТО

ГЛАВА ПЪРВА

Калъм Хънт бе легенда в малкия град в Северна Каролина, където живееше. Но не в добрия смисъл на думата. Той бе добре известен с това, че подлудяваше учителите си с жлъчни забележки, дразнеше директорите и дамите на благотворителните обеда. Психолозите, които винаги искаха да са му от помощ — поне в началото, все пак майката на горкото момче бе починала, — накрая се молеха той никога повече да не стъпи в кабинетите им. Нямаше нищо по-унизително от това да те надприказва сърдито дванайсетгодишно хлапе.

Кал бе винаги намръщен, имаше рошава черна коса и подозрителни сиви очи, добре известни на всичките му съседи. Обичаше скейтборда, макар да му бе отнело известно време, докато го овладее. Няколко автомобила все още носеха следите от по-ранните му опити. Често бе забелязван да кисне до прозорците на магазините за комикси и видеоигри. Дори кметът го познаваше. Бе му трудно да го забрави след онзи път, когато бе профучал покрай него по време на парада за Първи май и бе измъкнал един пустинен плъх, с който трябваше да нахранят боа. Бе му станало мъчно за сляпото, сбръчкано животинче, което бе съвсем беззащитно. А и за да бъде честен, бе освободил и белите мишки, които бяха следващото ястие в менюто на змията.

Разбира се, не бе очаквал, че мишките ще хукнат между краката на маршируващите на парада, но пък те не бяха особено умни животни. Не бе очаквал също и че хората ще избягат от мишките, но и те не бяха много умни. По-късно бащата на Кал му бе обяснил какво е станало. Парадът не бе пропаднал заради Кал, макар всички, и особено кметът, да мислеха така.

На всичко отгоре, татко му го принуди да върне плъха.

Той не одобряваше кражбите.

Според него единственото по-лошо нещо от тях бяха магиите.

* * *

Калъм се размърда неспокойно на неудобния стол в кабинета на директора. Чудеше се дали ще ходи на училище утре и дали ще липсва на някого, ако не отиде. Отново и отново си мислеше как да се провали на теста за маг — колкото се може по-убедително. Баща му бе описал подробно как да стане това.

„Нека умът ти бъде напълно празен. Или се съсредоточи върху нещо различно от това, което искат чудовищата. Или пък върху контролното на някой друг вместо върху своето.“

Калъм се почеса по крака, който го болеше тази сутрин. Понякога си го наболваше. Колкото по-висок ставаше, толкова повече го болеше. Поне нямаше да има проблеми да се провали на физическата част от изпита за маг, каквато и да бе тя.

Можеше да чуе другите деца във физкултурния салон долу по коридора. Гуменките им скърцаха по лъскавия под, подвикваха си обиди. Искаше му се някога и той да може да поиграе. Не бе така бърз като другите деца и не можеше да пази равновесие, но пък енергията му бе неизчерпаема. Бе освободен от физическо възпитание заради крака си. Дори в началното училище всеки път, когато опитахше да се затича или да скочи, идваше някакъв учител и му обясняваше, че трябва да забави ход, преди да се е наранил. Ако продължеше с опитите го прибираха вътре.

Като че щеше да е голяма трагедия, ако се насинеше. Като че кракът му щеше да се изкриви още повече.

Кал въздъхна и погледна през стъклените врати на училището, където баща му скоро щеше да се появи. Той имаше кола, която не можеше да се пропусне — „Ролс-Ройс Фантом“ от 1937 година, боядисана в ярко сребристо. Никой в града нямаше подобна кола.

Бащата на Кал имаше магазин за антики на главната улица. Казваше се „Тогдава и сега“. Голямата му страст бе да намира стари и потрошени неща и да ги прави да изглеждат като нови. За да може да кара колата си, трябваше да я човърка всеки уикенд. Не стига това, но и непрекъснато караше Кал да я мие и да я маже с някакво автомобилно мазило за таратайки, което да я предпазва от ръжда.

Колата обаче си работеше перфектно... за разлика от Кал. Той погледна надолу към гуменките си. Обут в дънки като сега, не можеше да се разбере добре, че нещо с крака му не е наред. Когато обаче станеше да върви, това си проличаваше от ясно по-ясно. Бе претърпял серия операции още от бебе, бе посетил безброй терапевти. Нищо обаче не бе помогнало. Продължаваше да куцука, все едно е на борда на особено нестабилна лодка в бурно море и се опитва да запази равновесие.

Когато бе по-малък, имаше навика да се преструва на пират или опитен моряк с дървен крак, който потъва на кораба си след дълга битка с оръдия. Правеше се на пират, на нинджа, на каубой, дори на изследовател на чужди планети.

Но никога на магьосник.

Никога.

Чу ръмженето на двигател и понечи да се изправи на крака, но след това отново се стовари на дивана си подразнен. Не бе баща му, а някаква обикновена червена кола „Тойота“. След малко се появи Кайли Майлс, една от ученичките в неговия клас. Тя мина покрай него, придружена от учител.

— Успех с балета! — каза ѝ госпожа Кемал, след което се обърна към стаята си.

— Благодаря! — отвърна Кайли и погледна някак особено Кал, все едно го преценява.

Кайли никога не поглеждаше Кал. Това бе една от особеностите ѝ, заедно с бляскавата руса коса и раницата с нарисуван единорог. Когато бяха в едно и също помещение, погледът ѝ минаваше покрай него, все едно е невидим.

Още по-странно бе, когато понечи да му махне, след което се отправи към тойотата. Успя да види родителите ѝ на предните седалки. Изглеждаха нервни.

Не можеше да отива на същото място, нали? Не и на Железния изпит. Но ако...

Той стана от стола. Ако вървеше натам, бе редно някой да я предупреди.

„Много деца се мислят за специални“, казваше бащата на Кал, без да прикрива отвращението в гласа си. „Техните родители мислят същото. Особено в семейства с магически дарби от поколения наред. В

някои родове, в които магията е умряла, те се надяват на дете вълшебник, което да върне силите им. Но най-зле е положението за децата без вълшебници в семейството. Те си мислят, че ще е като на филм. Пък то не е.“

В този миг бащата на Кал спря на бордюра пред училището с жалко проскърцване на спирачките. Така Кайли изчезна от погледа на Кал. Кал закуцука към вратата, но докато стигне до ролса, тойотата на семейство Майлс вече изчезваше иззад завоя.

Значи нямаше да може да я предупреди.

— Кал! — Баща му бе излязъл от колата и се подпираше на вратата от другата страна. Косата му — рошава и тъмна като на Кал — посребряваше по слепоочията. Бе облякъл спортно яке с кожени лакти въпреки жегата. Кал често си мислеше, че баща му изглежда като Шерлок Холмс от стария сериал на BBC. Понякога хората се изненадваха, че той не говори с британски акцент.

— Готов ли си?

Кал сви рамене. Как можеше да се подготвиш за нещо, което е способно да провали живота ти, ако оплескаш нещата?

Или в случая — ако не ги оплескаш.

— Предполагам.

— Хубаво — отвори вратата баща му. — Влизай тогава.

По колата нямаше никакви петна — нито вътре, нито навън. Кал бе изненадан да намери старите си патерици на задната седалка. През последните години не му бяха трябвали. Не и след случката, когато падна от батут и усукана глезена и на здравия си крак. Когато баща му се вмъкна в колата и запали двигателя, Кал ги посочи и попита:

— За какво са ми?

— Колкото по-зле изглеждаш, толкова по-голям е шансът да те отхвърлят — отвърна мрачно баща му и го погледна внимателно, докато излизаше от паркинга.

— Това е измама! — възрази Кал.

— Измама е, ако се опитваш да спечелиш. Ти трябва да загубиш.

Кал завъртя очи. Баща му можеше да вярва в каквото си иска.

Кал знаеше само, че няма да използва тези патерици, освен ако не е крайно наложително. Не му се спореше за това, не и днес. Баща му вече бе прегорил филията си на закуска и го бе нахокал, когато Кал

се бе оплакал, задето трябва да ходи на училище само два часа преди да го вземат обратно оттам.

Сега баща му се приведе към волана, стисна зъби и склучи пръсти около скоростния лост, като сменяше скоростите с ненужна злоба.

Кал се опита да се съсредоточи върху дърветата навън. Листата им тъкмо започваха да пожълтяват. Помъчи се да си спомни всичко, което знаеше за Магистериума. Първия път, когато баща му спомена майсторите и начина, по който избираха чираците си, Кал бе сложен да седне в едно от големите кожени кресла в кабинета. Лакътят на Кал бе счупен, устната му бе сцепена след един здрав училищен бой и на него никак не му бе до лекции. Освен това баща му бе имал толкова сериозен вид, че Кал се бе уплашил. И бе говорил така, все едно се кани да му съобщи, че страда от ужасно заболяване.

Оказа се, че заболяването е потенциалът на Кал за магия. Кал се бе свил в стола, докато баща му говореше. Бе свикнал да му се подиграват. Другите деца смятаха, че куцият крак го прави лесна мишена. Обикновено успяваше да ги убеди в обратното. Но този път група бабаити от горните класове го бяха приклезили в един ъгъл до игрището, когато си тръгваше от училище.

Бяха започнали да го бутат и обиждат както винаги. Калъм бе научил, че повечето хора отстъпват, когато видят, че той е готов за бой, затова опита да удари най-високото момче. Това се бе оказало първата му грешка. Скоро го бяха съборили. Един бе седнал на коленете му, друг удряше лицето му и се опитваше да го накара да се извини и да признае, че е сакат палячо.

— Съжалявам за това, че съм невероятен, нещастници — бе казал Кал, преди да припадне.

Явно бе останал в несвяст не повече от минута, тъй като щом отвори очи, видя, че момчетата са си плюли на петите. Кал не можеше да разбере, че припадъкът му е имал такъв поразяващ ефект.

— А така! — бе извикал той, докато се опитваше да седне. — Бягайте и не се връщайте!

Но след това се бе огледал и видя, че цялото игрище е напукано. Дълга фисура минаваше от люлката, та чак до стената на училището, разделяйки малката сграда на две половини. Той лежеше точно на пътя

на нещо, което изглеждаше като малко земетресение. Бе решил, че това е най-страхотното нещо, което му се е случвало.

Баща му обаче не бе съгласен.

— Магията се среща в някои семейства — заяви той. — Не всички в тях я имат, но изглежда, че ти си от кутсузлиите. Толкова съжалявам, Кал.

— Значи твърдиш, че аз съм пукнал земята? — Кал не знаеше дали да се чувства щастлив, или ужасен. Май щастие то печелеше. Почувства как ъгълчетата на устните му опитват да се завъртят нагоре и си наложи да ги принуди да увиснат обратно надолу. — Това ли правят маговете?

— Маговете използват различните елементи — земя, въздух, огън и вода, а също и бездната, която е източник на най-силната и зла магия, чародейството на Хаоса. Магията може да се използва за много неща, включително да разцепиш земята, както ти направи.

Баща му кимна, но сякаш на себе си.

— В началото, когато се появила магията, тя била много силна. Сурова, необработена енергия. Балансът е това, което неутрализира магическото умение. Младите магове нямат почти никакъв контрол. Ти обаче трябва да се пребориш с това. Никога не използвай магията си отново. Иначе маговете могат да те отведат в тунелите си.

— Там ли е училището им? Под земята? — попита Кал.

— Дълбоко под земята, където никой не може да го намери — каза мрачно баща му. — Долу няма светлина, нито прозорци. Един безкраен лабиринт. Можеш да се изгубиш в пещерите и никога да не те намерят. Да умреш и никой да не разбере.

Кал облиза внезапно пресъхналите си устни.

— Но ти си магьосник, нали?

— Не съм използвал магията, откакто майка ти почина. Никога повече няма да я използвам.

— А мама е отишла там? В тунелите? Наистина ли?

Кал искаше да научи нещо повече за майка си. Знаеше съвсем малко. Имаше само няколко избелели снимки в стар дневник, на които се виждаше красива жена с коса, черна като на Кал, и с очи, чийто цвят той не можеше да определи. Знаеше, че не бива да разпитва баща си за нея. Той никога не говореше за майката на Кал, освен ако не бе абсолютно наложително.

— Да — отвърна баща му, — тя загина заради магията. Когато маговете тръгват на война, което се случва твърде често, не ги е грижа за хората, които загиват в нея. Затова не бива да привличаш вниманието им.

Тази нощ Кал се събуди с писъци. Вярваше, че е пленен под земята, че го погребват жив. Колкото и да се мятеше, не можеше да диша. След това сънуваше, че бяга от чудовище, направено от пушек, чиито очи сияеха с хиляда различни зли цвята... ала не можеше да избяга заради крака си. В съня му чудовището започна да го дърпа назад, докато той не падна и не усети горещия му дъх във врата си...

Другите деца в класа на Кал се страхуваха от тъмното, от нещо, което може би се криеше под леглото, от убийци с огромни брадви. Кал се боеше от магьосници, дори повече — че може и той да е такъв. Сега му предстоеше да ги срещне. Същите магьосници, заради които майка му бе умряла и баща му почти никога не се смееше. Заради които нямаше приятели и си стоеше в работилницата, в каквата бе превърнал гаража си, за да ремонтира стари мебели, коли и бижута. Кал не смяташе, че трябва да си гений, за да се досетиш защо баща му е обсебен от идеята да поправя счупени предмети.

Минаха покрай един знак, който ги приветстваше с добре дошли във Вирджиния.

Всичко изглеждаше еднакво. Не знаеше какво да очаква, но почти не бе излизал от Северна Каролина. Пътуванията им извън Ешвил бяха крайно редки, най-вече по повод ретро ралита и панаири на антики, които Кал обикаляше заради потъмнялото сребро, колекциите от бейзболни картички в пластмасови ръкави и старите табели за таксита, докато баща му се пазареше за нещо скучно.

На Кал му хрумна, че ако не се провали на този тест, няма да му се налага да ходи на такива събития. Стомахът му се сви и усети как го полазват студени тръпки. Наложил си да мисли за плана, съставен от баща му.

„Нека умът ти бъде празен. Или се съсредоточи върху точно обратното на това, което тези чудовища искат. Или върху изпита на някой друг, а не твоя.“

Въздъхна. Просто се бе заразил от нервността на баща си. Всичко щеше да е наред. Не бе трудно да се проваляш на изпити.

Колата зави по магистралата и пое по тесен път. Единственият знак на него бе символът на самолет и думите „Летището е затворено заради профилактика“, изписани под него.

— Къде отиваме? — попита Кал. — Ще летим ли някъде?

— Надявам се, че не — отвърна баща му.

Улицата премина рязко от асфалт към прахоляк. Докато следващите няколко метра се друсаша, Кал се хвана за вратата, за да не си удари главата в покрива. Ролсът не е кола, правена за черен път.

Внезапно пътят се разшири и дърветата свършиха. Ролсът се озова наред голямо открито пространство. В центъра се намираще огромен хангар, направен от велпапе. Наоколо имаше паркирани стотина коли — износени пикапи и седани, почти толкова луксозни колкото Фантома, но пък много по-нови. Кал видя родители и деца на неговата възраст, които бързаха към хангара.

— Май сме закъснели — рече Кал.

— Много хубаво — каза с мрачно задоволство баща му.

Той спря колата си и излезе от нея, като даде знак на Кал да го последва. Кал бе доволен, че баща му е забравил патериците. Денят бе горещ, а слънцето немилостиво напичаше гърба му, скрит под сива риза. Избърса потните си длани в дънките, когато минаха през паркинга и влязоха в голямото открито пространство, което бе входът на хангара.

Всичко вътре бе с главата надолу. Деца тичаха насам-натам, а гласовете им отекваха в огромното пространство. Покрай една голяма метална стена имаше скамейки. Те можеха да поберат много повече хора от присъстващите в момента, но изглеждаха мънички на фона на огромната стая. Яркосиня лента маркираше с кръстчета и кръгове бетонния под.

А от другата страна, пред огромните врати на хангара, през които някога бяха пускали самолетите на пистата, стояха маговете.

ГЛАВА ВТОРА

Маговете бяха не повече от половин дузина, но сякаш изпълваха цялото пространство с присъствието си. Кал не бе сигурен как си ги бе представял. Баща му бе маг и изглеждаше съвсем обикновено, макар и леко ексцентричен. Бе смятал, че повечето магове ще да са много по-странни. Може би със заострени шапки или пък в роби със звезди по тях. Тайничко се надяваше някой от тях да е зелен.

За негово разочарование, те изглеждаха съвсем нормални — три жени и трима мъже, облечени в свободни туники с дълги ръкави и панталони, направени от същия плат. На китките си имаха гривни от метал и кожа, но Кал не можеше да прецени дали това е нещо специално, или просто моден аксесоар.

Най-високият от маговете, широкоплещест мъж с орлов нос и рошава прошарена коса, пристъпи напред и се обърна към семействата на скамейките.

— Добре дошли, кандидати. Добре дошли, роднини и приятели на кандидатите. Това е най-важният следобед в живота на вашето дете.

„Страхотно“, помисли си Кал. „Добър начин да ни успокоят.“

— Не знаят ли, че всички тук се опитват да влязат в училището за вълшебства?

— Родителите вярват в това, в което искат да вярват — поклати глава баща му. — Чуват това, което искат да чуят. Ако желаят детето им да бъде известен атлет, смятат, че кандидатства за специално спортно обучение. Ако искат да е неврохирург, мислят, че това е някакъв предварителен курс. Ако държат да е заможен, смятат, че това е училище, което ще го свърже с богатите и известните.

Магът продължи с обясненията как ще протече следобедът и колко време ще отнеме изпитът.

— Някои от вас са пропътували дълъг път, за да предоставят на детето си тази възможност. Искаме да благодарим...

Кал го слушаше, но чу и друг глас, който сякаш идваше отвсякъде и никъде.

„Когато майстор Норт свърши с представянето, всички кандидати трябва да се изправят и да пристъпят напред. Изпитът ще започне всеки момент.“

— Чу ли това? — попита Кал и баща му кимна.

Кал се огледа около себе си. Всички гледаха към магьосниците. Някои бяха нетърпеливи, други — усмихнати.

— Ами децата?

Магът — Кал се досети, че това трябва да е споменатият от безплътния глас майстор Норт — приключи с встъпителните слова.

Кал знаеше, че трябва да слезе от скамейката, понеже щеше да му е по-трудно отколкото на останалите деца. Искаше обаче да чуе отговора.

— Всеки, който има някаква сила, може да чуе майстор Финиъс. Повечето от кандидатите са имали някакво магическо преживяване досега. Някои се досещат какви са, други го знаят със сигурност, на останалите предстои да разберат.

Чу се шумолене, когато децата станаха на крака и накараха металните стойки да потреперят.

— Какво е първото изпитание? — попита Кал баща си. — Пак ли ще чуем майстор Финиъс?

Баща му почти не го чуваше. Изглеждаше разсеян.

— Предполагам. Другите изпитания обаче ще бъдат много лоши. Само помни какво ти казах. Всичко ще приключи бързо.

Хвана Кал за китката, стряскайки го. Знаеше, че баща му го обича, но рядко го бе виждал да става сантиментален. Стисна ръката му и след това го пусна.

— Върви!

Докато Кал слизаше надолу по скамейките, останалите деца се събраха по групи. Една от жените магове махна на Кал да се присъедини към нейната група. Другите кандидати си шептяха нещо. Изглеждаха нервни, но и нетърпеливи. Кал видя Кайли Майлс през две групи. Запита се дали трябва да ѝ каже, че това не е изпит по балет. Тя обаче бе широко усмихната и си говореше с другите кандидати, а и той се съмняваше, че би го послушала.

„Изпити по балет“, помисли си мрачно той. „Ето как те зарибяват.“

— Аз съм майстор Милагрос — каза жената маг, която бе махнала на Кал, докато извеждаше групата от голямата зала по дълъг коридор, боядисан с бяла боя. — За първото изпитание всички ще бъдем заедно. Моля, последвайте ме в редица, без да се бутате.

Кал, който беше най-отзад, трябваше да ускори крачка, за да не изостане. Знаеше, че ако закъснее, би имал предимство, тъй като щеше да ги накара да помислят, че не се интересува от изпитанията и не знае какво прави. Мразеше обаче погледите, които му хвърлиха, докато куцука най-отзад. Всъщност се забърза толкова много, че блъсна едно хубаво момиче с големи тъмни очи. То го погледна раздразнено изпод още по-тъмните кичури на косата си.

— Извинете — каза автоматично Кал.

— Всички се притесняваме — каза момичето, което бе малко смешно. То не изглеждаше никак притеснено, а напротив. Бе напълно спокойно, с повдигнати вежди. По карамеления пуловер нямаше и петънце, нито пък по скъпите дънки. На врата си носеше филигрирана висулка, която Кал разпозна благодарение на посещенията си в антикварни магазини като „Ръката на Фатима“. Златните обеци на ушите ѝ изглеждаха, като че са принадлежали на принцеса, а може би и на кралица.

Кал внезапно се почувства мръсен и непохватен.

— Здравей, Тамара! — извика високо момче от азиатски произход с късо подстригана черна коса.

Момчето извърна поглед от Кал. Момчето каза нещо, което Кал не можа да чуе, и се усмихна злорадо. Кал се притесни, че става дума за него, за това, че е сакат, блъскащ се в хората. Като някакво чудовище на Франкенщайн.

Изпита унижение — особено предвид факта, че Тамара не бе забелязала крака му. Бе подразнена от това, че я е бутнал, като нормално дете. Напомни си, че веднага щом се провали на изпита, повече няма да му се налага да се вижда с тези хора.

Те щяха да загинат в тунелите така или иначе.

Мисълта го накара да продължи по безкрайните коридори, докато не стигна до голяма бяла зала с редици чинове. Изглеждаше като всяка друга стая за изпит, която Кал бе виждал. Чиновете бяха дървени и съвсем обикновени, свързани с плетени столове. Върху всяко бюро стоеше синя книга, на която бе написано името на детето, а

отгоре имаше химикалка. Настана врява, докато всеки обикаляше чина, търсейки своето място. Кал го намери на третия ред и седна зад хлапе с къдрава светла коса и с яке на футболен отбор. Приличаше повече на спортист, отколкото на кандидат за вълшебно училище. Момчето се усмихна на Кал, все едно наистина се радва, че са близо един до друг.

Кал не си направи труда да му се усмихне в отговор. Отвори синята книжка, прелисти страниците с въпроси и празни кръгчета за А, Б, В, Г и Д. Бе очаквал изпитът да е плащещ, но вместо това той се очертаваше да бъде ужасно скучен.

— Моля, не отваряйте книгите си преди началото на изпита — обади се майстор Милагрос от дъното на стаята. Тя бе висока и изглеждаше твърде млада. Напомняше на Кал за една от учителките му. Тя също изглеждаше, сякаш не прекарва много време с деца. Имаше къса черна коса, с малко розово по нея.

Кал затвори книгата си и се огледа. Осъзна, че е единственият, който я е отворил. Реши да не казва на баща си колко лесно се е отличил от другите.

— Преди всичко искам да ви поздравя с добре дошли на Железния изпит — продължи майстор Милагрос и се прокашля. — Сега, след като сте далеч от родителите си, мога да ви обясня какво ще се прави днес. Някои от вас са получили покани за явяване в музикално училище или училище по астрономия, висша математика или дори езда. Както може би предполагате, вие сте тук, за да се види дали може да бъдете приети в Магистериума.

Тя вдигна ръце и стените сякаш изчезнаха. На тяхно място се появи груб дялан камък. Хлапетата останаха по бюрата си, но земята се бе превърнала в слюдеста скала, която блестеше като брокат. Лъскави сталактити се спускаха от тавана като висулки.

Русото момче си пое дълбоко дъх. Из цялата стая Кал чу възклицания на изумление.

Сякаш вече бяха попаднали в пещерите на Магистериума.

— Невероятно — каза хубавото момиче с бели краища по плитките си.

В този момент и въпреки всички предупреждения на баща си на Кал му се прииска да влезе в Магистериума. Вече не му изглеждаше като нещо тъмно и страшно, а като невероятно място. Все едно е

изследовател, който отива на друга планета. Той обаче си спомни думите на баща си.

„Магьосниците ще искат да те подмамат с красивите си илюзии и с изкусни лъжи. Не им вярвай!“

Майстор Милагрос продължи. Гласът ѝ ставаше все по-уверен.

— Някои от вас са тук по право — с родители или други роднини, които са учили в Магистериума. Други са били избрани, тъй като имат потенциала да станат магове. Никой от вас обаче няма гаранции, че ще влезе. Само майсторите могат да преценят кой кандидат си заслужава.

Кал вдигна ръка и без да изчака разрешение, попита:

— Ами ако не искаме да ходим?

— Че кой не би искал да ходи на училище за понита? — попита едно момче с кестенява коса, седнало диагонално пред Кал. То бе дребно и бледо, с дълги мършави крака и ръце, които се подаваха от синята му риза, на която имаше избледняла рисунка на кон.

Майстор Милагрос изглеждаше толкова ядосана, че бе забравила да бъде нервна.

— Дрю Уолъс — излая тя, — това не е училище за понита. Изпитът цели да се прецени дали може да бъдете избрани за чирак, който да придружи своя учител или майстор в Магистериума. Ако имате достатъчно силна магия, присъствието е задължително.

Тя погледна изпитателно към Кал.

— Изпитът е за вас. Онези от вас, които имат роднини, надарени с вълшебство, знаят колко опасни могат да бъдат необучените магове за себе си или за околните.

В стаята се разнесе мърморене. Кал осъзна, че няколко от децата гледаха към Тамара. Тя бе изправила рамене на стола си, загледана пред себе си с високо вдигната брадичка. Той познаваше този поглед. Той бе гледал така всеки път, когато хората говореха за крака му или за това, че майка му е починала, или пък че баща му е особняк. Погледът на някой, който се преструва, че не знае за какво говорят.

— А какво става, ако не влезем в Магистериума? — попита момичето с плитките.

— Добър въпрос, Гуенда Мейсън — отвърна майстор Милагрос с окуражителен тон. — За да бъдете успешен маг, трябва да имате три качества. Едното е инстинктът за магия. Това го имате всички, поне до

известна степен. Второто е знанието как да я използвате. Това можем да ви го дадем ние. Третото е контрол. Това трябва да намерите сами. Като необучени магове, през първата си година стигате пика на силите си, но нямате познания или контрол. Ако нямате дарба да се учите или умение да се контролирате, няма да бъдете приети в Магистериума. В този случай ще трябва да направим така, че магията и елементите да не застрашават никога вас или семействата ви.

Елементите? Какво пък означаваше това?, помисли си Кал. Другите изглеждаха също толкова объркани.

— Значи това е като да не вземеш изпит? — попита някой. — И какво точно става след това...

— Значи това не е училище за понита... — каза със съжаление Дрю.

Майстор Милагрос не обърна внимание. Образите от пещерата избледняха. Бяха в същата бяла зала, в която бяха влезли.

— Химикалките пред вас са специални — каза тя и изглеждаше, сякаш си е спомнила как да бъде нервна.

Кал се запита на каква възраст е... Изглеждаше млада, дори помлада заради розовите кичури в косата си, но за да бъде майстор, явно бе изкусна магьосница.

— Ако не използвате химикалките си, няма да може да прочетете задачите. Разтърсете ги, за да активирате мастилото. И не забравяйте да предадете каквото сте писали. Може да започнете!

Кал отвори книгата и прочете първия въпрос.

Дракон и уивърн тръгват в два часа от същата пещера, като летят в една посока. Средната скорост на дракона е с 50 километра по-ниска от тази на уивърна. След два часа обаче, драконът е с 40 километра пред уивърна. Намерете скоростта на дракона, като имате предвид, че уивърнът жадува за мъст.

Мъст? Кал се ококори над текста, след което прелисти страницата. Следващата задача не бе по-добра.

2. Лукреция се кани да засади храст отровно куче грозде през есента. Тя ще засади четири храста обикновени вълчи билета с 15 цвята във всеки. Преценила е, че 20% от полята ще бъдат засети с изпитателен храст от мечо грозде. Колко са общо храстите? Колко мечо грозде е засадила? Ако Лукреция е земен маг, пресякъл три от портите, колко хора ще може да отрови, преди да я хванат и обезглавят?

Кал премигна над теста. Трябваше да положи усилия, за да разбере кои отговори са грешни, така че да не вземе да отговори правилно. Другият вариант бе да избира една и съща подточка, като така се надяваше да получи ниска оценка. Но така средностатистически щеше да улучи около 20% от въпросите, а това бе повече, отколкото се надяваше.

Той се запита какво да прави, взе химикалката, разтърси я и се опита да отбележи страницата.

Нищо не се получи.

Опита отново, като натисна по-силно. Нищо. Огледа се наоколо и видя, че другите деца си пишат нормално, макар някои също да имаха проблеми с химикалките.

Той разбра, че няма да се провали като обикновено не-магично момче. Нямахше да може дори да вземе изпита.

Но ако маговете те накарат да държиш изпита отново, ако си предал бял лист? Той се намръщи и си спомни какво бе казала Милагрос за химикалката. Нещо за това, че трябва да разтърсиш мастилото, за да проработи.

Може би не я бе разтърсил като хората.

Той сви юмрук около химикалката и я тръсна с всичка сила. Раздразнението му от изпита му придаде допълнителна сила и китката му изпука.

„Хайде“, помисли си той. „Хайде тръгни!“

От върха на химикалката избухна синьо мастило. Опита се да спре теча, като сложи пръст на мястото, където трябваше да е пукнатината, но мастилото само запръска по-силно. То заля стола на момчето пред него и русото момче, усетило прииждащата мастилена буря, залегна, за да избегне мазалото. Бе невероятно, че толкова много мастило излезе от толкова мъничка химикалка. Хората започваха да го гледат!

Кал изпусна химикалката и тя спря да пръска. Белята обаче бе станала. Ръцете и бюрото му, както и изпитната книга и косата му, бяха целите в мастило. Опита се да обърше пръсти, но така само намаца ризата си.

Искрено се надяваше мастилото да не е отровно. Бе сигурен, че е глътнал малко.

Всички в класа го зяпаха. Дори майстор Милагрос го гледаше по начин, който подозрително напомняше удивление, все едно никой досега не е успявал да унищожи химикалка по такъв начин. Всички бяха млъкнали. Освен мършавото хлапе, което бе заговорило Тамара преди. То се приведе да ѝ прошепне нещо. Тамара дори не се усмихна, но от самодоволната гримаса на лицето на момчето и от злорадия блясък в очите му Кал разбра, че го одумват. Усети как върховете на ушите му пламват.

— Калъм Хънт! — каза шокирана майстор Милагрос. — Моля те да напуснеш стаята и да се измиеш. Изчакай в коридора, докато групата не се присъедини към теб.

Кал се изправи на крака и почти не забеляза русото момче, което, макар да бе почти подгизнало от мастило, му хвърли съчувствен поглед. Чуваше как някой се кикоти, докато излизаше пред вратата, и си представяше сърдития поглед на Тамара. На кого му пукаше какво мисли тя или който и да било от тях? Какво значение имаше дали са добре настроени към него, или не? Те не бяха част от живота му. Никой от тях.

„Само още няколко часа.“ Това си повтаряше той, докато стоеше в банята и се мъчеше да изтрие мастилото със сапун на прах и с груби салфетки. Запита се дали мастилото не е вълшебно. Определено бе залепнало по него. Една част бе засъхнала на черната му коса, а по ризата му все още имаше сини отпечатъци, когато излезе от банята и намери останалите кандидати да го чакат в коридора. Чу как някои от тях го наричат „мастиления изрод“.

— Готина риза — обади се тъмнокосото момче.

На Кал му се стори, че той е богат, подобно на Тамара. Не можеше да прецени защо, но дрехите му изглеждаха ушити като по поръчка.

— Надявам се, че на следващото изпитание няма да има взривове. Но пък ще е по-забавно, ако има.

— Я млъквай — отвърна Кал. Знаеше, че това не е най-добрият отговор. Подпря се на стената, докато майстор Милагрос не се появи отново и не им каза да се подредят. Настъпи тишина, докато тя извикваше кандидатите по имена и ги разделяше на групи по петима, които отправяше в краищата на определен коридор и ги караше да чакат. Кал нямаше представа как може да има толкова много коридори

в хангар, но подозираше, че това е едно от нещата, които според баща му е по-добре да не знае.

— Калъм Хънт! — извика тя.

Кал тръгна към групата си, в която за негово изумление участваха още тъмнокосото момче, чието име бе Джаспър де Уинтър, и русолявото хлапе, което бе изпръскал с мастило. То се казваше Аарън Стюарт. Джаспър театрално прегърна Тамара и ѝ пожела късмет, преди да се отправи обратно към групата си. Щом стигна там, веднага заговори Аарън, като обърна гръб на Кал. Все едно Кал не съществува.

Другите две деца в новата група на Кал бяха Кайли Майлс и едно нервно момиче на име Селия еди-коя си, която имаше бухнала руса коса и синьо цвете в бретона.

— Здравей, Кайли — каза Кал, като се запита дали сега не е моментът да я предупреди, че картината, създадена от майстор Милагрос за Магистериума, не е нищо повече от красива илюзия. Бе чул от сигурен източник, че пещерите са пълни със задънени изходи и безоки риби.

— Недей да говориш с мен — отвърна извинително тя.

— Какво?

Те тръгнаха по коридора и Кал закуцука по-бързо, за да не изостане.

— Сериозно?

— Знаеш как е — сви рамене тя, — искам да направя добро впечатление. Ще е по-трудно, ако ме видят да говоря с теб. Съжалявам!

Тя се забърза напред, за да настигне Джаспър и Аарън. Кал се загледа в тила ѝ, все едно можеше да го пробие с гнева си.

— Дано те изяде някоя безока риба! — извика той.

Тя се направи, че не го е чула.

След последния завой майстор Милагрос ги заведе в огромна стая, която приличаше на гимнастически салон. Тя имаше висок таван, а от центъра му висеше голяма червена топка. До топката имаше въжена стълба с дървени стъпала, която стигаше чак до пода.

Това бе нелепо. Не можеше да се изкатери с болния си крак. Трябваше сам да се проваля на тестовете, а не те да са невъзможни за него.

— Сега ще ви оставя на майстор Рокмапъл — каза майстор Милагрос, след като последната група от петима души пристигна. Тя

посочи нисък магьосник с рижава брада и червен нос. Носеше клипборд и имаше свирка на врата си като учител по физическо, макар да бе облечен в черните дрехи, които носеха и останалите магьосници.

— Изпитанието е на пръв поглед просто — рече майстор Рокмапъл и поглади брадата си така, че да изглежда заплашително. — Трябва да се изкатерите по стълбата и да вземете топката. Кой би се пробвал пръв?

Няколко деца вдигнаха ръце.

Майстор Рокмапъл посочи Джаспър. Той се отправи към въжето с горда крачка, все едно това че тръгва пръв, потвърждава колко е страхотен, а не че просто е махал истерично с ръка. Вместо да се покатери обаче, той погледна замислен към топката и потупа долната си устна.

— Готов ли си? — попита майстор Рокмапъл и повдигна вежди.

Някои от децата се изсмяха.

Джаспър, видимо подразнен от това, че му се смеят, макар да приема нещата толкова сериозно, скокна към висящата въжена стълба. Но всеки път, щом се покатереше, стълбата сякаш се удължаваше, така че му оставаше все по-голямо и по-голямо разстояние. Накрая се предаде и рухна на земята, обкръжен от безкрайно количество въже и дървени стъпала.

„Това бе забавно“, помисли си Калъм.

— Хубаво — каза майстор Рокмапъл, — кой е следващият?

— Нека опитам отново — процеди Джаспър. Прозвуча, все едно мрънка. — Вече знам как да го направя.

— Много кандидати чакат реда си — отвърна майстор Рокмапъл. Изглеждаше много доволен от себе си.

— Не е честно! Някой ще се сети как трябва и след това всички ще последват примера му. Наказан съм, затова че опитах пръв.

— На мен ми се стори, че сам поиска да бъдеш пръв, но добре, Джаспър. След като останалите приключат, може да се пробваш отново.

По начина, по който получи втори шанс, Кал се досети, че бащата на Джаспър е важен човек.

Повечето деца не се справиха много добре. Някои стигнаха до средата, преди да се плъзнат обратно надолу. Други дори не успяха да се отлепят от земята. Селия стигна най-високо, преди хватката ѝ да

отслабне и тя да падне на предпазния мек под. Цветето в косата ѝ се измачка леко. Не искаше да показва, че е ядосана, но Кал се досети за това от начина, по който се мъчеше да нагласи цветето обратно.

— Аарън Стюарт — погледна към листа майстор Рокмапъл.

Аарън застана пред въжената стълба и размърда пръсти, все едно се готви да стреля с топка в баскетболния кош. Изглеждаше самоуверен и спокоен. Кал усети познатата завист, която изпитваше всеки път, когато другите деца играеха баскетбол, но успя да я потисне. Отборните игри бяха недостъпни за Кал. Шансът да се изложи, бе прекалено голям дори да го пуснеха да играе. Деца като Аарън никога не трябваше да се тревожат за такива неща.

Аарън тръгна нагоре по въжената стълба и увисна на нея. Катереше се бързо, а краката и ръцете му се движеха в синхрон. Бе толкова бърз, че въжената стълба не смогваше да се разтегли достатъчно.

Изкачваше се все по-нависоко и по-нависоко. Калъм затаи дъх и осъзна, че всички около него също са притихнали. Аарън, ухилен като маниак, стигна върха, удари топката с опакото на ръката си, като я събори, а след това се спусна надолу по стълбата и се приземи на краката си като гимнастик. Някои от децата изръкопляскаха. Дори Джаспър изглежда се радваше за него, защото отиде и го потупа по гърба.

— Много добре — каза майстор Рокмапъл, както и на всички други.

Калъм реши, че сърдитият стар маг се е ядосал, задето някой е успял да победи в нелепата му игра.

— Калъм Хънт — каза магът.

Калъм пристъпи напред и съжали, че не си е донесъл медицинската бележка.

— Не мога.

— Защо? — погледна го отвисоко майстор Рокмапъл.

„Стига де. Не ме ли виждаш.“

Кал вдигна глава и загледа предизвикателно мага.

— Ами заради крака. Не мога да правя упражнения по гимнастика.

— Недей тогава — сви рамене магът.

Кал се опита да потисне яростта си. Можеше да види как го гледат останалите деца — някои с раздражение, други с жал. Най-лошото бе, че обикновено би се пробвал пръв да направи нещо по физическо. Сега искаше да се провали по своя воля.

— Това не е извинение — каза той. — Счупили са ми крака, когато съм бил бебе. Имам десет операции и в резултат на това шейсет железни пирона, които го придържат цял. Трябва ли да показвам и белезите си?

Кал отчаяно се надяваше, че майстор Рокмапъл ще каже „не“. Левият му крак бе мозайка от червени белези и грозни шевове. Не даваше на никого да го види, никога не носеше къси панталони, не и след като разбра защо непознатите заглеждат крака му. Не знаеше защо се обяснява. Просто беше ядосан и бе забравил къде се намира.

Майстор Рокмапъл, който държеше свирката в една ръка, я завъртя замислено.

— Тези изпити не са толкова плитки — каза накрая той. — Поне се пробвай, Калъм. Ако не успееш, минаваме към следващия.

— Хубаво — вдигна ръце Кал. — Добре. Хубаво.

Той пристъпи към въжената стълба и постави едната си ръка върху нея. Нарочно отпусна тежестта си върху левия крак, когато стъпи на най-ниското стъпало. Болка прониза прасеца му и той рухна на пода, все още стиснал стълбата. Чу смеха на Джаспър зад гърба си.

Кракът го болеше, а стомахът му се сви. Погледна отново нагоре към червената гумена топка на върха на стълбата и усети пронизващо главоболие. Години наред го бяха карали да седи на скамейките, да куцука, докато останалите тичаха по игрището. Причерня му, докато гледаше към червената топка.

Мразя те, мразя те, мразя те...

Чу се трясък и червената топка пламна. Някой изпищя — вероятно Кайли, но Кал се надяваше да е Джаспър. Всички, включително майстор Рокмапъл, гледаха към червената топка, която гореше весело над тях като странен фойерверк. Отвратителна смрад на изгоряла гума изпълни въздуха и Кал отскочи назад, когато топящата се топка се плъосна на пода. Част от нея се залепи на блузата му.

Мастило и гума. Започваше нова мода!

— Излезте — нареди майстор Рокмапъл, когато децата се закашляха от пушека. — Всички да излязат от стаята.

— Но сега е мой ред! — оплака се Джаспър. — Как да взема топката, след като изродът я изгори! Майсторе...

— *Казах да излезете!* — кресна магът и децата хукнаха от стаята. Кал бе най-отзад и чувстваше изпълнените с омраза погледи на Джаспър и на майстор Рокмапъл.

Освен миризмата на изгоряло, във въздуха се носеше и ехото на думата „изрод“.

ГЛАВА ТРЕТА

Майстор Рокмапъл маршируваше гневно, докато водеше цялата група надолу по коридора, надалеч от изпитателната зала. Всички вървяха толкова бързо, че Калъм нямаше как да не изостане. Кракът го болеше повече от всякога, а самият той миришеше на изгоряла фабрика за гуми. Докато куцукаше зад останалите, се чудеше дали някой някога в историята на Магистериума е обърквал нещата толкова много. Може би щяха да го пуснат да си тръгне по-рано — заради собствената му безопасност и тази на останалите.

— Добре ли си? — попита Аарън, като изостана, така че да върви до Калъм. Той се усмихна добродушно, сякаш нямаше нищо странно в това, че говори със същия този Кал, когото останалите отбягваха като чумав.

— Супер — стисна зъби Кал. — Никога не съм бил по-добре.

— Не знам как го направи, но беше епично. Погледът на майстор Рокмапъл бе...

Аарън се опита да го изимитира, като се намръщи, ококори очи и зяпна с широко отворена уста.

Кал се разсмя, но бързо сподави смеха си. Не искаше да харесва другите деца и особено перфектния Аарън. Завиха по коридора. Останалата част от класа ги чакаше.

Майстор Рокмапъл се прокашля. Явно се канеше да се скара на Кал, когато забеляза застаналия до него Аарън. Той преглътна това, което искаше да каже, и им отвори вратата, за да ги въведе в друга стая.

Кал влезе в нея с останалите от групата. Това бе скучно индустриално място, като онова, в което се бе състоял първият тест — с много чиновци с по един-единствен лист върху всеки от тях.

„Колко писмени изпитвания ще има“, искаше да попита Калъм, но реши, че майстор Рокмапъл едва ли е в настроение за такива въпроси. По чиновците нямаше места, затова той седна на един и скръсти ръце на гърдите си.

— Майстор Рокмапъл! — извика Кайли, докато седнаше. — Нямам химикалка.

— Няма и да ти трябва — отвърна магът. — Това е изпитание доколко може да контролирате магията си. Ще използвате елемента на въздуха. Съсредоточете се върху хартията пред вас, докато не успеете да я вдигнете от чина единствено с енергията на мислите си. Трябва да я вдигнете и да я задържите стабилна, без да ѝ позволявате да падне или да трепери. След като направите това, станете и елате при мен пред останалите.

Кал усети как го залива вълна на облекчение. Трябваше само да направи така, че хартията да не хвъркне във въздуха. Това изглеждаше просто. През целия си живот бе успявал да не вдига хартийки във въздуха.

Аарън седна срещу него и подпря брадичката си с ръка. Зелените му очи се присвиха. Кал го погледна крадешком и видя как хартията на чина му се вдига във въздуха и застива неподвижно. За известно време остана така, след което долетя обратно на чина. Аарън се усмихна и се присъедини към майстор Рокмапъл пред останалите в стаята.

Кал чу, че някой се засмива до него. Обърна се и видя как Джаспър вади обикновена игла за шиене и убожда пръста си. Появи се капка крив и Джаспър лапна пръста си, като засмука от нея.

„Какъв идиот“, помисли си Кал. После обаче Джаспър се отпусна на стола си с изражение, което подсказваше, че може да прави магии и с вързани ръце. Това не изглеждаше толкова невероятно предвид факта, че хартията пред него се намачка, преди да образува нова форма. Тя се прегъна няколко пъти и се превърна в самолетче, което излетя от чина на Джаспър и отлетя в другия край на стаята, за да удари Кал право по челото. Той го перна като комар и го събори на пода.

— Достатъчно, Джаспър — каза майстор Рокмапъл, макар да не звучеше наистина ядосан. — Идвай.

Кал върна вниманието си към хартията, а Джаспър се изправи пред него. Децата наоколо гледаха листовете си и им се искаше да ги накарат да мръднат.

Стомахът на Кал се сви. Ами ако отнякъде духнеше вятър и вдигнеше хартията? Ами ако литнеше сама? Нямаше ли да му дадат точки за това?

„Стой мирна“, скара се той мислено на хартията. „Не мърдай.“

Представи си как държи хартията с разперени пръсти, така че да не може и да мръдне.

„Това е толкова глупаво“, помисли си той. „Каква загуба на времето.“

Но остана на мястото си съсредоточен. Този път не бе сам. Имаше и други деца, които не могат да помръднат листчетата си, включително Кайли.

— Калъм? — попита уморено майстор Рокмапъл.

— Не мога — изправи рамене Калъм.

— Повярвайте му — обади се Джаспър. — Просто му пишете нула. Нека се разминем без виелица от режещи хартийки.

— Хубаво — каза магът. — Донесете си листчетата да ви поставя оценка. Нека почистим стаята за следващата група.

Кал облекчено посегна към хартията на бюрото си... и замръзна. Той отчаяно се опита да я хване с краищата на пръстите си, но хартията бе потънала в дървото на чина и не можеше да я хване.

— Майстор Рокмапъл — извика той, — нещо не е наред с листчето ми.

— Залегнете! — обади се Джаспър, но никой не му обърна внимание. Всички гледаха към Кал. Майстор Рокмапъл отиде при него и загледа листчето. Беше се сляло с чина.

— Кой направи това? — извика майстор Рокмапъл. Звучеше, сякаш е потресен. — Това ли ви е чувството за хумор?

Целият клас остана притихнал.

— Ти ли го направи? — обърна се майстор Рокмапъл към Кал.

„Просто не исках да полети“, помисли си отчаяно Кал, но не можеше да го каже.

— Не знам.

— А кой знае?

— Може листчето да е дефектно.

— Това е само едно листче! — развика се магът, след което овладя нервите си. — Хубаво тогава. Получаваш кръгла нула. Всъщност, не, ще влезеш в историята като първия кандидат, получил негативна оценка. Получаваш минус десет точки.

След това поклати глава.

— Радостно е, че с последното изпитание ще се бориш сам.

Когато то настъпи, Кал вече бе щастлив, че на всичко това му се вижда краят. Този път кандидатите стояха в коридор пред двойна врата и очакваха да бъдат извикани. Джаспър разговаряше с Аарън и от време на време така поглеждаше към Кал, все едно той бе обектът на дискусиата.

Кал въздъхна. Това бе последното изпитание. Донякъде се отпусна при тази мисъл. Каквото и да направеше, нямаше как с едно изпитание да компенсира ужасния си резултат. След по-малко от час щеше да си ходи с баща си.

— Калъм Хънт — извика магьосница, която не се бе представила досега. Тя имаше огърлица, оформена като змия, и четеше имената на учениците от тефтер. — Майстор Руфъс ви очаква.

Той се дръпна от стената и я последва през двойните врати. Стаята бе голяма, празна и мрачна, с дървен под, на който зад голяма дървена купа бе застанал един-единствен маг. Купата бе пълна с вода, а в центъра ѝ гореше пламък, без да има свещ или фитил.

Кал се спря и се загледа. Усети сърбеж по тила. Днес бе видял много странни неща, но това бе първият път след илюзията с пещерата, когато наистина усети присъствието на магията.

— Знаеш ли, че за да придобият правилна стойка, хората някога ходели с книги на главите си? — попита магът. Гласът му бе нисък и мъркащ, като пукане на далечен огън. Той бе висок, тъмнокож мъж, с плешива като макадамова ядка глава. Той се изправи с едно движение и вдигна купата с мазолестите си пръсти.

Пламъкът не потръпна. Дори засия по-ярко.

— Това не са ли го правили момичетата? — попита Кал.

— Кое? — намръщи се майстор Руфъс.

— Да ходят с книги на главите си.

Магът погледна Калъм така, че той се почувства, все едно е казал голяма глупост.

— Вземи купата — нареди той.

— Огънят ще угасне — възрази Кал.

— Това е изпитанието — отвърна Руфъс. — Да видим дали наистина ще стане така, или ще продължи да пламти.

Той подаде купата на Кал.

Досега никой от тестовете не бе минал според очакванията на Кал. Бе успял да се провали на всеки от тях, но понеже бе опитал или понеже не му бе писано да стане магьосник. В майстор Руфъс имаше нещо, което го караше да се постарее, но това нямаше значение.

Нямаше как да влезе в Магистериума.

Кал взе купата.

Огънят веднага хвъркна нагоре, все едно Кал е увеличил газта на лампа. Той подскочи и нарочно наклони купата, като се опита да залее пламъка с водата. Вместо това обаче, огънят изгори течността. Кал се паникьоса и разтърси купата, заливайки пламъка с още вълнички. Той запука.

— Калъм Хънт — погледна го критично майстор Руфъс. Лицето му бе безизразно, а ръцете — скръстени пред гърдите. — Изненадан съм.

Кал не отговори. Задържа купата с плацикащата се вода и трептящия пламък.

— Обучавах родителите ти в Магистериума — каза майстор Руфъс. Изглеждаше сериозен и тъжен. — Те бяха мои чираци. Най-добрите в класа, с най-високи резултати на Изпита! Майка ти щеше да се разочарова, ако можеше да види сина си да се проваля само защото...

Майстор Руфъс така и не можа да довърши изречението си, понеже при споменаването на майката на Кал дървената купа се счупи. При това не на половина, а на дузина трески, всяка от които бе достатъчно остра, за да пореже дланите на Кал. Той изпусна това, което държеше, и видя как всяко от парченцата е пламнало и догаря в краката му. Но когато погледна пламъците, не бе уплашен. В този миг му се струваше, че огънят го подканва да влезе в него, да удави в стихията му своя страх и гнева си.

Пламъците се издигнаха нагоре, като че не извираат от вода, а от бензин. Кал огледа стаята. Чувстваше изгаряща ярост поради това, че този маг, който стоеше пред него, познаваше майка му, че може би бе имал нещо общо със смъртта ѝ.

— Престани веднага! — извика майстор Руфъс, сграбчи ръцете на Кал и ги събра с плясък. Раничките по дланите го заболяха.

Внезапно пламъците угаснаха.

— Пусни ме! — Кал издърпа ръцете си от тези на майстор Руфъс, след което избърса окървавените си длани в панталоните, като така добави още петна по тях.

— Не исках да стане така. Дори не знам какво всъщност стана!

— Стана това, че се провали на още един тест — отвърна майстор Руфъс. Гневът му изглеждаше заменен от студено любопитство. Наблюдаваше Кал така, както ученият разглежда буболечка. — Можеш да се върнеш при баща си на скамейките и да изчакаш крайния си резултат.

За щастие, в другия край на стаята имаше врата, през която Кал можа да се промъкне, без да среща останалите кандидати. Можеше да си представи изражението на лицето на Джаспър, щом видеше кръвта по дрехите му.

Ръцете му трепереха.

На скамейките седяха отегчени родители и няколко дечица, които се щураха напред-назад. Звукът от приглушени разговори отекваше в хангара и Кал осъзна колко странно тихи са били коридорите. Изпита нещо като шок, когато чу звука от човешка реч. Кандидатите излизаха през пет различни врати и се присъединяваха към семействата си. Имаше три бели дъски в края на редиците със скамейки. Там маговете записваха резултатите, които пристигаха. Кал не ги погледна. Вместо това се насочи право към баща си.

В скута на Алистър имаше затворена книга, сякаш бе смятал да я започне, но така и не бе стигнал до нея. Кал забеляза облекчението, което се разля по лицето на баща му, когато приближи. То обаче незабавно бе заменено от загриженост, когато огледа сина си внимателно.

Алистър скочи на крака, а книгата падна на пода.

— Калъм! Целият си в мастило и миришеш на изгоряла гума! Какво стана?

— Прецаках всичко. Ама наистина.

Кал се постара гласът му да не трепери. Но изгорялата купа и изражението на лицето на майстор Руфъс не излизаха от ума му.

Баща му облекчено постави ръка на рамото му.

— Кал, всичко е наред. Очакваше се да прецакаш нещата.

— Да, но мислех, че...

Той прибра ръце в джобовете си. Спомни си всички лекции на баща си за това как трябва да опита да се провали. Но не бе имало нужда да опитва. Бе оплескал нещата, защото не знаеше какво прави. Защото не го биваше в магията.

— Не си го представях така.

— Не е приятно да се проваляш в каквото и да е било — снижи тон баща му. — Но Кал, така е по-добре. Справи се отлично, момчето ми.

— По-скоро ужасно — промърмори Кал.

Баща му се ухили.

— За момент се притесних, защото излезе максимален резултат от първия ти тест, но после ти взеха точките. Никога не бях виждал отрицателен показател досега — ухили се баща му.

Но Кал се намръщи. Знаеше, че баща му иска да му направи комплимент, но не го почувства така.

— Последен си. Дори децата без вродена магия са се справили по-добре. Заслужаваш най-големия сладолед, който мога да ти намеря по пътя към дома. Любимият ти, с фъстъчено масло и желирани бонбони. Става ли?

— Аха — смъкна се на стола си Кал. Бе прекалено разстроен, за да се наслади дори на покритите с фъстъчено масло желирани бонбони. — Става.

Баща му отново седна. Той кимаше, доволен от себе си. Бе още по-доволен, когато резултатите излязоха.

Кал си позволи да погледне към бялата дъска. Аарън и Тамара си поделиха първото място с идентични резултати. За жалост, Джаспър бе втори — на три точки от тях.

„Какво си очаквал“, помисли си Кал. Маговете бяха неприятни хора, както бе предупредил баща му. Най-неприятните получаваха най-добри резултати. Бе логично.

Но не всички неприятни хора печелеха. Кайли например се бе справила много зле. За разлика от Аарън. Това бе хубаво, помисли си Кал. Аарън наистина бе искал да се справи добре. Лошото бе, че в случая това го пращаше в Магистериума, а бащата на Кал винаги бе казал, че не би пожелал това и на смъртния си враг.

Кал не бе сигурен дали трябва да се радва за Аарън, който се бе държал добре с него, или да му е мъчно за него. Знаеше, че го боли

глава само при мисълта за това.

Майстор Руфъс излезе през една от вратите. Не каза нищо, но всички замлъкнаха, все едно е така. Докато оглеждаше стаята, Кал забеляза няколко познати лица. Кайли изглеждаше нервна, Аарън бе прехапал устни. Джаспър беше блед и напрегнат, докато Тамара бе спокойна и отпусната. Седеше между елегантна двойка тъмнокоси с карамелени дрехи, които изпъкваха на фона на кафявата им кожа. Майка ѝ носеше рокля с цвета на абанос и ръкавици, а баща ѝ — карамелен костюм.

— Благодаря — каза майстор Руфъс и всички се приведоха напред — на всички кандидати, които бяха с нас днес и дадоха всичко от себе си на Изпита. Благодаря също и на семействата, които доведоха децата си и изчакаха резултатите им.

Той скръсти ръце зад гърба си. Погледът му мина по скамейките.

— Тук има девет мага. Всеки от тях има правото да избере до шестима чираци. Тези чираци ще изкарат пет години в Магистериума. Изборът на майсторите не е лесен. Трябва да разберете, че има много деца, които няма да могат да влязат в Магистериума. Ако не сте избрани, това означава, че обучението е неподходящо за вас. Умолявам ви да разберете, че има много причини, които правят отделната кандидатура неприемлива. Имайте предвид, че по-нататъшни опити в магията могат да завършат с летален изход за вас и другите около вас. Преди да напуснете, ще ви бъде обяснено от маг защо трябва да пазите тайна и как да опазите себе си и семейството си.

„Няма ли да побързаш“, помисли си Кал, като почти не обръщаше внимание на това, което Руфъс говори. Другите ученици също шаваха неспокойни. Джаспър барабанеше с пръсти по коляното си, застанал между своята майка азиатка и белия си баща. И двамата имаха модерни прически. Кал погледна към баща си, който наблюдаваше Руфъс с изражение, което не бе виждал досега. Имаше чувството, че би рискувал трансмисията на ролса си, стига да може да го сгази с него.

— Имате ли някакви въпроси? — попита Руфъс.

Стаята притихна.

Бащата на Кал му прошепна:

— Всичко е наред — каза той, макар Кал да не бе направил нищо, с което да подсказва, че не е наред. Баща му го хвана за рамото.

— Няма да те изберат.

— Много добре! — гръмна гласът на Руфъс. — Нека изборът започне.

Той заотстъпва назад, докато не застана до дъската с резултатите на нея.

— Моля кандидатите, които чуят имената си, да се изправят и да отидат при своя нов майстор. Като най-старши маг сред присъстващите след майстор Норт, който обаче няма да взема чираци, започвам избора.

Погледът му мина през тълпата.

— Аарън Стюарт.

Чуха се аплодисменти, но не и от семейството на Тамара. Тя застана неподвижна, все едно са я зашлевили. Родителите ѝ изглеждаха вбесени. Баща ѝ се наведе, за да прошепне нещо в ухото ѝ. Кал видя как потръпва в отговор.

Може би все пак в нея имаше нещо човешко.

Аарън стана на крака. „Каква изненада“, помисли си Кал с жлъч. Аарън приличаше на Капитан Америка — рус, атлетичен и добродушен. Кал искаше да метне книгата на баща си по главата му, макар да се бе държал добре с него. То и Капитан Америка се държеше добре с хората, но никой не искаше да го има за съперник.

Внезапно Кал осъзна, че макар всички от публиката да ръкопляскаха, Аарън си няма семейство, което да го подкрепя. Никой не го прегърна, нямаше кой да го потупа по гърба. Явно бе дошъл сам. Аарън преглътна, след което изтича по стъпалата между скамейките, за да застане до майстор Руфъс.

— Тамара Раджави — прокашля се Руфъс.

Тамара се изправи. Тъмната ѝ коса се развя във въздуха. Родителите ѝ учтиво изръкопляскаха, все едно са на опера. Тамара не се прегърна с никого от тях, само застана зад Аарън, който ѝ се усмихна одобрително.

Кал се запита дали другите магове не се дразнят за това, че майстор Руфъс избира най-добрите ученици. На тяхно място Кал би се подразнил.

Тъмните очи на майстора минаха отново през аудиторията. Кал чувстваше нетърпението на останалите да чуят следващото име. Джаспър почти бе станал.

— Последният ми чирак е Калъм Хънт — каза майстор Руфъс.

Сърцето на Кал слезе в петите му. Останалите кандидати ахнаха изумено и започнаха да си мърморят, докато гледаха резултатите на дъската и търсеха името на Кал. Намериха го на последно място, с отрицателен резултат.

Кал погледна към майстор Руфъс. Майсторът отвърна на погледа му напълно спокоен. До него Аарън се бе усмихнал окуражително, докато Тамара изглеждаше напълно втрещена.

— Казах Калъм Хънт — повтори майстор Руфъс. — Калъм Хънт, моля, заповядай.

Кал понечи да стане, но баща му го дръпна обратно на стола.

— Достатъчно, Руфъс — изправи се Алистър Хънт, — не го давам.

Майстор Руфъс ги погледна така, като че в залата нямаше абсолютно никого друго.

— Стига, Алистър. Познаваш правилата не по-зле от мен. Трябва да обучим момчето.

От двете страни на скамейките се появиха магове в черни дрехи — точно толкова зловещи, колкото ги бе описал баща му, който не го пускаше. Изглеждаха готови за бой. Щом стигнаха реда на Кал, спряха в очакване на хода на Алистър.

Бащата на Кал отдавна се бе отказал от магията. Нямаше как да бъде във форма. Маговете щяха да го размажат.

— Спокойно, тате — обърна се той към баща си. — Ще отида и ще ме изключат. Няма да ме искат там. Ще се върна вкъщи и всичко ще е както преди...

— Не разбираш — каза бащата на Кал и го издърпа да стане с изкривените си като нокти на граблива птица пръсти.

Всички в залата ги наблюдаваха. Това си бе съвсем очаквано. Баща му гледеше с изцъкления поглед на безумец.

— Хайде. Трябва да бягаме.

— Не мога да бягам — напомни той на баща си. Той обаче не го слушаше.

Алистър го задърпа през скамейките, като тръгна да ги прескача. Хората се отдръпваха или отскачаха от пътя му. Маговете по стълбите тръгнаха към тях. Кал закуцука зад него, като внимаваше само да не падне.

Но когато стъпиха на пода на хангара, Руфъс застана пред баща му.

— Достатъчно — рече майсторът, — момчето остава.

Бащата на Кал спря рязко и прегърна Кал, което бе много странно. Той почти никога не го прегръщаше, а сега го стисна като боа. Кракът на Кал го болеше от бягството през скамейките. Опита се да погледне към баща си, но той не изпускаше майстор Руфъс от очи.

— Не уби ли достатъчно хора от семейството ми? — попита той.

Майстор Руфъс снижи глас, така че хората на скамейките да не могат да ги чуят. Аарън и Тамара обаче можеха.

— Как можа да не го научиш на нищо? — попита той. — Един необучен маг е потенциална катастрофа, която може да убие страшно много хора. Може да погуби и самия себе си. Как може да ми задаваш такъв въпрос?

— Хубаво — отвърна баща му, — ще го обуча тогава. Ще го подготвя за Първата порта.

— Дванайсет години имаше тази възможност и не я използва. Съжалявам, Алистър. Не исках да става така.

— Погледни резултата му. Не бива да го класираш. Той не иска да се класира. Нали, Кал? Нали?

И да искаше, момчето нямаше сили да отговори.

— Пусни го, Алистър — отвърна майстор Руфъс с натежал от скръб глас.

— Не — отвърна баща му, — той е едничкото ми дете. Имам права. Аз решавам какво ще е бъдещето му!

— Не — пресече го Руфъс, — не решаваш.

Бащата на Кал скочи назад, но закъсна. Кал усети как го хващат ръцете на непознати. Двама магове го измъкнаха от прегръдката на баща му, който изкрещя. Кал взе да ритя, но това не помогна. Отведоха го при Аарън и Тамара, които изглеждаха ужасени.

Кал заби лакът в единия от маговете, който го бе хванал. Чу стон, а след това извиха ръката му зад гърба. Направи гримаса и се запита какво ли си мислят родителите по скамейките, които например смятат, че пращат децата си в училище за аеродинамика.

— Кал! — извика баща му, който се бореше с други двама магове. — Не ги слушай! Те не знаят какво правят! Не знаят нищо за теб!

Поведоха Алистър към изхода. Кал не можеше да повярва, че това се случва.

Внезапно нещо във въздуха проблесна. Не бе видял как баща му измъква нещо и го мята към него. То полетя много по-надалеч, отколкото бе възможно.

Кал не можеше да свали очи от кинжала, който приближаваше с острието към него.

Знаеше, че трябва да направи нещо.

Че трябва да се измъкне.

Но не можеше.

Чувстваше краката си като заковани за пода.

Острието спря на сантиметри от Кал. Аарън го хвана с такава лекота, все едно откъсваше ябълка от клоните на дърво.

Всички замръзнаха за миг втрещени. Маговете изведоха бащата на Кал през далечния изход на хангара.

Остана сам.

— Ето — чу Кал зад гърба си.

Бе Аарън. Подаваше му кинжала. Кал не бе виждал подобно острие преди, сребристо и със завъртулки по метала. Дръжката бе оформена като птица с разперени криле. Думата „Семирамида“ бе изписана в орнаментиран стил по острието.

— Това е твое, нали? — попита Аарън.

— Благодаря — отвърна Кал и взе кинжала.

— Този човек е баща ти, така ли? — попита Тамара под носа си, без дори да го поглежда. Думите ѝ бяха пълни с хладно неодобрение.

Някои от маговете гледаха Кал, сякаш е луд. Той ги разбираше. Чувстваше се по-добре с кинжала в ръка, макар единственото нещо, което да бе правил с нож, бе да си маже фъстъчено масло или да си реже пържолата.

— Аха — отвърна Кал, — искаше да ме защити от всичко това.

Майстор Руфъс кимна на майстор Милагрос, която пристъпи напред.

— Извиняваме се за това. Благодарим, че останахте по местата си и запазихте спокойствие — каза тя. — Надяваме се церемонията да продължи без повече отлагане. Аз ще избира следващите си чираци.

Тълпата отново притихна.

— Избрах петима. Първият е Джаспър де Уинтър. Джаспър, моля те, заповядай до мен.

Джаспър се изправи и застана до майстор Милагрос. Погледът, който хвърли на Кал, бе пълен с омраза.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Слънцето вече залязваше, когато майсторите най-после избраха чираците си. Много от децата си тръгнаха със сълзи на очи. Сред тях, за голяма радост на Кал, бе и Кайли. Ако имаше начин, би се разменил с нея на секундата, но понеже това не бе разрешено, поне можеше да се зарадва на парадокса, че той остава, а тя не. Това бе едничката му утеха, а колкото повече приближаваше часът, в който щяха да тръгнат към Магистериума, толкова повече имаше нужда от такава.

Предупрежденията на баща му относно Магистериума винаги бяха неясни. Докато Кал стоеше окървавен, омацан с мастило и с крак, който го болеше все повече, той си припомни тези предупреждения.

„Маговете не се интересуват от никого и нищо, освен от собствените си учения. Те открадват децата от семействата им. Те са чудовища и подлагат децата на експерименти. Майка ти умря заради тях.“

Аарън се опита да завърже разговор с Кал, но на Кал не му беше до приказки. Той се заигра с дръжката на кинжала, който бе поставил в колана си, и опита да изглежда страшен.

В крайна сметка, Аарън се отказа и се заговори с Тамара. Тя знаеше много за Магистериума от по-голямата си сестра, която, ако можеше да се вярва на Тамара, бе най-добра във всичко. Тамара се закле да стане още по-добра, което си бе успокоително. Аарън бе доволен от това, че изобщо отива в училището за магьосници.

Кал се запита дали не е редно да ги предупреди. След това си спомни ужасения тон на Тамара, когато видя кой е баща му.

„Забрави“, каза си той. И без това щяха да бъдат изядени от уивърни, които летят с трийсет километра в час и са жадни за мъст.

Най-накрая изборът приключи и всички тръгнаха към паркинга. Родители се разделиха с децата си със сълзи на очи и ги натовариха с куфари и сакове. Кал остана с ръце в джобовете. Баща му не само не се сбогува с него, но дори не му остави багаж. След няколко дни без нови дрехи щеше да вони още по-лошо и от сега.

Два жълти училищни автобуса ги очакваха. Маговете започнаха да разделят учениците по групи според майсторите. Всеки автобус возеше няколко такива. Чираците на майстор Руфъс бяха до тези на майсторите Милагрос, Рокмапъл и Лемюъл.

Докато Кал чакаше, Джаспър цъфна до него. Куфарите му изглеждаха също толкова скъпи колкото и дрехите. Върху кожената им повърхност бяха издълбани инициалите на марката — JDW. Лицето му бе изкривено от злоба, когато погледна към Кал.

— Ти ми отне мястото в групата на майстор Руфъс — излая Джаспър, — моето място!

По принцип Кал щеше да бъде доволен от това, че е прецакал Джаспър, но вече бе уморен от държанието на хората, за които да бъдеш избран от Руфъс, явно бе голяма привилегия.

— Не съм го направил нарочно. Всъщност, изобщо не исках да ме избират. Не искам да съм тук.

Джаспър обаче трепереше от яд. Отблизо Кал забеляза с интерес, че макар и шикозен, куфарът му е пробит на няколко места и внимателно е защитен. Ръкавите му също бяха малко по-къси, осъзна Кал, като че са му малки или пък втора ръка. Може би семейството му някога е било заможно, но вече не.

— Лъжец! — каза отчаяно Джаспър. — Направил си нещо! Не може просто така да бъдеш избран от най-известния майстор в Магистериума, по погрешка! Няма как да ме заблудиш. Когато отидем на училище, ще направя всичко възможно, за да си взема мястото обратно. Ще се молиш да се върнеш вкъщи!

— Значи — отвърна Кал, — ако се помолиш, те връщат вкъщи?

Джаспър погледна към Кал, сякаш го е заговорил на вавилонски.

— Нямаш представа колко важно е всичко това — отвърна той и стисна дръжката на куфара си толкова силно, че кокалчетата му побеляха. — Никаква. Срам ме е, че ще пътувам в същия автобус с теб!

Той се завъртя на пети и се отдалечи с маршова стъпка към останалите майстори.

Кал винаги бе мразил училищните автобуси. Не знаеше до кого да седне, тъй като нямаше приятели — вътре или извън автобуса. Другите деца го намираха за странен. Дори по време на Изпита, когато бе пълно с хора, които искаха да станат магове, бе изглеждал не на място. В автобуса обаче имаше достатъчно места, за да вземе две за

себе си. Пък и това, че миришеше на изгоряла гума, вероятно помагаше.

Все пак се почувства облекчен. Искаше да остане сам и да помисли за това какво се бе случило. Съжали, че баща му не беше купил телефона, за който го бе помолил на последния си рожден ден. Просто искаше да чуе гласа му. Да има друг спомен за него, различен от това как го отвеждат нанякъде, докато той крещи. И да разбере какво да прави сега.

Когато тръгнаха, майстор Рокмапъл се изправи и започна да дудне глупости за училището. Стана му ясно, че през Желязната година учениците ще останат в училището и през зимата, понеже бе опасно да се връщат недоучили у дома. Също им каза, че ще работят с майстора си цяла седмица, ще имат лекции при другите майстори всеки петък и че в края на всеки месец им предстои контролно. На Кал му бе много трудно да запомни детайлите, особено Петте Принципа на Магията, които майстор Рокмапъл изреди. Те имаха нещо общо с баланса и природата. Кал се опита да запомни, но не му се получи. След час и половина път автобусите спряха за почивка. Това бе моментът, в който Кал установи, че освен багаж няма и никакви парички. Затова се направи, че не е нито гладен, нито жаден, докато останалите си накупиха газирани напитки, вафли и чипс.

Когато отново се качиха в автобуса, Кал седна до Аарън.

— Имаш ли идея накъде ни возят? — попита Кал.

— Към Магистериума — отвърна Аарън. Звучеше, като че е обезпокоен за разсъдъка на Кал. — Нали се сещаш... училището, в което ще чиракуваме.

— Да, ясно. Но къде е то? Къде са тунелите? — попита Кал. — Наистина ли ще ни заключват нощес в килиите? Вярно ли е, че има решетки по прозорците? Или изобщо няма прозорци?

— Хм — отвърна Аарън и протегна отворената опаковка с чипс, поръсен с чесън и сирене. — Искаш ли картофче?

Тамара се обърна към тях от седалката си.

— Ти луд ли си? — попита тя. Не звучеше като да цели да го обиди, а все едно наистина е загрижена и иска да поговорят за това.

— Нали знаете, че като стигнем там, ще ни избият — отвърна Кал на висок глас, така че целият автобус да го чуе.

Настъпи гробна тишина.

— Всичките ли? — попита Селия.

Няколко от останалите деца се разхилиха.

— Е, не всички — отвърна Кал, — само някои, обаче това пак си е много зле.

Всички загледаха Кал, всички освен майстор Руфъс и майстор Рокмапъл. Те бяха седнали отпред и не обръщаха никакво внимание на децата. С Кал често се бяха държали като че е луд, което започна да му омръзва. Само Аарън не го гледаше, сякаш е полудял. Вместо това спокойно си похапваше чипса.

— Кой ти каза това? — рече той. — Че ще ни избият?

— Татко — отвърна Кал. — Той е бил в Магистериума и знае какво е. Каза, че маговете ще експериментират с нас.

— Това беше оня тип, дето ти се развика по време на Изпита? — попита Аарън. — След което хвърли нож по теб?

— Обикновено не се държи така — промърмори Кал.

— Очевидно е обаче, че него не са го убили, докато е учил в Магистериума — отбеляза Тамара, след което снижи глас, — а и сестра ми е там. Както и мнозина от родителите ни.

— Да, но мама е загинала — отвърна Кал. — Затова татко мрази всичко, свързано с училището. Дори не иска да говори за него. Твърди, че то е причинило смъртта ѝ.

— Какво ѝ се е случило? — попита Селия. Тя държеше в скута си отворени желирани бонбони. На Кал му се прииска да я помоли за един, понеже се сети за сладоледа, който така и нямаше да получи, а и още заради това, че звучеше мила, все едно искаше да му каже, че не бива да се бои от маговете, а не сякаш говори с идиот.

— Нали те е родила? Не може да е починала в Магистериума. Трябва преди това да е завършила.

Въпросът ѝ обърка Кал. Той бе сглобил всичко, без много да мисли за хронологията. Някъде бе имало битка, част от голяма магическа война. Баща му бе спестил детайлите. Бе наблегнал на това, че маговете са виновни.

„Когато маговете тръгнат на война, което се случва доста често, не ги е грижа за хората, които загиват в нея.“

— Война — каза той, — имало е война.

— Това е малко общо — отвърна Тамара, — но щом става дума за майка ти, вероятно се има предвид Третата Война на Маговете.

Войната на Врага.

— Знам само, че е починала в Южна Америка.

Селия ахна.

— Значи е умряла в планината — отвърна Джаспър.

— Планината? — обади се Дрю отзад.

Кал си спомни за него. Това бе момчето, което искаше да язди понита.

— Студеното клане — отвърна Гуенда.

Той си я спомни заради начина, по който бе реагирала, когато я избраха. Бе се усмихнала, сякаш е рожденият ѝ ден, а плитките ѝ се завъртяха около лицето.

— Нищо ли не знаеш? Не си ли чувал за Врага, Дрю?

— Какъв враг — замръзна Дрю.

— Врагът на Смъртта — тежко въздъхна Гуенда, — последният от Макарите, започнал Третата Война на Маговете.

Дрю изглеждаше озадачен. Кал също не бе сигурен дали разбира думите на Гуенда. Макари? Враг на Смъртта?

Тамара забеляза израженията им.

— Повечето магове могат да използват четирите елемента — обясни тя. — Помните ли какво ви разказа майстор Рокмапъл за водата, въздуха, земята и огъня, от които черпим, за да създаваме магия? А това, което спомена за хаоса?

Кал си спомни нещо от лекцията в автобуса, за Хаоса, който поглъщал всичко. Стори му се неприятно. Сега също прозвуча зле.

— Създават нещо от нищото. Затова ги наричаме Макари. Създатели. Те са могъщи и опасни. Като Врага.

Кал потръпна. Магията звучеше още по-зловещо от това, което бе разказал баща му.

— Какво лошо има в това да си Враг на Смъртта? — попита той, най-вече на инат. — Смъртта не е нещо хубаво. Кой би искал да бъде Приятел на Смъртта?

— Не е така — скръсти ръце Тамара. Бе видимо ядосана. — Врагът е бил велик маг, може би най-добрият. Само дето полудял. Искал да живее вечно и да вдигне мъртвите. Затова го наричали Врага на Смъртта, понеже опитал да я победи. Вкарал Хаоса в нашия свят, обсебил с бездната хора и зверове. Когато бездната влезе в хората, те се превръщат в безмозъчни чудовища.

Навън слънцето се бе скрило. Само един червеникав лъч на хоризонта им напомняше, че нощта е настъпила наскоро. Докато автобусът продължаваше пътя си в тъмното, Кал можеше да види през прозореца още и още звезди по небесната покривка. Можеш да различи само неясните очертания на дърветата, покрай които преминаваха. Всичко останало бе мрак и камък.

— Вероятно продължава да опитва — каза Джаспър. — Чака повод да наруши примирието.

— Той не бил единственият Макар от своето поколение — продължи Тамара, все едно разказва история или изнася реч, репетирана дълго време. — Имало и друг. Верити Торес, нашият шампион. Тя била само малко по-голяма, отколкото сме ние сега, но била смела и дръзнала да се опълчи на Врага. Били сме близо до победата.

Очите на Тамара светеха, докато разказваше за Верити.

— Тогава обаче Врагът извършил най-голямата си подлост.

Снижи глас, за да не могат да я чуят майсторите в автобуса отпред.

— Всички знаели, че се задава голяма битка. На наша страна били добрите магьосници, които скрили семействата и децата си в далечна пещера, така че да не могат да ги използват като заложници. Врагът намерил пещерата и вместо да отиде на бойното поле, отишъл там и избил всички.

— Очаквал е да спечели лесно — намеси се Селия с кадифения си глас. Явно и тя бе чувала историята много пъти. — Там имало само деца, старци и няколко родители с бебета. Те се опитали да го удържат. Избили изкривените от Хаоса в пещерата, но нямали силата да съкрушат Врага. Накрая всички загинали и той се измъкнал. Това било толкова жестоко, че Асамблеята предложила на Врага мир и той приел.

Настъпи тишина.

— Никой от добрите магьосници ли не е оцелял? — попита Дрю.

— Не, всички са отишли в училище за понита — промърмори Кал. Внезапно се зарадва, че нямаше пари да си купи храна през почивката, защото бе сигурен, че досега щеше да я е повърнал. Знаеше, че майка му е загинала. Знаеше дори, че това се е случило в битка. За пръв път обаче чуваше подробностите.

— Какво каза? — обърна се към него Тамара. Лицето ѝ бе изкривено от гняв.

— Нищо — скръсти ръце Кал. Видя по изражението ѝ, че е прекалил.

— Не мога да повярвам. Майка ти е загинала в Студеното клане, а ти се подиграваш със саможертвата ѝ. Държиш се, като че вината е на маговете, а не на Врага.

Кал сведе поглед и лицето му пламна. Засрами се от това, което каза, но се и ядоса. Трябваше да знае тези неща. Баща му би трябвало да ги е споделил с него. Но не го бе сторил.

— Щом майка ти е загинала в планината, къде си бил ти? — прекъсна го Селия, която очевидно се опитваше да избегне кавгата. Цветето в косата ѝ все така си бе измачкано от падането ѝ по време на Изпита. Едното му угълче бе странно опърлено.

— В болница — отвърна Кал. — Кракът ми бил повреден при раждането и се наложило да ме оперират. Сигурно е трябвало да остане в чакалнята дори кафето да не си е струвало.

Така ставаше, когато се ядоса. Губеше всякакъв контрол върху думите си.

— Ти си срам за нас — излая Тамара, която също изтърва нервите си. Очите ѝ потъмняха от гняв. — Половината деца в Магистериума имат роднини, загинали в планината. Ако не си мериш приказките, ще те удавят в подземния басейн и на никого няма да му пука. Особено пък на мен!

— Тамара — прекъсна я Аарън, — ние сме в една група с него. Бъди по-внимателна. Майка му е починала. Той има право да се чувства както си иска.

— Пралеля също е починала там — рече Селия. — Родителите ми говорят за нея постоянно, но аз не я познавам. Не ти се сърдя, Кал. Ще ми се това да не се бе случвало на никого.

— Аз пък се сърдя — обади се едно момче от задната седалка. Май се казваше Раф. Той бе висок, с къдрава тъмна коса и риза с ухилен череп, който светеше в зеленикаво на бледата светлина.

Кал се почувства още по-зле. Почти се извини на Гуенда и Раф, когато Тамара се обърна към Аарън и отсече:

— На него не му пука, че са били герои.

— Не са били — избухна Кал, преди Аарън да може да отговори.
— Били са жертви. Загинали са заради магията и никой не може да поправи това. Нито дори великият ви Враг!

Настъпи тишина. Дори хора, които водеха други разговори, се обърнаха и зяпнаха Кал. Баща му бе обвинил останалите магове за смъртта на майка му. Той му вярваше. Но сега, когато всички го гледаха втрещени, не знаеше какво да мисли.

Тишината бе нарушена от хъркането на майстор Рокмапъл.

Автобусът зави по неравен черен път.

Селия прошепна:

— Казват, че близо до училището има обсебени от Хаоса зверове. Жертви на експериментите, извършени от Врага.

— Конне? — попита Дрю.

— Дано не — потръпна Тамара.

Дрю изглеждаше много разочарован.

— Не би искал кон, изкривен от Хаоса. Всички, докоснати от бездната, служат на Врага. Те са по-умни от другите животни, но кръвожадни и безумни. Само Врагът и последователите му могат да ги контролират.

— Значи са конне зомбита, обсебени от злото? — попита Дрю.

— Не точно. Познават се по очите. Те са бели, но в тях постоянно се въртят цветове. Иначе изглеждат съвсем нормални. Това е най-лошото — обясни Гуенда, — дано не ни водят често навън.

— Аз нямам нищо против — отвърна Тамара, — така ще можем да се научим да ги разпознаваме и убиваме. Бих искала да мога да правя това.

— А после аз съм бил лудият — промърмори Кал под носа си. — Няма от какво да се боя в Магистериума. То е обикновено училище за зли понита.

Тамара обаче не му обърна внимание. Тя се наведе на седалката си, за да чуе как Селия казва:

— Чувала съм, че има нов вид обсебени, които не се разпознават по очите. Съществото дори не знае, че е такова, докато Врагът не го активира. Така котката може да те шпионира и...

Автобусът рязко спря. За миг Кал помисли, че са спрели на поредната бензиностанция, но тогава майстор Руфъс се изправи на крака.

— Пристигнахме — каза той. — Моля, слезте от автобуса прилично.

За няколко минути всичко бе съвсем нормално, все едно Кал е на екскурзия. Хлапетата сграбчиха багажа си и слязоха пред автобуса. Кал слезе след Аарън и предвид това, че нямаше никакъв багаж, успя първи да огледа какво има наоколо.

ГЛАВА ПЕТА

Кал се бе озовал пред огромно каменно лице. Вляво и вдясно от него имаше гора, а отпред — грамадна двойна врата. Тя беше в сивкав цвят и с метални панти, които преливаха в извивки, изкривяващи се една към друга. Кал се досети, че от дистанция или без светлината от фаровете на автобуса те щяха да бъдат почти невидими. В скалата над вратите бе издълбан непознат знак.

Под него бяха написани думите:

Огънят гори, водата тече,
въздухът навява, земята сковава.
Хаосът поглъща.

Поглъща. Думата го накара да потрепери. Сега бе последният му шанс да избяга, помисли си той. Знаеше обаче, че не бяга много бързо, пък и нямаше къде да се скрие.

Другите деца бяха взели багажа си и сега се оглеждаха като него. Майстор Руфъс приближи портите и всички притихнаха. Майстор Норт пристъпи напред.

— Предстои ви да влезете в коридорите на Магистериума — каза той. — За някои от вас това е осъществяване на мечта. За други се надяваме да е начало на такава. На всички ви казвам само, че Магистериумът съществува заради собствената ви безопасност. Всеки от вас притежава голяма сила, която без обучение може да стане опасна. Тук ще ви научим да се владеете, ще ви разкажем великата

история на магове, които са идвали тук като вас през годините. Всеки от вас има уникална съдба, която е различна от това, което може и е щяло да ви се случи, ако не бяхте дошли тук. Може би сами сте се досетили за това, долавяйки първите следи от магията в себе си. Но на входа на планината сигурно мнозина от вас се чудят в какво са се забъркали.

Няколко деца се изсмяха нервно.

— Преди много години, в самото начало, първите магове се чудели същото. Заинтригувани от ученията на алхимиците и особено Парацелс, те искали да овладеят магията на четирите елемента. Имали ограничен успех, докато един маг не осъзнал, че младият му син прави с лекота това, с което той се мъчел. Маговете установили, че магията може да се извършва от тези с вродена дарба към нея, и то най-добре от по-младите. След това маговете намерили нови ученици, които да изучат и от които да научат нещо ново. Те търсели деца с вродена сила из цяла Европа. Малцина я притежават, може би един на всеки двайсет и пет хиляди. Маговете обаче събрали тези, които намерили, и създали първото училище за магия. По пътя те чули истории за необучени момчета и момичета, подпалили къщи и изгорели в огъня, удавени в бури, завихрени от тайфуни, или потънали в земята. Благодарение на обучението маговете се научили да вървят през лавата, без тя да ги засяга, да ходят по дъното на морето без нужда от кислородна маска, дори да летят.

Нещо в Кал се пречупи при тези думи на майстор Норт. Той си спомни как някога, като много малък, бе карал баща си да го хвърли във въздуха, но баща му се бе скарал и му бе казал да не се прави, че лети. Дали наистина не можеше да се научи да полети?

„Ако се научиш да летиш, обади се един глас в подсъзнанието му, няма да има значение, че не можеш да тичаш.“

— Тук ще се срещнете с елементалите, създания с невероятна красота и сила, съществували в нашия свят от зората на времето. Ще оформите земята, въздуха, водата и огъня така, както пожелаете. Ще научите миналото, за да се превърнете в бъдещето. Ще откриете това, което обикновеното ви Аз никога не би имало шанса да опознае. Ще разберете велики тайни и ще извършите велики дела. Добре дошли в Магистериума!

Избухнаха аплодисменти. Кал се огледа. Очите на всички сияеха и колкото и да не му се искаше, бе сигурен, че той изглежда по същия начин.

Майстор Руфъс пристъпи напред.

— Утре ще разгледате училището, но тази вечер искам да последвате майсторите и да се настаните по стаите си. Моля ви, не се отдалечавайте, докато вървите през Магистериума. Системата от тунели е много сложна и докато не я опознаете, лесно може да се изгубите.

„Изгубен в тунелите“, помисли си Кал. Тази мисъл го бе плашила, още когато чу за това място. Потръпна при спомена за кошмарите как бива пленен под земята. Някои от старите му съмнения се връщаха, а предупрежденията на баща му отекнаха в главата му.

„Те обаче могат да ме научат да летя“, възрази той наум, като че спори с някой, който не е там.

Майстор Руфъс вдигна едрата си ръка и разпери пръсти, след което прошепна нещо. Металът на гривната му засия, все едно се е нажежил. След миг се чу скърцане, което напомни на писък, и портите се отвориха.

През тях блесна светлина и децата тръгнаха напред, като ахкаха и възклицаваха.

— Невероятно! Страхотно! — чу ги как говорят Кал. След минута и той трябваше да признае, че наистина е невероятно.

Преддверието бе огромно, по-голямо от всяко помещение, което Кал си бе представял. Можеше да побере три баскетболни игрища и пак щеше да остане място. Подът бе от същата блестяща слюда, която бе видял в илюзията от хангара. Стените обаче бяха покрити с каменни висулки и изглеждаха като накацани от безброй свещи. Сталагмити се издигаха от краищата на стаята и почти се докосваха до огромни сталактити, спускащи се от тавана. Имаше река, която сияеше като бляскав сапфир и прекосяваше стаята, преминавайки от една арка към друга. Пресичаше я извит каменен мост. В основите му бяха изписани символи, които Кал не познаваше, но му напомниха за завъртулките по кинжала, които баща му бе метнал по него.

Кал изостана, докато другите чираци от Изпита се събраха около него и образуваха възел в центъра на стаята. Кракът му бе изтръпнал

след дългия престой в автобуса. Знаеше, че ще се движи по-бавно от всякога. Надяваше се, че няма много път до мястото, където ще спят.

Огромните врати се затвориха зад тях с трясък, който накара Кал да подскочи. Той се завъртя тъкмо навреме, за да види редица остри сталактити, които паднаха един след друг от покрива и на практика затвориха вратите.

Дрю, който бе застанал до Кал, преглътна.

— Как се очаква да излезем обратно навън?

— Не се очаква — отвърна Кал, доволен от това, че най-сетне има отговор за нещо от случващото се. — Никога няма да излезем.

Дрю се отдръпна. Кал не го обвиняваше, макар наистина да бе уморен, че се държаша с него като изрод само защото посочва очевидното.

— Хайде — хвана го някой за ръкава. Беше Аарън.

Кал се обърна и видя, че майстор Руфъс и Тамара вече са тръгнали. Тамара ходеше с напереност, която Кал не бе забелязал в присъствието на родителите ѝ. Кал промърмори под носа си и последва тримата през една от арките и навлезе в тунелите на Магистериума.

Майстор Руфъс протегна една ръка. В дланта му се появи пламък, който запука като факла. Това напомни на Кал за огъня, който стоеше във водата по време на последното изпитание. Той се запита какво ли е трябвало да направи, за да се провали наистина, и то по такъв начин, който не би позволил идването му на това място.

Те минаха един след друг по тесен коридор, в който се усещаше лекият мирис на сярата. Излязоха в друга стая, в която имаше няколко басейна. Един от тях бълбукаше с рядка кал, а в друг имаше бледи, безоки риби, които се разпръснаха при звука на човешки стъпки.

На Кал му хрумна да се пошегува, че обсебените от Хаоса безоки риби биха били неуловими, понеже нямат очи, но вместо това се уплаши от собствената си мисъл за това как те шпионират учениците в полза на Слугите на Врага.

После стигнаха пещера с пет врати на далечната стена. Първата бе направена от желязо, втората от мед, третата от бронз, четвъртата от сребро и последната от сияйно злато. Всички врати отразяваха огъня в ръката на майстор Руфъс и караха пламъците да танцуват зловещо в лъскавите си огледални повърхности.

Далеч над тях Кал помисли, че видя отблясъка от някакво сияние и нещо с опашка, което бързо се скрива в сенките.

Майстор Руфъс не ги отведе в пещерата или през някоя от вратите, а продължи да върви, докато не стигнаха до голяма кръгла стая с висок таван и пет арки, които водеха в различни посоки. На тавана Кал забеляза стадо гущери със скъпоценни камъни по гърбовете. Някои сякаш горяха в сини пламъци.

— Елементали — ахна Тамара.

— Насам — нареди майстор Руфъс. Това бяха първите думи, които изричаше. Звучният му глас отекна в празното пространство.

Кал се запита къде ли са останалите магьосници. Може би бе покъсно, отколкото си мислеше, и вече бяха заспали. Празнотата на стаите, през които бяха минали обаче, го накара да помисли, че са сами под земята.

Най-накрая майстор Руфъс спря пред голяма квадратна врата с метален панел по средата, където обикновено имаше дръжка, с която да се почука. Вдигна ръка и гривната засия отново, този път с ярък отблясък. Нещо във вратата изщрака и тя се отвори.

— Можем ли да правим това? — попита Аарън удивено.

Майстор Руфъс му се усмихна.

— Да, ще може да влизате в собствените си стаи с гривните, макар че няма да ви е позволено да ходите навсякъде. Влизайте в стаите си и вижте къде ще прекарате Желязната година от своето чиракуване.

— Желязна година? — повтори Кал и се замисли за вратите.

Майстор Руфъс влезе вътре, като махна с ръка към това, което приличаше на комбинация между хол и учебна зала. Стените на пещерата бяха високи и образуваха купол на тавана. В центъра на купола висеше голям меден полилей. Той съдържаше дузина лампи, всяка от които бе украсена с рисунки на пламък и завършваше с горяща факла. На каменния под имаше три бюра, които образуваха полукръг, и два меки плюшени дивана, които бяха разположени един срещу друг в камина, достатъчно голяма, че да можеш да опечеш крава в нея. Или пък пони.

Кал се сети за Дрю и прикри усмивката си.

— Това е невероятно — каза Тамара и се обърна, за да огледа обстановката. За миг заприлича на обикновено дете, а не на маг от

древна фамилия.

Жили от ярък кварц и слюда опасваха каменните стени. Когато факлата ги освети, те се превърнаха в поредица от символи, наподобяващи тези на входа — триъгълник, кръг, три вълнообразни линии, стрела, която сочеше нагоре, и спирала.

— Огън, земя, вода, въздух и хаос — рече Аарън.

Явно бе внимавал в автобуса.

— Много добре — похвали го майстор Руфъс.

— А защо са подредени така? — посочи Кал.

— Така символите образуват Петостишието. А тези са за вас!

Той вдигна три гривни от масата, която изглеждаше като издялана от един-единствен къс скала. Това бяха широки кожени превръзки с парче метал, което ги закопчаваше.

Тамара вдигна нейната, все едно бе свещен предмет.

— Еха...

— Вълшебни ли са? — попита Кал и погледна скептично към гривните.

— Те отбелязват как напредвате през Магистериума. Ако издържите теста на края на годината, ще спечелите друг метал. Първо желязо, после мед, бронз, сребро и накрая злато. Щом завършите Златната си година, вече няма да бъдете считани за чираци, а за млади магове, способни да кандидатстват в Колегиума. И за да отговорят на въпроса ти, Кал, да, вълшебни са. Направени са от магьосник, оформящ металите, и служат като ключове, като ви позволяват да влизате в класните стаи на тунелите. Ще получите допълнителни метали и камъни, които да закачите на гривните си. Те ще подчертаят постиженията ви, така че когато завършите, ще отразят как сте използвали времето си тук.

Майстор Руфъс отиде до малката кухня. Над странно изглеждащата печка с камъни на мястото, където обикновено имаше котлони, той се протегна към един шкаф и извади три празни дървени чинии.

— Като цяло, оставяме новите чираци да се настанят по стаите си първата нощ, а не веднага да ги смайваме в Столовата, така че ще хапнем тук тази вечер.

— Чиниите обаче са празни — обади се Кал.

Руфъс бръкна в джоба си и извади парче салам, а после и един хляб, които иначе нямаше как да се поберат там.

— Но не за дълго.

Той направи три сандвича в чинията, които внимателно раздели на две.

— Сега си представете любимото си ядене.

Кал погледна първо към майстор Руфъс, а после към Тамара и Аарън. Дали това не бе някаква магия, която трябва да научат? Нима майстор Руфъс предполагаше, че ако си представиш нещо по-хубаво, докато ядеш сандвич със салам, сандвичът ще стане по-вкусен? Дали можеше да четете мислите му? Ако маговете бяха чели мислите му през цялото време досега...

— Кал — попита внезапно майстор Руфъс и го накара да подскочи, — някакъв проблем ли има?

— Нима четеш мислите ми? — изпусна се Кал.

Майстор Руфъс примигна, подобно на зловещите гущери по тавана на Магистериума.

— Тамара, дали мога да прочета мислите на Кал?

— Маговете могат да прочетат мислите ти само ако ги прожектираш.

Майстор Руфъс кимна.

— Какво се има предвид под това да ги прожектирам, Аарън?

— Мислиш много върху даден проблем? — предположи той след секунда.

— Именно — отвърна майстор Руфъс, — затова искам да мислите здравата.

Кал се съсредоточи върху любимите си храни, които прехвърли в ума си. Лесно се разсейваше с други неща, които му се струваха смешни. Като баница, изпечена в кекс. Или трийсет и седем вафли, оформени като пирамида.

Тогава майстор Руфъс разпери ръце и Кал си забрави мисълта. Първият сандвич също се разпери. Саламчетата се разтеглиха по чинията, а във въздуха се разнесе вкусен аромат.

Аарън се приведе. Видимо бе гладен въпреки чипса, който бе изял в автобуса. Саламът се превърна в чиния, после в купа и накрая в гарафа със спагети, покрити със сирене и кротони. В чинията имаше

поничка, залята със сладолед, а гарафата бе пълна с кехлибарена течност, която Кал сметна за ябълков сок.

— Страхотно — изуми се Аарън, — точно това си представих. Истинско ли е обаче?

Майстор Руфъс кимна.

— Колкото и сандвичът. Спомни си Четвъртия принцип на Магията. Можеш да промениш формата на предмета, но не и истинското му съдържание. Но храната си е храна, затова трансформацията е истинска. Сега ти си на ред, Тамара.

Кал се запита дали това не означава, че макароните на Аарън ще имат вкуса на салам. Поне изглеждаше, че Кал не е единственият, забравил принципите на Магията.

Тамара пристъпи напред, за да вземе подноса си, докато храната се образуваше. Тя се превърна в голяма чиния суши с някаква зелена подправка в единия край и купа соев сос в другия. Към нея имаше и още една чиния с три розови топки мочи. Бе получила и горещ зелен чай. Изглеждаше щастлива.

Дойде редът на Кал. Той погледна скептично към подноса си. Не знаеше какво ще намери. Но наистина се появи любимата му вечеря — пилешки хапки с чеснов сос, чиния спагети с доматиен сос, сандвич с фъстъчено масло и корнфлейкс за десерт. Имаше и чаша горещ шоколад с крем и с шарени бонбони на глазурата.

Майстор Руфъс изглеждаше много доволен.

— Сега си хапнете. Ще се появи някой, който да донесе нещата ви...

— Мога ли да се обадя на татко? — попита Кал. — Ще ми трябва телефон. Аз си нямам...

Настъпи тишина. Тогава майстор Руфъс каза по-внимателно, отколкото Кал очакваше:

— Мобилните телефони не работят в Магистериума, Калъм. Прекалено дълбоко под земята сме. Нямаме и обикновени телефони. Общуваме си с елементали. Нека дадем време на Алистър да се успокои и след това ще му се обадим заедно.

Кал сподави протеста си. Бяха му отказали любезно, но твърдо.

— А сега — продължи майстор Руфъс, — искам тримата да сте облечени и готови за утре в девет сутринта. Искам да сте готови за

урок. Имаме много работа. Ще ми е мъчно, ако не реализирате потенциала си, показан на Изпита.

Кал предположи, че майсторът говори за Тамара и Аарън, тъй като ако той реализираше потенциала си, подземната река щеше да пламне. Когато майстор Руфъс си излезе, седнаха на сталагмитените столове до гладката маса, за да вечерят заедно.

— Ами ако беше сложил чесновия сос на спагетите? — попита Тамара, като погледна към чинията на Кал, вдигнала клечките си за хранене във въздуха.

— Щеше да е още по-вкусно — отвърна Кал.

— Отвратително — каза Тамара и смеси усабито в соевия сос, без да пръсне и капка извън чинията.

— Откъде според теб са намерили прясна риба за сушието в пещерата? — попита Кал, докато хапваше от пилето. — Според мен са хвърлили мрежа в някой от басейните и са извадили каквото намерят. Някаква твар.

— Хора — обади се Аарън погнусен, — става ми лошо, като ви слушам.

— Бълбук-бълбук! — каза Кал отново, като притвори очи и започна да клати главата си като подземна риба.

Тамара взе храната си и отиде на дивана, където седна с гръб към Кал и започна да яде.

Приключиха храненето си в тишина. Въпреки че не бе ял цял ден, Кал не можеше просто да се навечеря. Представи си как баща му се храни самичък на малката кухненска маса. Липсваше му. Повече от всякога.

Кал избута чинията си и се изправи.

— Аз ще си лягам. Кое е моето легло?

Аарън се приведе назад на стола си и погледна.

— Имената ни са на вратите.

— О! — каза Кал. Почувства се глупаво, но му стана и малко страшно. Името му бе написано там. С кварц.

Калъм Хънт.

Влезе вътре. Бе луксозна стая, много по-голяма от тази, която бе имал у дома си. Дебел килим покриваше каменния под. На него бяха изобразени повтарящите се символи на петте елемента. Мебелите изглеждаха направени от вкаменено дърво, което блестеше в мек

златист отблясък. Леглото бе огромно и покрито с дебели сини завивки и големи възглавници. Имаше гардероб и бюро с чекмеджета. Кал обаче си нямаше дрехи, които да прибере, затова просто легна на леглото и скри главата си с възглавницата. Чу как Тамара и Аарън се смеят в хола. Не бяха си говорили така преди. Явно го бяха изчакали да си тръгне.

Нещо го убоде в тъмното. Бе забравил за кинжала, който баща му беше му дал. Изтегли го от колана си и го погледна на светлината на факлата. „Семирамида“. Запита се какво ли означава думата. Хрумна му, че има опасност да изкара следващите пет години в тази стая, сам със странния нож, докато хората му се присмиват.

Въздъхна, остави ножа на нощното си шкафче и изрита завивките с крак, след което се опита да заспи.

Но минаха часове, преди да успее.

ГЛАВА ШЕСТА

Кал се събуди от звук, сякаш някой е изпищял в ухото му. Метна се настрани и падна на пода, приземи се на коляно, което успя да удари в каменния под. Отвратителният звук не спря да вие и отекна в стените.

Вратата на стаята му се отвори и писъците започнаха да заглъхват. Появи се Аарън, следван от Тамара. И двамата носеха униформи на ученици през първата година от обучението си в Магистериума — сиви вълнени туники над свободни панталони, направени от същата материя. И двамата имаха железни гривни на китките — Тамара на дясната, Аарън на лявата. Тамара бе сплела косата си на две тъмни плитки, пуснати от двете страни на главата ѝ.

— Уу — каза Кал, докато седнаше на пода.

— Това е звънецът — рече Аарън. — Означава, че е време за закуска.

Кал никога не се бе будил за училище от аларма. Баща му винаги идваше да го разтърси леко по рамото, докато Кал не се завъртеше на другата страна, сънен и ядосан.

Кал преглътна. Домът му липсваше много.

Тамара посочи зад Кал, повдигнала вежди:

— Ти да не спиш с ножа си?

Той погледна назад и видя, че ножът, който баща му бе му дал, беше съборен от нощното шкафче на възглавницата, вероятно докато бе махал с ръце. Почувства как се изчервява.

— Някои хора спят с плюшени мечета — сви рамене Аарън, — други с ножове...

Тамара мина в другия край на стаята, за да седне на леглото, и взе острието, докато Кал се изправяше. Не се подпря на леглото, за да запази равновесие, макар да му се искаше. С намачканите си от съня дрехи и с рошавата коса, знаеше, че го гледат, виждайки колко бавно трябва да се движи, за да не изкриви наболващия го вече крак.

— Какво пише от долната страна? — попита Тамара, като вдигна ножа и го изкриви на една страна. — Се-ми-ра-ми-да?

— Сигурен съм, че го произнасяш неправилно — обади се успелият да се изправи Кал.

— А пък аз съм сигурна, че не знаеш какво означава името — усмихна се Тамара.

На Кал не му бе хрумвало, че изписаната върху острието на ножа дума е името му. Не знаеше, че ножовете си имат имена. Макар крал Артур да носеше меча Екскалибур, а в „Хобит“ Билбо Бегинс да размахваше Жилото.

— Трябва да я наричаш Мири, за по-кратко — каза Тамара и му подаде ножа обратно. — Хубав нож е. Добре направен.

Кал я погледна в лицето, за да види дали не му се подиграва, но изглеждаше сериозна. Явно уважаваше добре направените оръжия.

— Мири — повтори той, като обърна ножа в ръката си, така че светлината се отрази в острието му.

— Хайде, Тамара — каза Аарън и я дръпна за ръкава. — Да оставим Кал да се преоблече.

— Нямам униформа — призна си Кал.

— Имаш. Ей там е. — Тамара посочи в основата на кревата, преди Аарън да я издърпа от стаята. — Всички имаме. Сигурно са били донесени от въздушните елементи.

Тамара бе права. Някой бе сгънал униформа в точния размер на Кал върху завивката му, сложена до кожената му училищна чанта. Кога ли се бе случило това? Докато спи? Наистина ли не бе забелязал миналата нощ? Облече я внимателно, като първо я разтърси, и да провери дали няма копчета и остри части, които да го убодат. Материалът обаче бе мек, гладък и изключително удобен. Ботушите, които намери до кревата, бяха тежки и придържаха глезена на Кал в здрава хватка, като му помагаша да ходи. Единственият проблем бе, че нямаше къде да сложи Мири. Най-накрая уви ножа в стария си чорап и го постави на върха на ботуша си. След това метна кожената чанта през рамо и излезе в хола, където майстор Руфъс ги чакаше със скръстени ръце.

— И тримата закъсняхте! — каза той. — Сутрешната аларма е, за да дойдете на закуска в трапезарията. Не е личен будилник. Това да не се повтаря, иначе просто пропускайте закуската.

— Но ние... — отвори уста Тамара и погледна към Кал.

Майстор Руфъс я прикова с погледа си.

— Сега ще ми кажеш, че си била готова и си закъсняла заради някой друг, нали, Тамара? Е, нека те просветля. Чираците имат отговорност един към друг. Провали ли се един, провалят се всички. Та какво щеше да казваш?

— Нищо, майстор Руфъс — сведе глава Тамара. Плитките ѝ се разлюляха.

Той кимна отсечено, отвори вратата и излезе в коридора. Те трябваше да го последват. Кал закуцука към вратата с надеждата, че пътят няма да е дълъг и че няма да загази отново преди закуска.

Внезапно Аарън се появи до него. Кал почти извика от изненада. Аарън имаше невероятната способност да изниква зад него като някакъв рус магнит. Той удари рамото на Кал и погледна надолу към ръката си. Кал проследи погледа му и видя, че нещо виси от пръстите му.

Гривната на Кал.

— Слагай я — прошепна Аарън, — преди Руфъс да те види. Трябва да я носиш постоянно.

Кал изпъшка, но взе гривната и я постави на китката си. Заприлича му на окова.

„Нормално“, помисли си Кал. „Все пак съм затворник тук.“

Трапезарията, както се надяваше Кал, не бе далеч. Не му изглеждаше различна от столовата в училище — говореха деца, тракаха съдове.

Трапезарията представляваше още една голяма пещера с големи колони, които приличаха на разтопен сладолед, превърнал се в камък. По скалата блестяха парчета слюда, а таванът на пещерата потъваше в сенките над главите им. Бе твърде рано сутринта, за да може Кал наистина да се впечатли. Той искаше да поспи още малко, да се престори, че вчерашният ден никога не се е случвал и че той продължава да бъде у дома с баща си, очаквайки автобусът да го отведе до нормалното му училище, където щеше да носи обикновени дрехи, да спи в обикновено легло и да яде обикновена храна.

А храната, която го очакваше в трапезарията, определено не беше обикновена. В димящи котли от едната страна се предлагаше асортимент от странни храни — печени лилави грудки, толкова тъмни

зеленчуци, че бяха почти почернели, размити лишеи и червена гъба на петна, голяма колкото пица и нарязана като пай. Деца в сини, зелени, бели, червени и сиви униформи, по които се съдеше за различния брой години на престоая им в Магистериума, се бяха наредили на опашка с издълбани дървени купи. Китките им блестяха в злато, сребро, мед и бронз, а по тях имаше и накачени най-различни камъни. Кал не знаеше какво означават, но му се сториха готини. Тамара вече изсипваше зеленчуци в купата си. Аарън обаче гледаше към храните със същия ужас, който изпитваше и Кал.

— Моля, кажете ми, че майстор Руфъс ще превърне това в нещо друго — каза Аарън.

Тамара сподави смеха си и се огледа почти гузно. На Кал му се стори, че не идва от семейство, в което хората се смеят често.

— Ами ще видиш — каза тя.

— Така ли? — изписука Дрю.

Той изглеждаше малко не на място без ризата си на понита, облечен в обикновени панталони и туника, превърнали се в униформа на учениците в Желязната година. Той се протегна с колебание към купата с лишеи, събори я и после се отдалечи, за да се направи, че не е той.

Магъосницата, която носеше змийска огърлица по време на Испита, въздъхна и отиде да почисти. Кал премигна, когато му се стори, че огърлицата помръдна за миг. След това реши, че му се привиждат разни неща. Вероятно защото още не беше пил кафе.

— Къде е кафето? — попита той Аарън.

— Не може да пиеш кафе — намръщи се Аарън, докато взимаше парче от гъбата, — вредно е и пречи на растежа.

— Вкъщи си пия — възрази Кал, — и то еспресо. Всеки ден!

Аарън сви рамене, което бе обичайната му реакция на всяка нова дивотия на Кал.

— Има някакъв странен чай.

— Ама аз обичам кафе — оплака се Кал над зелената течност пред него.

— А аз бекон — обади се Селия, която бе застанала зад Кал. Тя имаше нова брошка в косата си, този път калинка. Въпреки нея изглеждаше много нещастна.

— Рязкото спиране на кофеина е опасно — уведоми я той, — мога да полудея и да убия някого.

Тя се разсмя, като че беше казал нещо смешно. Може би според нея бе така. Беше хубава, осъзна той, русичка и с лунички по нослето, което пък имаше лек тен. Спомни си, че бе чирак на майстор Милагрос, заедно с Джаспър и Гуенда. Стана му мъчно, че ѝ се налага да живее с някой като Джаспър.

— Като едното нищо ще убие някого — обади се Тамара уж между другото, докато поглеждаше през рамо. — Има огромен нож в...

— Тамара! — прекъсна я Аарън.

Тя му се усмихна невинно, преди да отиде до масата на майстор Руфъс с чиния в ръка. За пръв път Кал се запита дали няма нещо общо с Тамара — инстинкт да прави пакости.

Цялата зала бе пълна с каменни маси, край които групи чираци седяха на столове. Някои от второкурсниците и третокурсниците бяха с майсторите си, други — не. Всички първокурсници обаче бяха с тях. Джаспър, Найджъл, Селия и Гуенда бяха с майстор Милагрос. Розовото в косата ѝ личеше особено ясно днес. Дрю, Раф и Лаурел бяха с гледащия кисело майстор Лемюъл. Малко от четвъртокурсниците и петокурсниците присъстваха. Всички бяха седнали в ъгъла и изглеждаха потънали в някакъв сериозен разговор.

— Къде са останалите деца? — попита Кал.

— На мисии — отвърна Селия. — Но старите чираци се учат на терен, а някои от големите магове идват, за да използват училището за изследвания и експерименти.

— Нали ви казах — прошепна Кал, — експерименти!

Селия не изглеждаше особено разтревожена. Само се ухили на Кал и отиде до масата на майстора си.

Кал се разположи на един стол между Аарън и майстор Руфъс, който вече бе седнал пред скромна закуска, състояща се от един голям лишей. Чинията на Кал бе пълна с гъби и някакво зеленикаво вещество, което не си спомняше да си е сложил. „Явно полудявам“, помисли си той, след което набоде парче гъба на вилицата си и го тикна в устата си.

Вкусът заля езика му. Бе добър. Много добър. Леко сладко и хрупкаво по краищата, почти като кленовия сироп върху наденички, получили се наистина добре.

— Ха — каза Кал и хапна отново. Зелените неща бяха сочни и вкусни като каша с кафява захар. Аарън направо се тъпчеше и изглеждаше изумен. Очакваше Тамара да се присмее на изненадата му, но тя дори не го гледаше. Тя махна към високо слабо момиче, което също като нея имаше дълга тъмна коса и изящно оформени вежди. На ръката ѝ блестеше медна гривна. Тя вдигна ръка и махна лениво.

— Сестра ми — гордо каза Тамара, — Кимия.

Кал погледна към момичето, което стоеше до майстор Рокмапъл и няколко по-големи ученици в зелено, а след това седна до Тамара. Запита се какво ли е да се чувстваш щастлив тук, да си доволен от това, че са те избрали, вместо да мислиш, че е станала ужасна грешка. Тамара и сестра ѝ изглеждаха напълно уверени, че Магистериумът е хубаво място, а не бърлога на злото, като каквато го бе описал баща му.

Защо обаче баща му го бе лъгал?

Майстор Руфъс нарязва лишея си по много странен начин, все едно са филийки хляб. След това го нарязва на още по-ситно. Това стресна Кал и той се обърна към Аарън.

— Имаш ли роднини тук?

— Не — отвърна Аарън и погледна настрана, като че не обичаше да говори за това, — нямам семейство. Чух за Магистериума от едно момиче. То правеше един номер, оформяше фигури от прах. Каза, че имала брат, който учи тук. Не трябвало да ѝ издава за това място, но го направил. След като тя завърши и отиде да живее при него, аз започнах да тренирам за Изпита.

Кал погледна към Аарън иззад купчината с гъби. Начинът, по който разказа историята, бе прекалено спокоен и му подсказа, че това не е всичко. Но не искаше да разпитва. Мразеше, когато хората се ровят в личния му живот. Вероятно и с Аарън бе така.

Аарън и Кал потънаха в мълчание и започнаха да ровят в чиниите си. Тамара продължи да се храни. В другия край на коридора Джаспър де Уинтър махаше с ръце и очевидно се мъчеше да привлече вниманието ѝ. Кал я сръчка с лакът и тя погледна към него.

Руфъс хапна малко от лишея си.

— Виждам, че вече сте се сближили.

Никой не каза нищо. Джаспър продължи да маха на Тамара и очевидно искаше да я накара да му свърши някаква работа. Кал обаче не разбираше каква. Да скочи във въздуха? Да хвърли кашата си?

Тамара се обърна към майстор Руфъс, пое си дълбоко въздух, все едно ѝ предстои нещо неприятно, и попита:

— Допускали ли сте възможността да премислите за Джаспър? Той мечтаеше да учи при вас, пък и в групата ни има място за повече...

Тя млькна, вероятно защото майстор Руфъс я погледна като хищна птица, забелязала мишка до гнездото си.

Когато обаче най-накрая заговори, гласът му бе спокоен, а не ядосан.

— Вие тримата сте отбор. Ще работите заедно, ще се борите заедно и дори ще се храните заедно през следващите пет години. Аз не съм ви избрал просто като индивидуалности, но и като комбинация. Никой друг няма да се присъединява към вас, защото това ще промени комбинацията.

Той се изправи и избута шумно стола си.

— А сега ставайте. Време е за първия ни урок.

Обучението на Кал като магьосник щеше да започне!

ГЛАВА СЕДМА

Кал бе готов за дълга и уморителна разходка в пещерите, но вместо това майстор Руфъс ги поведе през прав коридор, през който стигнаха до подземна река.

На Кал това му напомняше за тунелите на метрото в Ню Йорк. Веднъж бе отишъл до града с баща си, за да търсят антики, и си спомни как бе погледнал надолу към тъмното в очакване на фаровете, които известяваха, че приближава влак. Погледът му обхвана реката по същия начин, макар да не бе сигурен какво точно очаква. Каменната стена се издигаше зад тях, а водата се изливаше в по-малка пещера, от която се виждаха само сенки. Влажна миризма на минерали се носеше във въздуха, а на брега имаше седем малки сиви лодки, вързани в редичка. Те бяха направени от дървени дъски, всяка от които се припокриваше с другата от едната страна и се съединяваше отпред, свързана с медни нитове. Изглеждаха като миниатюрни викингски кораби.

Кал се огледа за гребла, двигатели или даже мачти, но не видя нищо, с което лодките да бъдат задвижени.

— Влизайте — каза майстор Руфъс.

Аарън се намърда в първата от лодките и протегна ръка, за да помогне на Кал да влезе. Кал с неприязън я пое. Тамара застана зад тях. Изглеждаше леко нервна. Веднага щом се настани, майстор Руфъс също влезе в лодката.

— Най-лесният начин да стигнем Магистериума е чрез подземните реки. Докато не научите навигацията по тях, аз ще ви водя. Най-накрая всеки от вас ще научи пътищата и това как да овладее водата, така че да стигне до желаното място.

Майстор Руфъс се приведе от едната страна на лодката и прошепна нещо на водата. Повърхността се размърда, сякаш е духнал вятър, макар такъв в пещерите да нямаше.

Аарън се наведе да попита нещо, но внезапно лодката тръгна и той падна обратно на мястото си.

Някога, когато Кал бе съвсем малък, баща му го бе завел в голям парк с въртележки, които тръгваха по този начин. Бе викал през цялото време, обзет от пълен ужас, въпреки веселата музика и анимираните марионетки. А онова бяха въртележки. Това бе истинско. Кал не спираше да мисли за прилепи, остри предмети и за това, че понякога в пещерите има пропасти, които се спускат на хиляди километри под морското равнище. Как щяха да избегнат подобни клопки? Как разбираха какво ги очаква в мрака?

Лодката потъна в тъмнината и се плъзна по реката. Не можеше дори да види ръката пред лицето си. Стомахът му се сви. Тамара простена. Кал се зарадва, че не е единственият ужасен в компанията.

Тогавя пещерата около тях внезапно оживя. Влязоха в помещение, чиито стени блестяха в светлината на блед биолуминесцентен зелен мъх. Самата вода светеше там, където носът на лодката я докосваше. Когато Аарън докосна с пръсти реката, водата около тях също заблестя.

Той метна шепа пръски във въздуха и видя как падат като искри.

— Супер — въздъхна Аарън.

Наистина можеше да се каже, че е готино. Кал започна да се отпуска, докато лодката се плъзгаше тихо по бляскавите води. Минаха покрай каменни стени във всевъзможни цветове и стаи, от чиито тавани висяха дълги бледи лози, които докосваха реката. След това минаха през тъмен тунел и се появиха в нова каменна зала с кварцови сталактити, блестящи като остриетата на ножове. И в друга, в която камъкът се бе оформил естествено като пейки и дори маси. В третата зала попаднаха на двама мълчаливи майстори, играещи на дама с пулове, които летяха във въздуха.

— Спечелих! — каза единият от тях и дървените пулове се пренаредиха, за да може играта да започне отначало.

Сякаш водена от невидима ръка, лодката спря на малка платформа с каменни стъпала и се поклати внимателно.

Аарън пръв излезе от лодката, следван първо от Тамара, а после и от Кал. Аарън отново подаде ръка да му помогне, но Кал умишлено не обърна внимание. Той използва ръцете си, за да запази равновесие и стъпи малко неумело на кея. За миг помисли, че ще падне в реката с шумен плясък, но една силна ръка го подпря. Той вдигна поглед и с

изненада видя как майстор Руфъс го наблюдава с чудато изражение на лицето.

— Не ми трябва помощта ви — изненада се Кал.

Руфъс не отговори нищо. Изражението му остана неразгадаемо за Кал, но отдръпна ръката си.

— Ела — каза той и тръгна по гладкия коридор, който излизаше от каменистия бряг.

Чираците го последваха. Пътят ги отведе до черна стена от гранит. Когато Руфъс докосна с ръка камъка, тя стана прозрачна. Кал не се изненада. Той бе очаквал всичко наоколо да е странно. Руфъс мина през стената, като че е направена от въздух. Тамара се мушна подире му. Кал погледна към Аарън, който сви рамене, след което си пое дълбоко въздух и ги последва.

Излезе в стая, чиито стени бяха направени от гол камък. Подът обаче бе напълно гладък. В центъра на стаята имаше купчина пясък.

— Първо искам да преговорите Петте Принципа на Магията. Може и да ги помните от първата си лекция в автобуса, но не очаквам никой от вас — дори ти, Тамара, независимо от това какво са ти набивали в главата родителите ти — наистина да разбере значението им, докато не научите още много неща. Можете обаче да си ги запишете и се надявам да помислите върху тях.

Кал взе да рови в чантата си и извади нещо, което му приличаше на ръчно обшита тетрадка, както и една от досадните химикалки, които бе видял на Изпита. Разтърси я с надеждата, че няма да избухне.

Майстор Руфъс заговори и Кал бързо започна да си записва. Издиктуваха им следното:

1 Силата идва от липсата на баланс, а контролът — от наличието му.

2 Всички елементи отговарят на своята природа. Огънят гори, водата тече, въздухът навява, земята сковава. Хаосът поглъща.

3 Във всяка магия има размяна на сила.

4 Можеш да промениш формата, но не и същността на дадения предмет.

5 Всеки от елементите има свой противовес. Огънят е противовес на водата. Въздухът — на земята. Душата — на Хаоса.

— По време на тестовете — каза майстор Руфъс — всички показахте сила. Но без фокус силата не струва. Огънят може да изгори

или да стопли дома ви. Разликата е в това до каква степен го контролирате. Опасно е да работиш с елементите без контрол. Няма нужда да казвам на някои от вас колко опасно е!

Кал погледна нагоре. Очакваше майстор Руфъс да гледа към него — както винаги, когато казваше нещо съдбовно. Този път обаче се бе взрял в Тамара. Бузите ѝ пламнаха, но тя вирна гордо брадичка.

— Четири дена в седмицата тримата ще тренирате с мен. На петия ден ще чуете лекция от някой от маговете, а после, веднъж в месеца, ще има упражнение, което ще покаже какво сте научили. В този ден може да се озовете в съперничество или пък в сътрудничество с някоя от другите групи чираци. През уикендите и нощите може да се упражнявате и да учите допълнително. Има библиотека, както и тренировъчни зали, а също и Галерия, в която да си губите времето. Имате ли някакви въпроси, преди да започнем с първия урок?

Никой не каза нищо. Кал искаше да спомене, че би желал да получи указания как да стигне до Галерията, но си замълча. Спомни си, че бе обещал на баща си в хангара да направи така, че да го изгонят от Магистериума, но тази сутрин се събуди с лошото чувство, че това няма да е много добра идея. Номерът да оплеска тестовете пред Руфъс не бе сработил. Номерата може би и сега нямаше да свършат работа. Майстор Руфъс нямаше да ги остави да си общуват, докато Кал не се утвърди като негов чирак. И колкото и да му бе неприятно, вероятно Руфъс щеше да го остави да се свърже с Алистър само при добро поведение. Чак тогава можеше и да обмислят как да се измъкне.

Единствено съжаляваше, че няма никакъв ентузиазъм относно въпросното измъкване.

— Хубаво. Можете ли да предположите каква е задачата ви за днес?

— Да укрепим пясъчен замък? — промърмори Кал под носа си. Дори най-доброто му поведение не се получаваше особено добре.

Зад него Аарън сподави смеха си. Майстор Руфъс повдигна вежда, но иначе не показа с нищо, че е чул думите на Кал.

— Искам да застанете в кръг около пясъка. Разположете се възможно най-удобно. Почувствайте силата на въздуха около себе си. Почувствайте силата на земята. Почувствайте как се надига под краката ви и навлиза във вас при всяко вдишване. А сега се

съсредоточете. Трябва зрънце по зрънце да разделите пясъка на две купчини — една тъмна и една светла. Започнете!

Каза го така, сякаш са на състезание и е размахал зеления флаг. Кал, Тамара и Аарън го загледаха ужасени. Тамара проговори първа.

— Да разделим пясъка? — попита тя. — Не трябва ли да учим нещо по-полезно? Като битка с избягали елементали или как да управляваме лодката. Или...

— Две купчини — отсече Руфъс. — Едната светла, другата тъмна. Започвайте!

Той се обърна назад и се отдалечи. Стената отново стана прозрачна, когато я приближи, а след това пак се превърна в камък, когато мина през нея.

— Нямаме ли поне някакви инструменти? — обади се тъжно Тамара.

Тримата обаче останаха сами в стая без прозорци и врати. Кал се зарадва, че не страда от клаустрофобия, иначе щеше да ухапе собствената си ръка.

— Ами — предложи Аарън, — най-добре е да започваме.

Но дори той не успя да придаде ентузиазъм на изказването си. Подът бе студен и Кал се запита колко ли време ще мине, преди крака му да започне да го боли от влагата. Опита да пренебрегне тази мисъл, когато Тамара и Аарън седнаха до него и оформиха триъгълник около пясъчната купчина. Всички я гледаха. Накрая Тамара вдигна ръка и във въздуха полетя малко пясък.

— Светло — каза тя и постави една пясъчинка на пода. — Тъмно — постави тя следващата на разстояние до нея. — Светло. Тъмно. Светло. Тъмно...

— Не мога да повярвам, че смятах училището за магьосници за опасно — обади се Кал, докато се взираше в пясъчната купчина.

— Може да умреш от скука — отвърна Аарън и Кал се разсмя.

Тамара ги погледна тъжно.

— Мисълта за това е единственото нещо, което ме кара да продължавам.

Колкото и трудно да му се бе струвало на Кал местенето на пясъчинки със силата на ума му, то се оказа дори по-трудно. Спомни си как бе местил предмети преди, как бе счупил купата на майстор Руфъс по време на Изпита и как го бе почувствал като жужене в ума

си. Концентрира се върху това жужене, докато гледаше към пясъка и той започна да се движи. Беше като да управлява някакво устройство дистанционно — не вдигаше пясък с пръстите си, но въпреки това успяваше да го премести. Ръцете му се изпотиха и вратът го заболя. Бе му трудно дори да задържи една песъчинка във въздуха достатъчно дълго време, за да види дали е бяла, или черна. Още по-сложно бе да я постави на място, без да обърка вече направената купчинка. Неведнъж се разсейваше и пускаше песъчинката върху погрешната купчина. Тогава трябваше да я търси и да я постави на мястото ѝ, което отнемаше още повече време.

В пясъчната зала нямаше часовници, нито пък някой от тримата имаше такъв на ръката. Така Кал нямаше представа колко време е минало. Най-накрая се появи друг ученик. Той бе висок и слаб, облечен в синьо, с бронзова гривна, която подсказваше, че кара трета година в Магистериума.

Кал си помисли, че може би го е видял със сестрата на Тамара и майстор Рокмапъл в трапезарията тази сутрин.

Кал се втренчи в него, като че изглежда злокобно, но той само се ухили изпод един кичур от рошавата си кафява коса и остави в краката им купа с лишеи и сандвичи със сирене, както и глинена стомна с вода.

— Яжте, деца — каза той и си излезе по начина, по който бе дошъл.

Кал осъзна, че умира от глад. Часове наред се бе концентрирал и сега се чувстваше замаян. Бе изтощен, прекалено уморен, за да разговаря, докато се храни. Дори по-лошо — видя оставащия пясък и разбра, че са свършили съвсем малка част от работата. Останалата купчина изглеждаше огромна.

Това не бе летене. Не бе си представял магията така.

Това бе отвратително.

— Хайде — каза Аарън, — иначе ще трябва и да вечеряме тук.

Кал се опита да се съсредоточи върху една песъчинка, но внезапно се изнерви. Пясъкът избухна. Навсякъде полетяха песъчинки. Купчините се плъзнаха във всички посоки и накрая паднаха в една огромна неподредена купчина.

Всичката работа, която бяха свършили, отиде на вятъра.

— Какво направи? — ахна Тамара. Дори Аарън гледаше към Кал, все едно иска да го удуши. За пръв път го видя ядосан.

— Аз... — Кал искаше да каже, че съжалява, но преглътна думите си. Знаеше, че нямат значение. — Просто така се случи.

— Ще те убия — каза Тамара с ледено спокойствие, — а после ще подреда вътрешностите ти на купчинки.

— Ау — каза Кал. Донякъде ѝ вярваше.

— Добре — рече Аарън, който дишаше бавно и дълбоко и се бе хванал за косата, сякаш се опитваше да притисне гнева обратно в черепа си. — Просто ще трябва да започнем отначало.

Тамара ритна пясъка, след това се приведе и се зае с бавната и монотонна работа по подреждането на песъчинките с ума си. Дори не погледна към Кал.

Кал се опита да се съсредоточи отново. Очите му пламнаха. Когато майстор Руфъс се върна и им каза, че са свободни да идат на вечеря и след това да се върнат в покоите си, главата вече го болеше. Той реши, че никога повече няма да ходи на плаж. Аарън и Тамара дори не го погледнаха, докато вървяха по коридора.

Трапезарията бе пълна с деца, които си говореха дружелюбно. Мнозина от тях се смееха. Кал, Тамара и Аарън застанаха на прага зад майстор Руфъс, гледайки уморено пред себе си. Всички имаха пясък в косите си и петна по лицата си.

— Ще вечерям с останалите майстори — каза Руфъс. — Правете каквото искате през остатъка от вечерта.

Кал и останалите механично си сипаха вечеря — супа от гъби, още купчини с различни на цвят лишеи и странен млечнобял пудинг — след което седнаха на маса с още една група ученици от Желязната година. Кал разпозна някои от тях — Дрю, Джаспър и Селия например. Седна до Селия, но тя не изсипа супата си на главата му, както бе направило едно момиче в последното му училище. Това бе добър знак. Някой от другия край на масата извика Аарън и той седна там. Тамара отиде до масата на сестра си, при по-големите деца. Някои от гривните им блестяха в мед или дори сребро, а имаше и няколко със злато.

Майсторите седяха заедно на кръглата маса в другия край на стаята и вероятно измисляха нови мъчения за учениците си. Кал можеше да се закълне, че някои от тях се усмихват доста зловещо. Докато гледаше, трима души в масленозелени униформи — две жени и един мъж — минаха през прага. Те се поклониха леко пред масата на майсторите.

— Магове от Асамблеята — обясни Селия на Кал. — Те управляват след края на Втората Война на Маговете. Надяват се, че някое от децата ще се окаже маг на Хаоса.

— Като онзи Враг на Смъртни? — предположи Кал. — Но какво става, ако намерят такива магове? Убиват ли ги?

— Не, разбира се — снижи глас Селия, — те търсят такъв маг. Казват, че само Макар може да спре друг Макар. Докато Врагът е единственият такъв, той има сериозно предимство пред нас.

— Ако дори допускаха, че някой тук има такава сила, щяха да проверят лично — намеси се в разговора Джаспър. — Отчаяни са.

— Никой не вярва, че Примирието ще продължи — обади се Гуенда.

— Ако Войната започне наново...

— Защо тогава идват? Какво ги кара да се надяват, че могат да намерят подобен човек тук? — попита Кал.

— Както казах — обясни Джаспър, — отчаяни са. Но не се безпокой. Твоите резултати са много ниски. Маговете на Хаоса са умели в магията.

Цяла една минута Джаспър се бе държал като нормално човешко същество, но явно тя бе изтекла. Селия го погледна накриво, а останалите започнаха да обсъждат първите си уроци.

Дрю им разказа, че майстор Лемюъл е бил много строг по време на часовете. Питаше дали и останалите са такива. Всички заговориха едновременно и заразказваха за уроци, които се сториха на Кал далеч по-малко дразнещи и много по-забавни.

— Майстор Милагрос ни остави да управляваме лодките — грейна Джаспър.

— Направихме малки водопади — като на сърф. Беше невероятно.

— Страхотно — каза Тамара без видим ентузиазъм.

— Джаспър ни изгуби — обади се Селия, докато си похапваше парче лишей.

Очите на Джаспър блеснаха с раздразнение.

— За около минута всичко бе наред — обясни той.

— Майстор Танака ни показа как да правим огнени кълбета — обади се момче на име Питър.

Кал си спомни, че Танака бе името на майстора, който бе избирал след Милагрос.

— Държахме огъня и дори не се изгорихме. — Очите му светеха.

— Майстор Лемюъл ни целеше с камъни — оплака се Дрю.

Всички го загледаха.

— Какво? — попита Аарън.

— Дрю! — просъска Лаурел, друг от учениците на майстор Лемюъл. — Не ни е целил с камъни! Показа как да движим камъните с ума си. Дрю застана на пътя на един от тях.

„Това обяснява синината на ключицата му“, помисли си Кал и му стана лошо. Спомни си предупрежденията на баща си за това, че майсторите не ги е много грижа дали нараняват студентите си.

— Утре ще е с метал — обади се Дрю, — дано не ни цели с ножове.

— Бих предпочела да ме целят с ножове, отколкото да стоя цял ден над купчина пясък — отвърна Тамара без капчица съчувствие. — Ножовете поне можеш да ги избегнеш.

— Явно Дрю не може — изсмя се Джаспър.

Поне веднъж се заяждаше с друг, а не с Кал, но на Кал не му стана по-драго от това.

— Не може само да учат тук — обади се Аарън. Като никога звучеше леко изнервен. — Все трябва да има и някакви игри. Какво бе това място, за което ни каза майстор Руфъс?

— Можем да отидем в Галерията след вечеря? — предложи Селия на Кал. — Там може да си играем.

Джаспър изглеждаше ядосан. Кал знаеше, че трябва да отиде със Селия в онази галерия, каквото и да представляваше тя. Всичко, което дразнеше Джаспър, си струваше и освен това трябваше да научи пътя в Магистериума, да си направи карта, като във видеоигра.

Да има път за бягство.

Кал поклати глава и хапна малко лишеи. Вкусът им бе като на пържола. Погледна към Аарън, който също изглеждаше уморен. Кал чувстваше тялото си като от олово. Просто искаше да поспи. Утре щеше да изследва Магистериума.

— Нещо не ми се играе — отвърна той на Селия, — става ли друг път?

— Може днес да е било изпитание — каза Тамара, докато вървяха обратно към стаите си. — Да видят дали имаме търпение, дали можем да изпълняваме заповеди. Може утре да започнат истинските тренировки.

Аарън се подпря с една ръка на стената и отговори:

— Може.

Кал не каза нищо. Бе прекалено уморен.

Оказа се, че магията не е проста работа.

* * *

На следващия ден надеждите на Тамара рухнаха още със завръщането им на мястото, което Кал бе нарекъл Стая на Пясъка и Скуката. Трябваше да довършат сортирането. Кал отново се почувства виновен.

— Нали ще правим нещо друго — каза Аарън на майстор Руфъс, — когато приключим?

— Съсредоточи се върху задачата — отговори загадъчно магът и излезе през стената.

Тримата въздъхнаха и се захванаха за работа. Нарездането на пясъка продължи през цялата седмица, като Тамара прекарваше цялото време след упражненията със сестра си, Джаспър или други ученици от стари семейства. Аарън бе с всички, а пък Кал страдаше в стаята си. Подреждането на пясъка продължи и следващата седмица, а купчината ставаше все по-голяма и по-голяма, като че някой не искаше тестът да приключи. Кал бе чувал, че има някакво мъчение, при което върху главата на човек пада капка, докато той не полудее. Не бе проумявал как действа, но сега започна да схваща.

„Трябва да има и по-лесен начин“, помисли си той, но разумната част на мозъка му явно бе свързана с тази, която правеше магии, тъй като не можа да измисли нищо.

— Хора — попита накрая Кал, — вие сте добри в магията, нали? Най-добрите магове на Изпита.

Другите двама го погледнаха с изцъклен поглед. Аарън изглеждаше, сякаш е ударен с тухла по главата.

— Предполагам — отвърна Тамара, но не звучеше особено въодушевена, — поне за тази година.

— Аз пък съм ужасен. Най-лошият. Завърших на последно място и вече оплесках нещата. Очевидно е, че не знам нищо. Трябва обаче да има и по-бърз начин. Нещо, което се очаква да направим. Урок, който трябва да овладеем. Има ли нещо, което може да измислите. Каквото и да е?

В гласа му се появи умолителна нотка.

Тамара се поколеба, а Аарън поклати глава.

— Какво? — видя обаче изражението й Кал. — Значи има нещо?

— Има магически принципи... специални начини за овладяване на елементите — каза тя. Черните й плитки се размърдаха, докато се наместваше. — Неща, които майстор Руфъс вероятно не иска да знаем.

Аарън кимна нетърпеливо. Надеждата да излезе от тази стая озари лицето му.

— Знаете какво каза Руфъс за силата на земята и всичко останало, нали?

Тамара не гледаше към тях. Бе вторачена в пясъка, все едно гледа нещо безкрайно далечно.

— Има начин да получим повече сила, и то бързо. Трябва обаче да се отворите за елемента и... да изядете песъчинка.

— Да ядем от пясъка? — повтори Кал. — Сигурно се шегуваш.

— Опасно е, но такъв е целият Пръв Принцип на Магията. Работи поради една и съща причина. Ставаш по-близо до елемента. Ако ядеш камък и пясък, се сближаваш със земната магия. Огнените магове ядат кибритени клечки, въздушните пият кръв. Идеята не е добра, но...

Кал се сети за това как Джаспър бе смукнал от окървавения си пръст преди Изпита. Сърцето му бясно затупка.

— Откъде знаеш това?

Тамара погледна към стената и си пое дълбоко въздух.

— От баща си. Той ме научи. За спешни случаи, но според него изпитите се броят за такива. Никога обаче не съм го правила. Страх ме е. Ако поемеш твърде много сила и не успееш да я овладееш, елементът ще те погълне. Ще отнеме душата ти и ще я замени с огън, въздух, вода, земя или хаос. Превръщаш се в създание на елемента. Като елементалите.

— Онези гущери? — попита Аарън.

Кал бе облекчен от това, че не му се наложи да зададе въпроса. Тамара обаче поклати глава.

— Елементалите имат най-различни форми. Малки като онези гущери или големи и подути от магията като уивърните, драконите и водните змейове. Някои дори имат човешка форма, така че трябва да внимаваме.

— Ще внимавам — отвърна Кал. — Ами ти, Аарън?

Аарън прокара песъчливи ръце през русата си коса и сви рамене.

— Каквото и да е, ще е по-добре от това. Ако приключим побързо, отколкото майстор Руфъс очаква, той ще ни даде нещо друго.

— Добре тогава. Да започваме. — Тамара облиза върха на пръста си и докосна купчината пясък. Няколко песъчинки се залепиха. След това постави пръст в устата си.

Кал и Аарън повториха действията ѝ. Когато Кал прибра влажния си пръст в устата, се запита дали някой е можел да предположи преди седмица, че ще яде пясък в пещера. Пясъкът нямаше лош вкус — всъщност, нямаше никакъв вкус. Глътна песъчинките и зачака.

— А сега какво? — попита той след няколко секунди. Бе започнал да се изнервя. На Джаспър не му се бе случило нищо по време на Изпита, напомни си той. Нищо нямаше да се случи и на него.

— А сега се съсредоточаваме.

Кал погледна към купчината пясък. Този път, когато насочи мислите си към нея, успя да почувства всяка една от малките песъчинки. Мънички черупчици се появиха в съзнанието му, заедно с кристални парченца и жълтеникави камъчета, осеяни с пукнатини. Опита се да си представи как взима цялата купчина пясък с ръце. Щеше да е тежка, а пясъкът щеше да се плъзне между пръстите му и да падне на пода. Опита се да блокира всичко около себе си — Тамара и Аарън, студения каменен под под него, слабия ветреца в стаята — и да се съсредоточи върху единствените неща, които имаха значение: самия себе си и купчината пясък. Пясъкът му се стори плътен и лек като стиропор. Лесно щеше да го вдигне. Дори с една ръка. С един пръст. С една... мисъл. Представи си как го вдига и разделя...

Пясъчната купчина се наклони, изсипа няколко песъчинки от върха си и се понесе нагоре. Надвисна над тях като малък прахен

облак.

Тамара и Аарън зяпнаха. Кал падна по длани. Краката му бяха изтръпнали, явно не бе седнал както трябва. Бе се съсредоточил твърде много, за да забележи.

— Ваш ред е — каза той. Стори му се, че стените са по-близо. Усети пулса на земята под себе си. Запита се какво ли ще е, ако потъне в нея.

— Абсолютно — каза Аарън.

Пясъчният облак се раздели на две части, едната светла, а другата тъмна. Тамара вдигна ръка и образува лека спирала във въздуха. Кал и Аарън загледаха учудени, а пясъкът започна да изписва различни фигури над тях.

Вратата рязко се отвори и майстор Руфъс застана на прага. Лицето му беше като маска. Тамара изпищя и пясъкът падна надолу, вдигайки облак прах, от който Кал се закашля.

— Какво направихте? — попита майстор Руфъс.

Аарън пребледня.

— Аз... не искахме...

— Млъкни, Аарън — махна му майсторът. — Калъм, ела с мен.

— Какво? — попита Кал. — Но аз... не е честно.

— Ела с мен — повтори Руфъс, — веднага.

Кал се изправи немощно. Болният крак го болеше. Погледна към Аарън и Тамара, но те гледаха към ръцете си, а не към него.

„Толкова струва отборът“, помисли си той и последва майстора.

* * *

Пътят към кабинета на Руфъс бе кратък, макар да минаваше през криволичещи коридори. Самият кабинет не бе това, което Кал очакваше. Мебелите бяха съвременни. В единия край на стената имаше стоманена библиотека, а в другия — мек кожен диван, достатъчно голям, че човек да може да дремне на него. Имаше събрани на купчини в единия край на стаята страници и страници от нещо, което приличаше на надраскани уравнения със странни символи вместо цифри. Те висяха над груба дървена маса, чиято повърхност бе зацапана с петна и покрита с ножове, стъкленици и препарирани тела

на странни животни. Зад чудновати модели, които приличаха на кръстоска между капан за мишки и часовници, имаше и живо същество в малка клетка — един от гущерите със сини пламъци по гърба. Бюрото на Руфъс бе сложено в ъгъла, както и един стар шкаф, който не пасваше на останалата част от стаята. Върху него имаше поставен стъклен буркан с малко торнадо, което се въртеше на място.

Кал не можеше да свали очи от него и очакваше да избухне от буркана всеки момент.

— Калъм, седни — каза майстор Руфъс и посочи към бюрото, — искам да ти обясня защо те приехме в Магистериума.

ГЛАВА ОСМА

Кал се загледа в майстора. След две седмици пясък се бе отказал от идеята, че Руфъс ще говори откровенно с него. А също и от това, че ще разбере защо всъщност е в Магистериума.

— Седни — каза Руфъс отново.

Този път Калъм седна и направи гримаса заради болката в крака си. Диванът бе по-удобен от каменния под, на който бе седял часове наред, и той си позволи да потъне в него.

— Какво мислиш за училището досега?

Преди Кал да може да отговори, се чу звук от фучене. Той примигна и осъзна, че идва от буркана на бюрото. Малкото торнадо вътре бе потъмняло и образувало фигура. След миг придоби формата на миниатюрен маг от Асамблеята. Бе човек с много тъмна коса, който премигна.

— Руфъс, там ли си? — попита той.

Руфъс изсумтя и завъртя буркана.

— Не сега — каза той и фигурката отново се превърна в торнадо.

— Това като телефон ли е? — попита Кал втрещен.

— Нещо такова, да — отвърна Руфъс. — Както казах преди, концентрацията на елементална магия пречи на повечето технологии, пък и предпочитаме да вършим повечето неща по нашия си начин.

— Татко сигурно много се притеснява, че не ме е чул от толкова...

Майстор Руфъс се облегна назад и кръстоса ръце пред широките си гърди.

— Първо — каза той, — искам да чуя какво мислиш за Магистериума и обучението в него.

— Лесно е — каза Кал, — скучно и безсмислено, но лесно.

Руфъс се усмихна ехидно.

— Ти си много умен — каза той. — Искаш да ме ядосаш, защото смяташ, че ако стане така, ще те пратя у дома. Освен това вярваш, че искаш да се върнеш у дома.

Всъщност Кал се бе отказал от този план. Просто с лекота ядосваше хората, затова сви рамене.

— Сигурно ти е чудно защо те избрах — каза Руфъс, — теб, последния в класирането. Най-некомпетентният от всички кандидати. Сигурно си мислиш, че съм видял нещо в теб. Потенциал, който останалите майстори са пропуснали. Някакво скрито умение. Може би дори нещо, което ми напомня за мен самия?

Гласът му бе станал подигравателен. Кал притихна.

— Взех те — продължи Руфъс, — защото имаш умение и сила. Но и много гняв. И почти никакъв контрол. Не исках да натоварвам някои от другите магове. Нито пък да те избера по грешна причина.

Той погледна към торнадото, което се вихреше в буркана.

— Преди много години сбърках с един ученик. Тази грешка ми струва скъпо. С теб изкупувам греха си.

Стомахът на Кал се сви като на ритнато кученце. Бе болезнено да му кажат, че е нечие наказание.

— Върнете ме у дома — каза той, — ако сте ме взели само защото не искате да товарите другите магове, върнете ме у дома.

— Не ме разбра — поклати глава Руфъс, — магия като твоята е много опасна. Да те върна в малкия ти градец, е като да пусна бомба отгоре му. Но не се заблуждавай, Калъм. Ако продължаваш да ме дразниш и откажеш да учиш, ще те върна у дома. Но първо ще ти запечатам магията!

— Ще ми запечатате магията?

— Да. Докато един маг не мине през Първата порта в края на Желязната година, магията му може да бъде запечатана. Така няма да имаш достъп до елементите и силата си. Ще ти отнемем и спомените за магията. Ще знаеш, че нещо ти липсва, но не и какво точно. Цял живот ще ти е мъчно, че си загубил нещо, което дори не помниш. Това ли искаш?

— Не — прошепна Кал.

— Видя ли, че пречиш на останалите или че е невъзможно да бъдеш обучен, приключваш. Но ако изкараш годината и минеш през Първата порта, никой няма да може да ти вземе магията. Изкарай тази една година и после можеш да си ходиш. Ще си научил достатъчно, че да не заплашваш света. Помисли за това, Калъм Хънт, докато подреждаш пясъка така, както съм ти казал. Песъчинка по песъчинка.

Майстор Руфъс направи пауза, след което махна с ръка на Кал да си ходи.

— Хубаво си помисли, преди да направиш избора си.

* * *

Съсредоточаването върху пясъка бе по-изтощително от всякога, ето защо Кал се зарадва много, когато тримата намериха решение на проблема си. Стори му се, че наистина могат да бъдат отбор, може би дори приятели.

Сега Аарън и Тамара се съсредоточаваха внимателно. Когато погледна към тях, не срещнаха погледа му. Сигурно му бяха много сърдити, помисли си Кал. Той ги бе притиснал да намерят по-добър начин за разрешаване на проблема. И макар да бяха отвели него в кабинета на Руфъс, всички бяха загазили. Може би Тамара смяташе, че той я е обадил. Освен това неговата магия бе пръснала купчинките през първия ден. Той бе в тежест на групата, всички го знаеха.

„Хубаво“, помисли си Кал. „Майстор Руфъс каза, че трябва да издържа само една година. Ще се справя. Ще стана най-добрия маг тъкмо защото всички смятат, че няма да успея. Никога не съм опитвал. Е, сега ще опитам. Ще се справя по-добре от вас и когато искате да стана ваш приятел, ще разберете, че не искам да имам нищо общо нито с вас, нито с Магистериума. Мина ли Първата порта, така че да не могат да запечатат магията ми, ще се върна у дома и никой няма да може да ме спре. Това ще кажа и на татко, стига да се добера до онзи телефон.“

Прекара остатъка от деня, като местеше пясъка с ума си, но вместо да го прави както през първия ден, опитвайки да хване всяка песъчинка с отчаяно усилие на волята, той си позволи да експериментира. Опита по-лек допир, като бутна песъчинката, вместо да я вдига във въздуха. След това пробва да придвижи повече от една. Вече го бе правил. Трикът бе да мисли за купчината като едно цяло — облак пясък — а не като за триста индивидуални песъчинки.

Може би щеше да успее да направи същото и сега, ако възприеме тъмните песъчинки като едно цяло. Опита да ги притисне с ума си, но

бяха прекалено много и се разсея. Затова се отказа и се съсредоточи върху пет от тях. Успя да ги избута до купчинката.

Отпусна се назад изумен и с чувството, че е постигнал нещо невероятно. Искаше да го сподели с Аарън, но вместо това си замълча и продължи да упражнява техниката си, като ставаше все по-добър и по-добър. Накрая стигна двайсет песъчинки. Не можеше да се справи по-добре от това, колкото и да пробваше. Аарън и Тамара видяха какво прави, но никой не каза нищо. Дори не опитаха да го имитират.

Тази нощ Кал сънува пясъка. Бе седнал на плажа и се опита да построи замък на един гол плъх, хванат от бурята, но вятърът издухваше пясъка, колкото повече приближаваше водата. Най-накрая в яда си той ритна замъка. Той се разцепи и от процепа се появи огромно чудовище с пясъчни ръце и крака. То го подгони по плажа. Всеки път изглеждаше, че ще го хване, но така и не го настигаеше, макар да крещеше с гласа на майстор Руфъс:

— Не забравяй какво каза баща ти за магията. Тя може да ти отнеме всичко!

* * *

На следващия ден майстор Руфъс не ги остави както обикновено, а седна в далечния край на Стаята на Пясъка и Скуката, взе една книга и хартиен пакет и започна да чете. След около два часа той отвори пакета. Вътре имаше сандвич с шунка и кашкавал.

Изглежда не се интересуваше от метода на Калъм за бутане на повече от една песъчинка. Затова Тамара и Аарън също започнаха да го прилагат. Така работата им се ускори.

Този ден успяха да подредят целия пясък преди вечеря. Майстор Руфъс погледна какво са направили, кимна доволно и след това ритна пясъка отново на една голяма купчина.

— Утре пробваме пет цвята — заяви той.

И тримата простенаха.

* * *

Нещата продължиха в същия дух още седмица и половина. Извън упражненията Тамара и Аарън игнорираха Кал и той им отвърна със същото. Станаха обаче по-добри в местенето на пясък. По-бързи, по-точни, по-способни да се съсредоточават върху много песъчинки. Междувременно, докато се хранеха, слушаха за уроците на другите чираци. Те всички изглеждаха по-интересни от пясъка, особено когато се проваляха. Дрю беше успял да се подпали и да изгори една от лодките, а също и да опърли косата на Раф, преди да го угасят. По време на обучението на класовете на Милагрос и Танака пък Кай Хайл бе пуснал гущер елементал в ризата на Джаспър. Според Кал трябваше да връчат медал на Кай. Гуенда бе решила, че харесва гъбената пица толкова много, че бе поискала още от нея, като създаде такава гигантска гъба, че всички — дори майсторите — трябваше да напуснат трапезарията за няколко дни, преди растежът да бъде овладян и да успеят да се върнат там.

На вечеря можеха да ядат само лишеи и пудинг — без гъби. Интересното за лишея бе, че той никога нямаше един и същи вкус, дори да бе в същия цвят — някой път бе като пържола, друг път като риба или подправени зеленчуци. Сивият пудинг тази нощ имаше вкуса на карамел.

Когато Селия седна до Кал, удари китката му с лъжичка.

— Трябва да дойдеш в Галерията — каза тя, — там има страхотни закуски.

Кал погледна към Аарън и Тамара, които свиха одобрително рамене. Тримата не общуваха един с друг, освен когато се налагаше. Кал се запита дали някога ще му простят, или ще си изкарат цялата година така. Остави купата си на масата и след няколко минути се намери сред група смеещи се ученици, които вървяха към Галерията. Кал забеляза, че докато вървят, блестящите кристални стени изглеждаха така, сякаш около тях е навалял сняг.

Запита се дали някой от коридорите не води към кабинета на майстор Руфъс. Не минаваше и ден, без да се запита дали няма да може да се промъкне там и да използва торнадото като телефон. Но докато майстор Руфъс не ги научеше как да контролират лодките, Кал трябваше да намери друг път.

Продължиха по непознатата част на тунелите, която изглеждаше, сякаш внимателно се изкачва нагоре, с пряк път над подземното езеро.

Този път Кал не възрази срещу допълнителната разходка, тъй като в тази част от пещерите имаше какво да се види — формация от бял калцит, която приличаше на замръзнал водопад, камъни, втвърдили се във формата на пържени яйца, и сталагмити, които бяха минали в синьо и зелено от медта в скалата.

Кал, който се движеше по-бавно от останалите, вървеше най-отзад, а и Селия изостана, за да си поговори с него. Тя му показва неща, които не бе виждал досега — например дупките горе в скалите, където живееха прилепи и саламандри. Минаха покрай голяма кръгла стая с два коридора, които излизаха от нея. Над единия бе написано: ГАЛЕРИЯ. Думата бе издълбана в бляскавия кристал. Над другия надписът гласеше: ПОРТА ЗА МИСИИТЕ.

— Какво е това? — попита Кал.

— Друг изход от пещерите — отвърна му Дрю. След това се огледа гузно, все едно не бе редно да казва.

Може би Кал не бе единственият, който се затруднява с правилата в магьосническото училище. Когато приближи, видя, че Дрю изглежда уморен като него.

— Не може обаче просто да си излезеш — добави Селия, като погледна Кал изпитателно, сякаш се притеснява, че той наистина ще опита да избяга. — То е само за чираци на мисии.

— Мисии? — попита Кал, докато следваха останалите по пътя към Галерията. Спомни си, че тя бе споменала нещо подобно и преди, докато му обясняваше защо чираците не са в Магистерииума.

— Задачи за майсторите, битки с елементали и обсебени — отвърна Селия. — Работа за магове.

„Аха“, помисли си Кал. „Да набера куче грозде и да убия някой уивърн на връщане. Супер.“

Не искаше обаче да ядосва Селия, тъй като тя единствена все още разговаряше с него, затова си запази мислите.

Галерията бе голяма, с таван, който се издигаше поне на трийсет метра над главите им. В единия ѝ край имаше езеро, което се простираше в далечината, с няколко малки острова по повърхността. Няколко деца се плискаха във водата, която течеше бавно. На една от кристалните стени течеше филм. Кал го бе гледал и преди, но бе сигурен, че събитията, които ставаха на екрана сега, не се бяха случили в неговата версия.

— Обожавам тази част! — обади се Тамара и изтича до мястото, където децата се бяха наредили по редове на големи гъби, напомнящи кадифени кресла.

Джаспър се появи и седна точно до нея. Аарън изглеждаше леко объркан, но ги последва.

— Трябва да опиташ газираните напитки — каза Селия и придърпа Кал към каменистия ръб, където, подпрян на три сталактита, имаше огромен стъклен разпределител, пълен с нещо, което приличаше на вода. Тя взе една чаша, напълни я от изкривения чучур и я пхна под единия от сталактитите. Във водата капна синя течност и в чашата се завъртя миниатюрен водовъртеж, който смеси водата и сиропа. На повърхността се появиха мехурчета.

— Опитай! — накара го Селия.

Кал погледна подозрително, но после взе чашата и отпи от течността. Почувства се, сякаш в устата му има кристалчета от боровинки, ягоди и карамел.

— Това е фантастично — каза той, след като успя да преглътне.

— Зеленото ми е любимо — усмихна се Селия, докато отпиваше от чашата, която наля за себе си, — има вкус на разтопена близалка.

Имаше и различни закуски, оставени на ръба — купи с ярки камъчета, очевидно направени от захар, бретцели, оформени като алхимически символи и поръсени със сол, а също и нещо, което приличаше на тъмnozлатист чипс. Кал опита един. На вкус бе почти същото като пуканки с масло.

— Хайде — каза Селия и го хвана за ръката, — ще изтървем филма!

След което го отведе до кадифените гъби. Кал я последва с известно нежелание. Отношенията му с Тамара и Аарън все още не бяха изгладени. Бе смятал, че ще е по-добре да ги избягва и да изследва Галерията сам. Никой обаче не му обръщаше внимание — всички гледаха филма на далечната стена. Джаспър постоянно шепнеше нещо в ухото на Тамара, което я караше да се смее, а Аарън си говореше с Кай от другата страна. За щастие, имаше достатъчно деца наоколо, така че Кал можеше да не сяда прекалено близо до тях или останалите чираци в групата, без да изглежда, че го прави нарочно.

Когато Кал се отпусна на стола, видя, че филмът не точно се прожектира. Солиден блок от оцветен въздух кръжеше до каменната стена. Цветовете в него се сменяха невъзможно бързо и създаваха илюзията за екран.

— Въздушна магия — каза си той.

— Алекс Страйк прави филмите — прегърна коленете си Селия, загледана в екрана, — сигурно го познаваш.

— Че откъде мога да го познавам?

— Той е ученик в Бронзовата година. Един от най-добрите. Понякога помага на майстор Руфъс.

В гласа ѝ прозвуча възхищение. Кал погледна през рамо. В сенките зад редовете гъби имаше по-висок стол. Високото кестеняво момче, за което бе сметнал, че продава сандвичи, стоеше на него, загледано в екрана отпред. Пръстите му се движеха напред-назад, все едно е кукловод. Докато ги движеше, сенките на екрана се размърдваха.

„Това е яко“, обади се един предателски глас в главата на Кал. „И аз искам да правя така.“

Но той потисна гласа. Минеше ли Първата порта на Магията, щеше да напусне. Никога нямаше да изчака Медната, Бронзовата или която и да е било година след тази.

Когато филмът свърши — Кал бе сигурен, че Дарт Вейдър не е танцувал с Евоките на финала на „Междузвездни войни“, но пък бе гледал филма само веднъж — всички изръкопляскаха. Алекс приглади косата си назад и се ухили, след което кимна на зяпналия го Кал.

Всички се пръснаха в стаята, за да се забавляват с други игри. Кал помисли, че това е нещо като аркада, но без надзор. Имаше горещ басейн с вода, който блъбукаше в различни цветове. Някои от по-големите ученици, сред които сестрата на Тамара и Алекс, заплуваха вътре, като се забавляваха със създаването на малки водовъртежи по повърхността.

Кал потопи краката си за малко и се почувства по-добре след цялото ходене през деня, след което се присъедини към Дрю и Раф да хранят прилепите, които седяха на раменете им и щастливо хрупаха парчета плодове. Дрю не спираше да се смее, докато меките криле на прилепите галеха бузата му. По-късно Кал отиде при Кай и Гуенда, за да играе на странна игра, в която се целеха с топка син пламък.

Въпросната се оказа студена, когато го удари в гърдите. По сивата му униформа останаха ледени кристали, но той не възрази. Галерията бе толкова забавна, че той забрави за майстор Руфъс, баща си, запечатването на магията и дори за това, че Аарън и Тамара го мразят.

„Трудно ли ще бъде да се откажа от това“, запита се той и си представи, че е маг, който си играе в потоците и създава филми от нищото. Но после се сети как баща му седи сам в кухнята и се почувства ужасно. Когато Дрю, Селия и Аарън решиха да тръгват към стаите, той се присъедини към тях. Ако останеше до по-късно, щеше да си е недоспал на сутринта, а и не бе сигурен, че ще намери пътя без тях. Докато се връщаха, за пръв път от много дни Кал се почувства спокоен.

— Къде е Тамара? — попита Селия, докато вървяха.

Кал я бе видял да говори със сестра си, когато се канеха да тръгват, но Аарън го изпревари.

— Спореше със сестра си?

— За какво? — изненада се Кал.

— Според Кимия Тамара не трябва да си губи времето в Галерията по време на Желязната година, а да учи.

Кал се намръщи. Винаги бе искал брат или сестра, но внезапно осъзна, че не му трябва.

— Какъв е този шум? — напрегна се Аарън зад него.

— Идва от Портата за Мисиите — отвърна Селия. Изглеждаше разтревожена.

След миг Кал също го чу — трополенето на ботуши по камъка и ехото на гласове, отекващо в каменните стени. Някой викаше за помощ!

Аарън хукна по коридора, водещ към Портата. Останалите се поколебаха, преди да го последват, а Дрю изостана толкова много, че се изравни с куцукация Кал. Коридорът се изпълни с хора, които профучаха покрай тях и едва не събориха Кал. Някой го хвана за ръката и той се намери дръпнат до стената.

Аарън. Аарън се бе залепил до стената и гледаше, свил устни, докато група по-големи деца — някои от тях със сребърни гривни, а други със златни — не се появиха в коридора. Някои бяха носени на саморъчни носилки, направени от клони. Едното от момчетата бе подпирано от още двама чираци. Цялата му униформа изглеждаше

изгоряла, а кожата под нея бе червена и на мехурчета. Всички имаха следи от изгаряния по дрехите и сажди по лицата. Повечето кървяха.

Дрю изглеждаше, сякаш ще се разплаче.

Кал чу как Селия, която се бе притиснала в стената до Аарън, прошепва нещо за огнени елементали. Кал видя едно момче на носилка, което се гърчеше в агония. Ръкавът на униформата му бе изгорял, а ръката му блестеше отвътре като жарава.

„Огънят гори“, помисли си Кал.

— Хей, Железните години! Не ви е мястото тук! — намръщи се майстор Норт и се отдели от групата на ранените.

Кал не бе сигурен как ги е забелязал и какво търси тук.

Но всички го разбраха.

И се разбягаха.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Следващият ден им донесе още пясък и още умора. Онази нощ в трапезарията Кал се отпусна на масата пред чиния лишеи и купчина сладки, които блестяха на кристални блокчета. Селия отхапа и се чу звук като от натрошено стъкло.

— Безопасни ли са за ядене? — попита Кал Тамара, която хапваше от някакъв лилав пудинг, който оцвети устата ѝ в индиго.

Тя завъртя очи. Под тях имаше тъмни сенки, но иначе бе както винаги спокойна. Кал се ядоса. Тамара бе робот, реши той. Робот без капчица човешки чувства. Надяваше се да се задави.

Селия, която видя как гледа към Тамара, опита да каже нещо, но устата ѝ бе пълна със сладки. През няколко места от тях Аарън казваше:

— А ние само си разделяме проклетия пясък. Часове наред. Сигурно има причина, но...

— Жал ми е за вас — прекъсна го Джаспър. — Чираците на майстор Лемюъл се борят с елементали, а ние правим страхотни неща с майстор Милагрос. Създадохме огнени топки и тя ни показва как да използваме метала в земята, за да левитираме. Мога да отлетя на около сантиметър от земята.

— Еха — обади се подигравателно Кал, — цял сантиметър.

Джаспър се завъртя към Кал и очите му засияха с ярост.

— Ти да мълчиш! Заради теб си патят и Аарън, и Тамара. Понеже се изложи на тестовите. Затова цялата ви група е заровена в пясък, докато останалите ставаме истински магове!

Кал усети как се изчервява. Не беше вярно. Не можеше да е вярно. Видя как по-долу Аарън клати глава и се опитва да каже нещо. Джаспър обаче не млъкна:

— Не бих подценявал левитацията, ако бях на твое място, Хънт — изсъска той. — Ако я овладееш, може би няма да караш Аарън и Тамара да те чакат, докато куцаш подире им!

Когато изрече думите, Джаспър изглеждаше шокиран от самия себе си, все едно не бе очаквал да стигне толкова далеч. Това не бе първият път, когато Кал чуваше нещо подобно за себе си, но винаги се чувстваше, като че са го полели с кофа студена вода.

Тогава Аарън се изправи, ококорил очи. Тамара удари с ръка по масата.

— Млъквай, Джаспър! Не подреждаме пясък заради Кал. Подреждаме го заради мен. Вината е моя, ясно ли ти е?

— Какво? Не! — обърка се Джаспър. Явно не бе искал да ядосва Тамара. Вероятно се бе надявал да я впечатли.

— Ти се справи отлично на Изпита. Всички се справихме, освен него. Той взе моето място. На майстора ви му стана жал и...

Аарън стисна вилицата си в една ръка. Изглеждаше бесен.

— Не ти е взимал мястото — изръмжа той на Джаспър, — не се смятат само едните точки. Въпросът е дали майсторът иска да те обучава. Сега виждам ясно защо майстор Руфъс не те е избрал!

Каза го толкова силно, че хората от близките маси се загледаха. Аарън погледна отвратно към Джаспър, след което хвърли вилицата и си излезе, изпънал рамене.

Джаспър се обърна към Тамара:

— Явно в групата ти има двама луди, а не само един.

Тамара погледна преценяващо към Джаспър, а след това вдигна купата с пудинг и я изсипа на главата му. Лилаво сладко покапа по лицето му. Той извика изненадан.

За миг Кал бе толкова ошашавен, че не може дори да реагира. След това избухна в смях. Последва го Селия, а после и цялата маса. В това време Джаспър се мъчеше да махне купата от главата си. Кал се разсмя дори по-силно.

Но Тамара не се смееше. Изглеждаше, сякаш не може да повярва колко много се е ядосала. Остана замръзнала за миг, след което се изправи и изтича към вратата, през която бе минал Аарън. От другия край на стаята сестра ѝ Кимия я погледна неодобрително, скръстила ръце.

Джаспър свали купата от главата си и погледна с омраза към Кал. Цялата му коса бе лепкава от пудинга.

— Поне не е онази зелена гадост — каза Кал.

Майстор Милагрос се появи до Джаспър, за да му даде няколко салфетки и да попита какво се е случило. Майстор Лемюъл, който стоеше на най-близката маса, се появи и изнесе лекция на всички. Скоро към него се присъедини и майстор Руфъс, чието лице както винаги оставаше неразгадаемо. Гласовете на възрастните се смесиха в какофония, но Кал не им обръщаше внимание.

През всичките си дванайсет години Кал не помнеше някой друг освен баща му да го е защитавал. Нито пък когато хората ритяха куция му крак по време на мач или му се смееха, че си седи на пейката в час по физическо и е последен избор на всеки отбор. Спомни си как Тамара бе изляла пудинга върху главата на Джаспър, както и думите на Аарън, че изборът на майстора не опира само до едните точки. Почувства в тялото му да се разлива топлина, но след това си спомни истинската причина, поради която майстор Руфъс го бе взел, и тя угасна.

Кал се прибра в стаята си сам, минавайки през широките каменни коридори. Когато стигна, Тамара седеше на дивана, сграбчила топла каменна чаша с две ръце. Аарън ѝ говореше тихо.

— Хей — каза Кал и застана неловко на прага. Не знаеше дали не трябва да си излезе. — Благодаря ви за... просто благодаря.

Тамара го погледна и подсмръкна.

— Ще влезеш ли, или ще си стоиш там?

Кал прецени, че ще бъде още по-неловко, ако остане в коридора, затова затвори вратата зад себе си и тръгна към стаята си.

— Кал, чакай — каза Тамара.

Той се обърна към нея и Аарън, който стоеше в края на дивана и гледаше нервно ту към него, ту към Тамара. Тъмната коса на Тамара все още бе перфектна, но лицето ѝ бе леко подпухнало, като че е плакала. Очите на Аарън бяха пълни с безпокойство.

— Това с пясъка е по моя вина — каза Тамара. — Съжалявам, че те забърках в това и предложих нещо толкова опасно на първо време. И за това, че не казах нищо по-рано.

— Аз ви накарах да измислите нещо — сви рамене Кал, — вината не е ваша.

— Но аз мислех, че ми се сърдиш! — погледна го тя особено.

— Ами да — кимна Аарън. — Решихме, че си ни сърдит. Не ни проговори цели три седмици.

— Не, не — отвърна Кал, — вие не ми казахте нищо три седмици. Мислех, че вие се сърдите!

— Че за какво? — ококори зелените си очи Аарън. — Ти загази с Руфъс, не ние. Ти не каза нищо, а можеше.

— Аз трябваше да постъпя по-умно — каза Тамара и стисна чашата си толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. — Вие двамата не знаете нищо за магията, Магистериума и елементите. Но аз... сестра ми...

— Кимия? — попита озадачен Кал. Кракът го болеше. Той седна на масичката за кафе и потърка коляното си през панталона на униформата.

— Имах и друга сестра — прошепна Тамара.

— Какво е станало с нея? — попита Аарън също шепнешком.

— Нещо лошо — отвърна Тамара, — тя се превърна в онези неща, за които ви говорих. Човешки елементал. Има велики магове, които могат да плуват в земята или да правят каменни кинжали, които се изстрелват от стените. Да призовават мълнии и огромни водовъртежи. Тя искаше да е един от великите, затова пое прекалено много магия и потъна в нея.

Тамара поклати глава. Кал се запита какво ли вижда, докато им разказва това.

— Най-лошото е колко горд бе татко, докато тя се справяше. Казваше на мен и Кимия, че трябва да се стараем повече, да бъдем като нея. Сега с мама изобщо не говорят за нея. Дори не споменават името ѝ.

— Как се казваше? — попита Кал.

— Раван — погледна го изненадана Тамара.

Ръката на Аарън застина във въздуха за миг, все едно искаше да потупа Тамара по рамото, но не знаеше дали може.

— Няма да свършиш като нея — обеща той, — не се безпокой.

Но тя поклати глава.

— Казвах си, че ще бъда като татко и сестра ми. Казвах си, че няма да рискувам. Искях да покажа, че мога да бъда най-добрата, без да прекалявам. Но постепенно започнах. Дори научих и вас да го правите.

— Не говори така — отвърна Аарън, — днес показва само едно.

— Какво? — подсмръкна Тамара.

— Че Джаспър изглежда по-добре, когато има пудинг в косата?
— предположи Кал.

— Не това исках да кажа — завъртя очи Аарън, — макар да ми се ще да го бях видял.

— Беше велико — ухили се Кал.

— Тамара, ти доказа, че те е грижа за приятелите ти. И нас ни е грижа за теб и ще направим така, че да не прекаляваме.

Той погледна към Кал.

— Нали?

— Аха — отвърна Кал, загледан във върха на ботуша си. Не бе сигурен, че е точният човек за такава задача.

— Тамара?

Тя обърса крайчеца на окото си с ръкав.

— Какво?

Той не посмя да я погледне, тъй като се бе изчервил чак до ушите.

— Никой не ме е защитавал така, както вие двамата тази вечер.

— Ти каза нещо мило за нас? — попита Тамара. — Да не ти е лошо?

— Не знам — отвърна Кал, — май трябва да си легна.

Но не си легна.

А говори с приятелите си почти цяла нощ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

В края на първия месец Кал вече не се вълнуваше дали ще бъде смазан от другите чираци в предстоящото изпитание. Бе му достатъчно да излезе от Стаята на Пясъка и Скуката. Равнодушно седеше в триъгълника около тъмните, светли и още по-тъмни песъчинки, които подреждаха последния милион години. Аарън се опитваше да завърже разговор, но Тамара и Кал бяха прекалено уморени, за да отвърнат с нещо повече от сумтене. Понякога обаче се споглеждаха и се усмихваха един на друг като истински приятели. Уморени, но истински.

По обяд вратата се отвори, но този път не влезе Алекс Страйк. Дойде лично майстор Руфъс, който носеше в ръката си нещо, напомнящо огромна дървена кутия с тромпет, излизащ от нея. От другата страна имаше чанта с някакви шарени предмети.

— Работете си, деца — каза той и остави кутията на най-близкия камък.

— Какво е това? — прошепна Аарън на Кал, докато гледаше към предмета.

— Грамофон — отвърна Тамара, която все още подреждаше пясъка си, въпреки че гледаше към Руфъс. — Свири музика, но работи с магия, а не с електричество.

В този момент от тромпета на грамофона засвири музика. Бе много шумна и в началото Кал не я разпозна. Звукът бе трополящ, повтарящ се и изключително дразнещ.

— Това не е ли темата на „Самотният рейнджър“? — попита Аарън.

— Това е увертюрата на „Вилхелм Тел“! — извика майстор Руфъс, за да надвика музиката, която отекваше в стаята. — Чуйте тези рогове! Нека кръвта ви кипне! Подгответе се за магията!

Всъщност, просто им стана трудно да мислят. На Кал му бе почти невъзможно да се концентрира, което правеше вдигането дори

на една песъчинка предизвикателство. Тъкмо когато мислеше, че е овладял пясъка, музиката гръмваше и той се разсейваше.

Изсумтя недоволно и отвори очи, за да види как майстор Руфъс отваря плика си и вади червен червей оттам. Кал искрено се надяваше той да е желиран, тъй като майсторът отхапа единия му край.

Кал се запита какво ли ще стане, ако вместо да придвижи пясъка, се съсредоточи върху това да счупи грамофона в стената. Вдигна очи и забеляза как Тамара го гледа критично.

— Не си го и помисляй — каза тя, все едно бе прочела мислите му.

Бе се изчервила, а тъмната ѝ коса беше залепнала за челото ѝ. Мъчеше се да се съсредоточи върху пясъка въпреки музиката. Един ярък син червей плесна Кал по главата и го накара да изсипе всичкия пясък в скута си. Червеят падна на земята и си остана там. „Значи е желиран“, помисли си Кал, тъй като нямаше очи и изглеждаше като от желатин. От друга страна, много неща в Магистериума изглеждаха така.

— Ще се справя — изпъшка Аарън.

Той вдигна ръка и пясъкът се завихри. Лицето му бе изчервено от напрежение. Един оранжев червей го плесна по рамото. Руфъс бе отворил плика и ги целеше с червейчета.

— Ах! — извика Аарън.

Ударите с червеите не боляха, но бяха наистина изнервящи. В косата на Тамара се бе залепил зелен и тя изглеждаше, сякаш ще се разплаче.

Вратата отново се отвори. Този път наистина влезе Алекс Страйк. Той носеше плик, а лицето му се разшири в странна, почти злорада усмивка, докато гледеше как Руфъс цели с червеи чираците си, които се мъчеха да се съсредоточат.

— Влизай, Алекс! — каза весело Руфъс. — Остави сандвичите там и се наслади на музиката!

Кал се запита дали Алекс не си спомня собствената си Желязна година. Надяваше се да не посещава другите групи чираци, които се занимаваха с яки неща като огнените топки и левитацията. Ако Джаспър узнаеше с какво се занимава Кал днес, никога нямаше да спре да го дразни.

„Това няма значение“, напомни си строго Кал. „Мисли за пясъка.“

Тамара и Аарън местеха песъчинките, като ги търкаляха и вдигаха във въздуха. По-бавно отпреди, но работеха въпреки желираните червейчета, оплели се в косите им. Тамара сега имаше син в плитката и дори не го забеляза.

Кал притвори очи и се съсредоточи.

Почувства как студеният червей го плесва по бузата, но този път не изтърва песъчинката. Музиката отекуваше в ушите му, но той я пренебрегна. Първо една песъчинка, а след това още една, а после още и още пясък.

„Ще му покажа аз на майстор Руфъс.“

Още един час мина, преди да настъпи обедната почивка. Когато започнаха отново, магът им пусна валс. Докато чираците подреждаха пясъка, Руфъс застана на една скала и започна да си решава кръстословица. Дори не забеляза, че останаха часове след края на деня и изпуснаха вечерята в трапезарията.

Върнаха се уморени и мръсни в стаите си, за да намерят храната, подредена на маса в общата зала.

Кал установи, че е в изненадващо добро настроение. Аарън успя да разсмее и него, и Тамара, докато имитираше как майстор Руфъс танцува с червей.

На следващата сутрин майстор Руфъс се появи на вратата им точно след алармата, като носеше превръзки, които да отличат отбора му по време на първото изпитание. Всички извикаха развълнувано. Тамара извика, защото бе щастлива, а Аарън, защото се радваше, че друг човек е щастлив, Кал пък, защото мислеше, че всичките ще умрат.

— Знаете ли какъв е тестът? — попита Тамара, докато нетърпеливо увиваше превръзката около китката си. — Огън, въздух, земя или вода? Може ли да ни подскажете? Поне малко?

Майстор Руфъс я погледна строго, докато тя не спря да говори.

— Никой от чираците не може да получава информация за предстоящите изпитания — каза той. — Това нечестно ще ви даде предимство. Трябва да спечелите сами.

— Да спечелим? — сепна се Кал. Не му бе хрумвало, че майстор Руфъс очаква да спечелят. Надяваше се просто да оцелеят.

— Давай по-бодро — скри усмивката си Аарън. Вече бе сложил превръзката си точно над лакътя. Някак успя да я направи да стои готино.

Кал върза своята на ръката и бе сигурен, че изглежда като нормална превръзка.

Майстор Руфъс завъртя очи. Кал се обезпокои, когато крайчеца на устните му се изкривиха в неволна усмивка. Бе тревожно, че започва да разбира израженията на майстора и да реагира на тях.

Може би по време на Сребърната година майсторът щеше да им преподава сложни магически теории с едно повдигане на веждата.

— Хайде — каза магът. С драматично завъртане той ги отведе от вратата към това, което Кал започна да възприема като главен коридор. Фосфоресциращ мъх светеше и блещукаше, когато минаваха покрай него. Слязоха по вито стълбище, което Кал не бе виждал, преди да стигнат до пещера.

В другите училища, които бе посещавал, винаги бе искал да ходи на физическо. Тук му даваха такъв шанс. От него зависеше да го оползотвори.

Пещерата бе с размерите на стадион, с огромни сталактити и сталагмити, които напомняха на гъби. Повечето от другите чираци в Желязната година бяха там с майсторите си. Джаспър разговаряше със Селия и махаше към сталагмитите в единия ъгъл, които се бяха сраснали в сложна форма.

Майстор Милагрос левитираше над земята и окуражаваше едно от децата да я последва. Всички изглеждаха неспокойни, особено Дрю, който си шепнеше нещо с Алекс. Каквото и да бе казал Алекс, Дрю не изглеждаше очарован от него.

Докато вървеше из стаята, Кал се огледа, като се опита да предположи какво може да стане. В единия край на стената имаше огромна пещера с решетки пред нея — като клетка от калцит. Когато я видя, Кал се притесни, че тестът може и да е по-лош от това, което очакваше. Потърка разсеяно крака си и се запита какво ли би казал баща му.

„Тук настъпва моментът, в който ще умреш“, вероятно.

А може би бе настъпил моментът, в който да докаже на Тамара и Аарън, че си е струвало да го защитят.

— Чираци от Желязната година! — извика майстор Норт, докато все повече ученици се появяваха зад майстор Руфъс. — Време е за първото изпитание. Ще се борите с елементали.

В залата се разнесоха възклицания на вълнение и страх. Сърцето на Кал падна в петите. Шегуваха ли се? Никой от чираците не бе готов за това, сигурен бе. Погледна към Аарън и Тамара, за да види дали и те не мислят като него. Бяха пребледнели. Тамара стискаше превръзката си.

Кал отчаяно се опита да си спомни лекцията за единия от елементалите, която майстор Рокмапъл им бе изнесъл преди два петъка.

„Да се справяме с бегълци елементали, преди да причинят вреда, е една от най-важните задачи на маговете“, бе казал той. „Ако се почувстват заплашени, те могат да се разпаднат обратно в елемента си. Трябва им много енергия, за да се материализират отново.“

Значи трябваше да уплашат елементалите. Супер. Майстор Норт се намръщи, сякаш сега забелязва, че учениците изглеждат загрижени.

— Ще се справите — увери ги той.

Това се стори на Кал безпочвен оптимизъм. Представи си как всички лежат мъртви, докато отмъстителните уивърни кръжат над главите им, а майстор Руфъс поклати глава и каза:

— Може би чираците в следващата година ще са по-добри.

— Майстор Руфъс — изсъска Кал, като се опита да говори тихо, — не можем да се справим. Не сме тренирали...

— Знаете всичко, което ви трябва — загадъчно отвърна Руфъс и се обърна към Тамара: — Какво правят елементалите?

Тамара преглътна.

— Огънят гори — каза тя. — Водата тече, въздухът навява, земята сковава. Хаосът поглъща.

Руфъс постави ръката си на рамото ѝ.

— Вие тримата си спомнете Петте принципа на Магията и какво съм ви научил. Така няма да имате проблеми.

С тези думи той се отдалечи към останалите магове в другия край на стаята. Те оформиха скалите като места и седнаха, очевидно спокойни. Някои от другите магове идваха зад тях. Имаше и още няколко по-големи ученици, които бяха заедно с Алекс. Светлината на пещерата блестеше на гривните им. Това остави чираците от

Желязната година в центъра на залата, когато светлините угаснаха. Намериха се обградени от мрак и тишина. Бавно групите от чираци се събраха на една голяма маса, гледаща към решетката, която се отвори, за да разкрие неизвестното.

За един дълъг миг Кал се загледа в тъмнината, докато не се запита дали в нея няма нищо. Може би изпитанието бе в това дали чираците наистина ще повярват, че маговете биха пуснали дванайсетгодишни деца в гладиаторска битка с уивърни.

Тогава видя как в мрака блясват очите на нещо. Огромни ноктести лапи започнаха да драскат по пода и три създания се появиха от пещерата. Те бяха високи колкото двама мъже, застанали един върху друг, и вървяха на задните си лапи, привели тела. Бодливите им опашки се тътреха зад тях. Огромни криле блъскаха въздуха там, където трябваше да са ръцете им. Широки, озъбени челюсти зацракаха към тавана.

Кал си спомни всички предупреждения на баща си. Усети, че се задушаваше. Никога не се бе чувствал толкова изплашен. Всички чудовища от въображението му, които смяташе, че се крият в гардеробите или под леглата, бледнееха пред кошмарните изчадия, които пъплеха към него.

Огънят гори, помисли си Кал. Водата тече, въздухът навява, земята сковава. Хаосът поглъща.

Джаспър, който явно не бе загрижен за оцеляването си, излезе пред чираците и с див вик се хвърли към уивърните. Той вдигна ръка и разпери длан.

Една мъничка огнена топка се изстреля от пръстите му и прелетя над главата на единия от уивърните.

Чудовището изрева и Джаспър се стресна. Той отново разпери длан, но този път от пръстите му излезе само пушек, никакъв огън. Уивърнът пристъпи към Джаспър и разтвори огромната си паст. Гъста синя мъгла избълва устата му. Мъглата полази бавно по въздуха, но бе достатъчно бърза, за да засегне Джаспър. Той се търкулна на една страна, но мъглата го обгърна. След миг се издигна във въздуха като сапунен мехур.

Другите два уивърна полетяха във въздуха.

— По дяволите — каза Кал, — как да се борим с тези неща?

— Не е честно. — Лицето на Аарън се изкриви от яд.

Джаспър викаше за помощ, отскачайки от издиханията на уивърна. Първото същество мързеливо го перна с опашка и дори Кал почувства жал. Другите чираци бяха замръзнали от ужас и гледаха нагоре.

Аарън си пое дълбоко въздух и изруга:

— Мътните да го вземат.

Докато Кал и другите зяпаха, той се стрелна напред и се хвърли към опашката на най-близкия уивърн. Успя да я хване, докато пада, и уивърнът нададе писък на изненада, който прозвуча като гръмотевица. Аарън продължи да стиска опашката, докато тя се размахваше насам-натам, все едно язди див мустанг. Джаспър си стоеше в мехура и се издигна над земята към сталактитите, докато викаше и размахваше крака. Уивърнът плесна опашката си като камшик и Аарън полетя.

Тамара простена. Руфъс протегна ръка и от нея се изстреляха парчета кристали, които се събраха във въздуха и оформиха длан, която хвана Аарън на сантиметри от пода и след това се склочи в здрава хватка.

Кал почувства известно облекчение. Не бе осъзнал, че до този момент се притесняваше дали майсторите изобщо ще им помогнат, или просто ще ги оставят да умрат. Аарън се опита да се измъкне от пръстите. Няколко от чираците оформиха група и тръгнаха към втория уивърн. Гуенда създаде искра между ръцете си, синя като пламъка по гърбовете на гущерите. Уивърнът се прозя и пусна мъгливите си издихания. Един по един чираците се издигнаха във въздуха и закрепяха. Селия изстреля ледена висулка, докато се изправяше. Пропусна и удари пространството вляво от уивърна, който изрева.

— Кал! — Той се обърна към шепнещата Тамара само за да я види как се скрива зад група сталагмити.

Кал понечи да тръгне към нея, но спря, когато видя Дрю, замръзнал в края на групата.

Кал не бе единственият, който го бе забелязал. Третият уивърн присви очите си хищнически и се приведе към изплашения чирак.

Дрю размаха ръце и докосна с длани земята, като шепнеше изнервено. След това бавно се издигна от земята, докато не застана очи в очи срещу уивърна.

„Прави се, че е ударен от пушека“, осъзна Кал. „Умно момче.“

Дрю призова кълбо вятър в ръката си и се прицели. Уивърнът изпръхтя изненадан и разсея Дрю, който се завъртя във въздуха. Без да губи време, уивърнът стрелна главата си напред и щракна със зъбатата си паст, като хвана крайчеца на панталона на Дрю. Платът се разкъса, а Дрю зарита отчаяно.

Кал изтича да помогне точно когато вторият уивърн се спусна към тавана, право към него.

— Бягай, Кал! — извика Дрю. — Бягай!

Предложението не бе лошо, само дето Кал не можеше да бяга. Болният му крак се изкриви, когато се опита да се отдалечи от неравната земя, и той се спъна. Успя да се изправи, но не достатъчно бързо. Студените черни очи на уивърна се фокусираха върху него, а ноктите му се разпериха, когато приближи. Кал хукна да бяга, но не бе достатъчно бърз. Докато гледаше през рамо, се спъна и падна върху чакъла и твърдия камък.

Завъртя се по гръб и видя как уивърнът надвисва над него. Една част от Кал му нашепваше, че майсторите следва да се намесят, преди да стане нещо лошо, но най-вече бе уплашен. Уивърнът изпълваше целия му поглед. Разтвори челюсти, за да разкрие остриите си зъби и люспестата паст...

Кал вдигна ръка. Почувства как около него избухва гореща вълна. Камъни и скали изригнаха от земята и блъснаха гърдите на уивърна.

Звярът полетя назад и се удари в стената на пещерата, след което падна на земята. Кал премигна и се изправи бавно на крака. А след това се огледа.

Ох, помисли си той, като видя разрухата около себе си. Пламтяха пожари, а децата се въртяха във въздуха, загубили концентрация и подхвърляни от собствената си магия. Най-после разбра защо бяха тренирали толкова дълго с пясъка. Магията му се получаваше автоматично. Знаеше как да се концентрира.

Уивърнът му се изправяше, но Кал вече бе готов. Той се съсредоточи и размаха ръка. Три сталактита се отскубнаха и приковаха уивърна към земята за крилете.

— Ха! — каза Кал.

Звярът изграчи и Кал отстъпи назад. Знаеше, че няма да може да избегне издиханията на чудовището...

— Дай ми Мири! — извика Тамара, която изникна от сенките. — Бързо!

Кал изтегли ножа и го подхвърли към нея. Устата на уивърна се разтвори и от нея започна да излиза пушек. С две бързи крачки Тамара мина покрай пушека и понечи да удари уивърна в окото. Точно преди да удари, чудовището изчезна в облак син пушек и се разпадна в елемента си с гневен писък.

Тамара полетя напред.

Кал я хвана за крака. Бе малко като да държиш балон, понеже тя продължи да се носи във въздуха. Въпреки това му се усмихна. Бе цялата покрита с камъни и пясък, а косата ѝ бе разрошена и падаше по лицето ѝ.

— Виж — махна тя с Мири.

Кал се обърна, за да види как Аарън, вече освободен от ледената хватка, изпраца порой малки скали към уивърна. Селия, застанала на един корниз, целеше с още камъни. Във въздуха те се превърнаха в огромна скала, която разпръсна съществото с един удар, преди да се разбие в далечната стена.

— Остава само един — извика Кал.

— Не — ухили се Тамара, — аз свалих двама. Макар ти да ми помогна малко с втория.

— Дали да не взема да те пусна? — подръпна я за крака Кал.

— Добре де, помогна много! — разсмя се Тамара, а стаята избухна във взрив от аплодисменти. Майсторите ръкопляскаха и гледаха към него — осъзна Кал, а също и към Тамара, Аарън и Селия. Аарън дишаше тежко и гледаше към мястото, в което уивърнът бе изчезнал, сякаш не вярваше, че е метнал тази скала. Кал знаеше как се чувства.

— Юпии! — размаха ръце Тамара, докато отскачаше. След миг, когато чираците, полетели до тавана, бавно започнаха да падат, Кал пусна глезена на Тамара, за да ѝ позволи да стъпи на краката си. Тя му върна Мири, докато другите чираци се приземиха, някои от тях със смях, а други като Джаспър — мрачни и притихнали.

Сред цялата врява Тамара и Кал си проправиха път към Аарън. Хората ги поздравяваха и ги тупаха по гърба. Кал винаги бе мислил, че такава е чувството, когато печелиш мач по баскетбол, макар никога да не бе печелил. Дори не бе играл.

— Кал — каза някой зад гърба му.

Обърна се и видя ухиления Алекс.

— Бях сигурен във вас — каза той.

— Защо? — премигна Кал. Не бе като да са си говорили много.

— Защото сте като мен. Сигурен съм.

— Да бе — отвърна Кал. Това бе нелепо. Алекс бе сред тези, които на друго място биха бутали Кал в локвите. Магистериумът бе различен, но не можеше да е чак толкова различен.

— Пък и аз не направих почти нищо — продължи Кал. — Стоях си, докато загрея, че трябва да бягам, а после, че не мога да го направя.

Видя как майстор Руфъс минава през тълпата, за да дойде при чираците си. Бе се усмихнал леко, което за него си беше равносилно да прави цигански колела.

— Няма нужда да бягаш — ухили се Алекс, — тук ще те научат как да се биеш. Повярвай ми, ще станеш много добър.

* * *

Кал, Тамара и Аарън се върнаха в стаите си с чувството, че за пръв път, откакто бяха стъпили в Магистериума, нещата започват да се нареждат. Бяха се справили по-добре от останалите чираци и всички го знаеха. А най-хубавото бе, че майстор Руфъс им е взел пица. Истинска пица в картонена кутия, с разтопено сирене и глазура, която не бе от лишеи, гъби или други странни подземни израстъци. Хапнаха в хола и на шега се сборичкаха за това кой ще изяде най-много. Спечели Тамара, защото ядеше най-бързо. Пръстите на Кал бяха леко мазни, когато отвори вратата към спалнята си. Преситен с пица и газирани напитки, той се чувстваше по-добре от всякога.

Но това се промени, когато видя какво има на леглото му. Това бе колет. Картонен, запечатан колет, върху който името на Кал бе изписано с паешкия, неповторим почерк на баща му.

КАЛЪМ ХЪНТ
МАГИСТЕРИУМЪТ
ЛЪРИ, ВИРДЖИНИЯ

За миг Кал остана загледан в колета. След това го приближи бавно и го докосна, като прокара пръсти през опаковащите ленти. Баща му винаги ги използваше, за да запечатва колетите и за да пренася нещо извън града. Бе невъзможно да се отворят.

Кал извади Мири от колана си. Острието на ножа разкъса картона, сякаш е от хартия. Отвътре изпаднаха дънките на Кал, жилетки и ризи, пакети желирани бонбони, будилник и бройка от „Тримата мускетари“, която Кал бе чел с баща си.

Когато Кал взе книгата, от нея изпадна бележка. Той я вдигна и прочете:

Калъм,
Знам, че станалото не е по твоя вина. Обичам те и
съжалявам за случилото се. Горе главата в училище!
С обич

Алистър Хънт

Бе се подписал с пълното си име, като че Кал е далечен познат. Хванал писмото в една ръка, Кал се отпусна на кревата си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Кал не спа добре тази нощ. Бе уморен от битката, а умът му не спираше да си припомня отново и отново думите на баща му в опит да разгадае какво е искал да каже. Освен това Кал бе изял всички желирани бонбони и се чувстваше, сякаш ще отскочи от покрива на пещерата и без издиханията на уивърна. Ако баща му беше изпратил и скейтборда (Кал съжаляваше, че не го е направил), щеше да се плъзга по стените с него.

Баща му бе написал, че не е ядосан, и наистина не звучеше така от писмото. Звучеше обаче тъжен. Може би студен. Далечен.

Вероятно се тревожеше, че маговете могат да откраднат писмото на Кал и да го прочетат. Може би се боеше да напише нещо лично. Нямаше да преувеличи, ако кажеше, че понякога баща му ставаше параноичен, особено когато идваше реч за маговете.

Само ако можеше да се свърже с него! Искаше да го увери, че се справя добре и никой освен него не е отварял колета. А и Магистериумът не му се виждаше толкова лош. Дори бе забавен. Просто нямаше телефони.

Кал веднага се сети за малкото торнадо върху бюрото на майстор Руфъс. Ако трябваше да изчака да научи как се управляват лодки, за да стигне там, можеше да си чака още дълго. Бе доказал по време на теста, че може да адаптира магията си към различни ситуации. Вероятно щеше да успее и сега.

След толкова време, изкарано с две униформи, бе невероятно, че има избор. Част от него искаше да си ги сложи всичките и да се заклатушка из Магистериума като пингвин.

Накрая се спря на чифт черни дънки и черна риза с бледняло лого на „Лед Цепелин“ — дрехи, които му се сториха подходящи за промъкване. Накрая прибра и Мири в една дупка на колана си и се измъкна от притъмнялата стая.

Огледа се и внезапно разбра колко много от неговите и от нещата на Тамара има наоколо. Бе оставил тетрадката си на бюрото, чантата

си на дивана, един от чорапите си на пода до чиния с кристални сладки, от които една бе нахапана. Тамара бе още по-неподредена. Носеше книги от дома си, връзки за коса, висящи обеци, химикалки с пера и верижки за ръка. Но от Аарън нямаше нищо. Малкото, което носеше, бе в стаята му, която винаги бе много чиста. Леглото му бе подредено така, все едно учи във военно училище.

Можеше да чуе равномерното дишане на Тамара и Аарън от стаите им. За миг се запита дали не трябва отново да си легне. Не познаваше тунелите много добре и си спомняше предупрежденията за това как може да се загуби. Не трябваше да излизат от стаите си късно без разрешението на майстора. Рискуваше да загази.

Пое си дълбоко въздух и прогони всички съмнения от ума си. Знаеше пътя към кабинета на майстор Руфъс. Бе ходил там денем. Трябваше само да измисли как да се оправи с лодките.

Коридорът пред общата стая бе осветен от слабото сияние на скалите и бе потънал в странна, злокобна тишина. Тя бе нарушавана само от далечните капки, падащи от сталактит към сталагмит.

— Ами хайде — промърмори Кал, — жребият е хвърлен.

Слезе надолу по пътеката, за която знаеше, че води към реката. Тихите му стъпки сякаш заглъхнаха в мрака.

Залата до реката бе дори по-слабо осветена от коридора. Водата бе тъмна и потънала в сенки. Кал внимателно си проправи път през каменистата пътека към мястото, където лодките бяха вързани на брега. Опита се да остане изправен, но болният му крак поддаде. Затова трябваше да допълзи на колене до лодката.

Част от лекцията на майстор Рокмапъл бе включвала и елементалите, които можеха да се намерят във водата. Според него те можеха лесно да бъдат подчинени от маг. Единственият проблем бе, че майстор Рокмапъл бе говорил за теорията, без да обяснява практиката. Кал нямаше представа какво всъщност трябва да направи.

Лодката се наклони под коленете му. Той изимитира майстор Руфъс, като доближи ръба и прошепна:

— Да знаете, че се чувствам наистина глупаво, но бих искал да ми помогнете. Искам да сляза надолу по течението и не знам как. Може ли да опазите лодката да не се удря в стени или да се върти. Моля?

Елементалите, които и да бяха и каквото и да правеха, не отговориха.

За щастие обаче, течението бе посоката, която му трябваше. Той се протегна и избута лодката по брега, като я изпрати към центъра на реката. Почувства, че е успял, преди да се сети, че не знае как да спре лодката.

Осъзна, че не може да направи много, затова седна на мястото до носа и си наложи да се тревожи само за това, което го чакаше на края на пътя му. Водата плискаше от страни на лодката, а от време на време се появяваха бледи и бляскави риби, които минаваха по повърхността и после отново потъваха в дълбините.

За жалост се оказа, че не бе постъпил правилно, заговаряйки елементалите. Лодката се завъртя във водата и на Кал му се зави свят. По едно време трябваше да избута един сталагмит, за да не удари лодката в него.

Най-накрая стигна до брега, който познаваше. Този, водещ към кабинета на Руфъс. Огледа се наоколо, за да измисли как да стигне до брега. Не искаше да потапя ръката си в студената черна вода, но въпреки това го направи, като запляска нетърпеливо.

Носът се удари в брега и Кал осъзна, че трябва да скочи в плитката вода, тъй като не можеше да скочи на кея като майстор Руфъс. Той се подготви, прескочи лодката и веднага потъна в тинята. Хлъзна се и падна, като удари болния си крак в лодката. За миг остана без дъх от болка.

Когато се възстанови, осъзна, че положението му е станало дори по-лошо. Лодката се бе върнала в средата на реката и нямаше как да я стигне.

— Върни се! — извика той на лодката, след което осъзна грешката си и се съсредоточи върху самата вода. Въпреки всичките си усилия обаче, успя да създаде само малка вълничка. Бе изкарал цял месец, работейки с пясък, без да обръща внимание на другите елементи.

Бе подгизнал, а лодката скоро щеше да потъне в тунелите, носена от течението все по-навътре и по-навътре в пещерите. Той изпъшка и започна да джапа през водата, докато най-сетне стигна брега.

Дънките му бяха мокри и тежки, залепнали за краката. Освен това бяха студени. Трябваше да се върне по целия път назад така... ако

изобщо намереше пътя назад.

Кал си наложи да остави тези тревоги за по-нататък и се отправи към тежката дървена врата, която водеше към кабинета на майстор Руфъс. Затаи дъх и завъртя бравата. Вратата се отвори, без дори да проскърца. Малкото торнадо все още се вихреше на бюрото на майстора. Кал пристъпи към него. Малкото гущерче в клетката отново бе върху масата. Пламъците блестяха по гърба му, докато гледаше към Кал със светещите си очи.

— Пусни ме — каза гущерчето. Имаше дрезгав и треперлив гласец, но говореше ясно.

Кал го загледа объркан. Уивърните не бяха казали нищо по време на упражнението. Никой не го бе информирал, че елементалите могат да говорят. Може би това важеше само за огнените елементали.

— Пусни ме — повтори то. — Аз ще ти кажа къде е ключът и ти ще ме пуснеш.

— Няма — информира Кал гущерчето и се намръщи. Все още не можеше да възприеме, че то говори. Той отстъпи назад и приближи торнадото на бюрото.

— Алистър Хънт — прошепна той на вихъра.

Нищо не се случи. Може би не бе така лесно, както се надяваше.

Кал постави ръка върху стъклото. Представи си своя баща колкото се може по-ясно. Орловият му профил, звукът как поправя нещо в гаража. Сивите му очи, начинът, по който повишаваше глас, докато подкрепя любимия си отбор, или пък го снижава, когато говори за опасни неща като магьосниците. Представи си как му чете, преди да заспи, и как вълнените му жилетки ухаеха на лула и на почистващи препарати.

— Алистър Хънт — повтори той.

Този път пясъкът се съедини и втвърди. След секунди гледаше към фигурата на баща си, чиито очила бяха на главата му. Бе облечен в потник и дънки и държеше отворена книга в скута си. Бе все едно Кал е влязъл в стаята му, докато чете.

Внезапно баща му погледна към него. Книгата се скри от погледа му.

— Кал? — попита невярващо баща му.

— Да! — повтори Кал развълнуван. — Аз съм. Получих дрехите и писмото ти. Искях да се свържа с теб.

— О — каза баща му и присви очи, като че се мъчи да го види по-добре, — това е много добре. Радвам се, че са пристигнали.

Кал кимна. Нещо в спокойния му глас намали напрежението, което почувства, когато го видя.

— Изглеждаш добре — избута очилата по-нагоре на носа си баща му.

— Ами да — погледна към дрехите си Кал, — бива. Тук не е толкова лошо. Понякога е скучно, друг път страшно. Уча разни работи. Не съм лош маг, поне засега.

— Не съм мислил, че ще си лош маг, Кал.

Баща му се изправи и сякаш приближи към мястото, където бе застанал Кал. Имаше странно изражение на лицето, все едно се готви за нещо трудно.

— Къде си? Някой знае ли, че говориш с мен?

Кал поклати глава.

— Ами не. Аз съм в кабинета на майстор Руфъс. Ползвам малкото му торнадо.

— Торнадо? — намръщи се неразбиращо баща му, след което въздъхна. — Няма значение. Радвам се, че имаме възможност да поговорим. Маговете не са това, което изглеждат. Магията, на която те учат, е опасна. Колкото повече научаваш за техния свят, толкова повече ще те увлича в старите му вражди и опасни изкушения. Колкото и да ти е забавно...

Баща му изрече думата, сякаш е отровна.

— ... и каквито и приятели да имаш, не забравяй, че този живот не е за теб. Трябва да се махнеш оттам колкото се може по-скоро.

— Искаш да избягам?

— Ще е най-добре за всички — отвърна Алистър. Звучеше искрен.

— Ами ако реша да остана? — попита Кал. — Ами ако съм щастлив в Магистериума? Ще ме приемеш ли у дома тогава?

Настъпи тишина. Въпросът му увисна във въздуха между тях. Дори да станеше магьосник, искаше да си остане синът на Алистър.

— Аз... не... — Баща му си пое дълбоко въздух.

— Знам, че мразиш Магистериума заради смъртта на мама в Студеното клане — каза бързо Кал. Опитва се да изговори думите, преди да е изгубил смелост.

— Какво? — ококори се Алистър. Изглеждаше ядосан... но и уплашен.

— Разбирам защо не си ми казал. Не се сърдя. Но това е война. Сега има Примирие. Нищо няма да ми се случи...

— Кал! — излая Алистър преbledнял. — Не може да останеш в това училище. Дори не разбираш колко е опасно. Трябва да ме послушаш. Дори не знаеш какъв си... всъщност!

— Аз... — Кал бе прекъснат от някакъв шум зад себе си. Завъртя се и видя, че гущерът някак е успял да събори клетката от работилницата. Бе паднал на пода, покрит с писма и с останките от единия модел на Руфъс. Отвътре елементалът мърмореше странни думи като „Сплерг!“ и „Гелфрефрен!“.

Кал се обърна към торнадото, но бе твърде късно. Концентрацията му се бе загубила. Баща му бе изчезнал, а последните му думи увиснаха във въздуха.

Дори не знаеш какъв си...

— Глупав гущер! — извика Кал и ритна едно от крачетата на масата. Още писма паднаха на пода.

Елементалът бе притихнал. Кал се отпусна на стола на Руфъс и се хвана с две ръце за главата. Какво бе искал да каже баща му?

Дори не знаеш какъв си...

Кал потрепери.

— Пусни ме — повтори гущерът.

— Не! — извика Кал, доволен, че има на кого да излее яда си. — Няма да те пусна! Спри да настояваш!

Гущерът го гледаше от клетката с кръглите си очи. Кал коленичи и започна да събира писмата и частите от модела. Докато посягаше надолу, пръстите на Кал се затвориха около малкия плик, който явно бе паднал от масата. Той понечи да го остави, когато забеляза паешкия почерк на баща си. Писмото бе адресирано до Уилям Руфъс.

„Ох“, помисли си Кал. „Писмо от татко. Това не е на добре.“

Трябваше ли да го отвори? Последното нещо, от което имаше нужда, бе баща му да говори безумия на майстор Руфъс и да иска да върнат Кал вкъщи. Кал и без това бе загазил, затова реши, че няма да загази повече, ако отвори писмото.

Разкъса плика с острата страна на едно зъбно колелце и разгъна бележка, подобна на тази, която бе получил. На нея пишеше:

Руфъс,

Ако някога си ми вярвал и помниш трагедията, която преживяхме като учител и ученик, те моля да запечаташ магията на Калъм преди края на годината.

Алистър

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

За един дълъг миг Кал бе толкова ядосан, че искаше да счупи нещо. В същото време очите му горяха, като че ще се разплаче.

Опита се да сдържи яда си и извади предмета, който бе мушнат в плика под писмото на баща му. Това бе гривната на по-голям ученик от Сребърната година, поръсена с пет камъка — червен, зелен, син, бял и един толкова черен, колкото бяха мрачните води, минаващи под пещерите. Той се загледа в него. Дали това не бе гривната на баща му от времето, което бе прекарал в Магистериума? И защо Алистър я бе пратил на Руфъс?

„Едно нещо е сигурно“, помисли си Кал. „Майстор Руфъс никога няма да получи това съобщение.“ Той прибра писмото и плика в джоба си и закопча гривната на китката си. Бе му прекалено голяма, затова я сложи по-високо на ръката си, над своята, и пусна ръкава си върху нея.

— Крадеш — отбеляза гущерът. Пламъците по гърба му все още горяха в синьо, примесено със зеленикаво и жълто. Огънят караше сенките да танцуват по стените.

— И какво от това? — замръзна Кал.

— Пусни ме — рече гущерът, — пусни ме, инак ще кажа на майстора, че си откраднал нещата му.

Кал простена. Не бе мислил задълбочено. Елементалът не само знаеше, че е отворил плика, но и бе чул разговора с баща му. И загадъчното му предупреждение. Кал не можеше да го остави да повтори тези неща пред майстор Руфъс.

Коленичи и вдигна клетката за желязната дръжка на върха, след което я остави на работната маса на Руфъс. Погледна към гуцера по-внимателно. Тялото му бе не по-дълго от някои от ботушите на баща му. Приличаше на малък комодски варан. Дори си имаше брада и вежди от люспи. Веждите си личаха особено ясно. Очите му бяха големи и червени и блестяха като жарава. От цялата клетка се носеше слаб мирис на сяр.

— Промъкваш се, крадеш — каза гущерът, — а баща ти не иска да си тук.

Кал не знаеше какво да направи. Дори да пуснеше елемента от клетката на майстор Руфъс, той пак можеше да му каже какво е видял. Не можеше да рискува да го намерят. Не искаше да запечатват магията му. Не искаше да губи Аарън и Тамара, не и сега, когато най-последно бе намерил приятели.

— Точно така — отвърна Кал. — И ще открадна още нещо. Теб!

Кал огледа за последно кабинета, след което взе клетката на гуцера със себе си. Елементалът се затича вътре и я накара да затрака. На Кал не му пукаше.

Той слезе надолу до водата. Надяваше се да е дошла друга лодка. Не видя обаче нищо друго освен подземната река, която миеше каменистия бряг. Кал се запита дали не може да се прибере обратно с плуване, но водата бе ледена, течението бе срещу него, а и той никога не бе се славил като добър плувец. Освен това трябваше да носи и гуцера. Съмняваше се, че клетката му ще плава.

— Теченията на Магистериума са силни и странни — каза елементалът, а очите му засияха.

— Имаш ли си име? — килна глава Кал, за да изучи създанието.

— Каквото ми дадеш — отвърна лукаво гущерът.

— Каменоглав? — предложи Кал, като видя кристалните камъни на челото му.

Гущерът изпусна струя пушек от ушите си. Изглеждаше подразнен.

— Сам каза да ти дам име — напомни му Кал и въздъхна, след което приклепна на брега.

Главата на гуцера опря решетките. Езикът му се стрелна, за да хване една малка рибка, която прибра между зъбите си. Тя изхрущя, а на лицето на гуцера се изписа задоволство.

Всичко това стана толкова бързо, че Кал подскочи и едва не изпусна клетката. Този език си бе страшничък.

— Огнегръб? — предложи той и се изправи, като се преструваше, че не е уплашен. — Рибояд?

Гущерът не му обърна внимание.

— Уорън? — предаде се Кал. Това бе името на един приятел на баща му, който идваше в неделите да играе покер.

— Уорън — кимна доволно гущерът. — Знаеш ли какво означава това име, Кал? Лабиринт. Като тези под земята, в които се въдят чудовища. Чудовища, които идват да дебнат и крадат!

— Страхотно — отвърна Кал. Започна да се изнервя.

— Има и други пътища, които не минават през реката. Ти не знаеш как да се върнеш в гнезденцето си. Аз от друга страна...

Кал погледна елемента, който отвърна на погледа му през клетката си.

— Знаеш пряк път към стаята ми?

— И не само натам, не само натам... навсякъде. Никой не познава Магистериума по-добре от Уорън. Но после трябва да ме пуснеш от клетката. Трябва да обещаеш...

Можеше ли Кал да се довери на странен гушер, който дори не беше истински гушер?

Може би ако пийнеше малко от водата, която обаче бе гнусна заради всичките безоки риби, сяра и минерали, щеше да успее да направи магия. Като с пясъка. Магия, каквато не трябваше да прави. Може би щеше да обърне течението и да върне лодката при себе си.

Да бе. Нямахше идея как да направи подобно нещо.

Трябва да ме послушаш. Дори не знаеш какъв си всъщност!

Явно не знаеше почти нищо.

— Хубаво — отвърна Кал, — ако ме върнеш в стаята ми, ще те пусна от клетката.

— Пусни ме сега — измърка елемента, — пусни ме веднага и ще стигнем по-бързо.

— Добър опит — изсумтя Кал, — кажи сега накъде да вървя?

Гущерчето му показа посоката и той тръгна. Усещаше дрехите си студени и влажни върху кожата си.

Минаха покрай пластове скала, които сякаш се сливаха един в друг. Покрай колони варовик и странни завеси от същия камък, които падаха като пердета. Минаха покрай кипящ поток кал, който течеше между краката на Кал. Уорън го придума да побърза. Сините пламъци на гърба му осветяваха клетката като фенер.

По едно време коридорът се стесни до такава степен, че Кал зави настрани, за да се провери между каменните стени. Най-накрая мина от другата страна и изхвърча като тапа от бутилка. Ризата му се скъса на мястото, където се бе опряла в камъка.

— Шшт — прошепна Уорън и се сви пред него, — тихо, малки магъоснико.

Кал застана в тъмния коридор на огромната пещера, която отекваше с ехо от различни гласове. Пещерата бе почти кръгла, а каменният таван отгоре образуваше масивен купол. Стените бяха украсени със скъпоценни камъни, така наредени, че да изписват странни, вероятно алхимически символи. В центъра на стаята имаше правоъгълна каменна маса, от която излизаше свещник. Восък капеше от него на дебели капки. По високите столове около масата бяха насядали майстори. Самите те приличаха на каменни фигури.

Кал се сви в сенките, за да не бъде забелязан, и прибра клетката зад себе си, така че да скрие светлината.

— Младият Джаспър постъпи много смело, когато се хвърли към уивърните — рече майстор Лемюъл и погледна към майстор Милагрос. На лицето му заигра усмивка.

— Макар да не постигна нищо.

Кал изпита силен гняв. Тримата с Тамара и Аарън бяха победили уивърните, а тук говореха за Джаспър!

— Смелостта не стига — рече Танака, високият мършав майстор, който обучаваше Питър и Кай. — Учениците, които се върнаха от последната ни мисия, бяха много храбри, но получиха най-тежките рани, които съм виждал от войната насам. Цяло чудо е, че са живи. Дори учениците от пета година не могат да работят в такъв синхрон...

— Врагът стои зад това — прекъсна го майстор Рокмапъл и приглади рунтавата си брада.

Гледката на обгорените и окървавени ученици, дошли през Портата за Мисиите, изникна в ума на Кал. Бе щастлив да научи, че не са се върнали от обичайна мисия.

— Врагът нарушава примирието по такъв начин, че да не можем да го обвиним директно. Той се готви за война. Ние потънахме в опасна самозаблуда, като решихме, че ще остане в далечното си уединение. В това време той не е спирал с ужасните си експерименти и е изковал още по-страховити оръжия. Да не говорим за съюзниците, които е намерил...

— Няма никакво доказателство за това — изсумтя майстор Лемюъл. — Възможно е да има промяна в поведението на елементалите.

— Как е възможно да вярваш на Врага? — завъртя се към него Рокмапъл. — Някой, който е поставил късче от бездната в животни и дори деца, касапин, изклал най-уязвимите от нас? Той е способен на всичко.

— Да съм казвал, че му вярвам? Просто не искам да изпадаме в ненужна паника за това, че Примирието е нарушено. Няма нужда да подпалваме нова война, по-унищожителна и от предишната, само защото сме се изплашили! Светът може да изгори!

— Да имахме Макар на наша страна, щеше да е различно — каза нервно майстор Милагрос и прибра розовия кичур от косата си зад ухото. — Учениците тази година се справиха феноменално добре на Изпита. Възможно ли е сред тях да има Макар?

— Рано е да се каже — отвърна Руфъс, — самият Константин не показва никакви признаци на афинитет към Хаоса, докато не навърши четиринайсет.

— Или ти не пожела да ги видиш. Така както отказваш да ги видиш и сега — нападна го майстор Лемюъл.

— Какво значение има? — поклати глава Руфъс. Лицето му изглеждаше като изсечено на трепкащата светлина. — Трябва ни друг план. На Асамблеята ѝ трябва друг план. Не можем да поставим такава тежест върху раменете на едно дете. Не забравяйте трагедията на Верити Торес.

— Съгласен съм, че ни трябва план — отвърна майстор Рокмапъл. — Каквато и да е схемата на Врага, не можем просто да заровим глави в пясъка и да се правим, че опасността ще отmine. Нито пък можем да чакаме нещо, което може и никога да не се случи.

— Чух достатъчно — рече майстор Норт. — Майстор Милагрос каза, че е открила възможна грешка в третия алгоритъм от втъкването на въздуха в метал. Надявах се да обсъдим аномалията.

„Аномалия“. Кал разбра, че няма смисъл да рискува да го хванат заради нещо, което най-вероятно няма да разбере, и се шмугна в процепа между скалите. Излезе от другата страна, а в ума му отекваха думите на баща му. Какво точно бе казал?

Колкото повече научаваш за техния свят, толкова повече ще те увлича в старите му вражди и опасни изкушения.

Войната с Врага бе враждата, за която бе говорил бащата на Кал. Уорън провря нос между решетките, а езикът му облиза въздуха.

— Намерих друг път, по-хубав, по-сигурен и с по-малко майстори.

Кал изсумтя и последва указанията на Уорън. Чудеше се дали гуцърът наистина знае накъде отиват, или просто води Кал по-навътре в пещерите. Може би щяха да прекарат целия си живот в катакомбите. Щяха да се превърнат в Легендата за изгубения ученик и неговия гуцър, изчезнали завинаги в катакомбите. Младите чираци щяха да си изкарат акъла.

Уорън посочи напред и Кал се спъна в купчина камъни, като събори няколко от тях.

Коридорите вече бяха по-големи и нашарени с блестящи линии, които дращеха ума на Кал, все едно са азбука, която не владее. Минаха покрай пещера, пълна със странни подземни растения — големи червени папрати, стоящи неподвижни в блестящи езерца, дълги колонии лишей, които се спускаха от тавана и докосваха раменете на Кал. Погледна нагоре и му се стори, че видя чифт блестящи очи, които се скриха в мрака.

— Уорън?

— Насам, насам — подкани го гуцърът и изплезил език към арката в края на залата. Някой бе написал на върха ѝ думите: „Мислите са свободни и непокорни“.

Отвъд арката блестеше странна светлина. Кал тръгна към нея. Любопитството го надви. Сиянието бе златисто като от огън, макар че не му стана по-топло, когато мина от другата страна. Озова се в друга огромна зала, в пещера, която сякаш се спускаше надолу по криволичещ път. По стените на стаята имаше наредени рафтове с хиляди и хиляди книги, повечето от които с пожълтели страници и вехти подвързии.

Кал бе намерил библиотеката.

А в нея имаше и други хора. Можеше да чуе ехото от разговорите им. Други майстори? Не. Той видя Джаспър на три полици от него. Бе облечен в сивата си униформа, а до него бе Селия. Според Кал бе много късно. Той не можеше да разбере защо не са по стаите си.

Джаспър бе отворил една книга на каменната маса, протегнал ръка пред себе си. Отново и отново разперваше длан, стиснал зъби и очи. Кал се притесни, че главата му ще експлодира от опита да призове магията. Пак и пак измежду пръстите му проблясваше искра или

започваше да дими, но нищо повече. Джаспър изглеждаше, сякаш ще се разкрещи от гняв и безпомощност.

Селия вървеше напред-назад от другата страна на масата.

— Обеща, че ако ти помогна, и ти ще ми помогнеш. Обаче вече е почти два сутринта, а ти още не си ми помогнал с нищо.

— Още си ми длъжница! — изкрещя Джаспър.

— Хубаво — тежко въздъхна Селия и седна на един каменен стол, — опитай отново.

— Не греша — прошепна тихо Джаспър, — не мога да греша. Аз съм най-добрият. Най-силният Железен маг в Магистериума. По-добър от Тамара. По-добър от Аарън. По-добър от Калъм. По-добър от всички.

Кал не бе убеден, че може да бъде поставян в този списък, но се поласка от това, че Джаспър наистина се безпокои дали не е по-слаб от него. От друга страна се разочарова да завари Селия до него.

Уорън се размърда в клетката си. Кал се обърна, за да види какво го е подразнило.

Гущерът се взираше в картината на мъж с огромни очи и с червени и оранжеви спирали в тях. „Обсебен от Хаоса“, помисли си Кал. Потръпна от изображението в рамката и от още някакво чувство в себе си, което не можеше да разгадае, като че е гладен или жаден, или пък нещо го сърби.

— Кой е там? — вдигна очи Джаспър и прикри лицето си с ръка.

— Аз съм — махна Кал, чувствайки се много глупаво, — нещо се изгубих и видях светлината тук, затова...

— Кал? — Джаспър се отдръпна от книгата и размаха ръце. — Ти ме следиш! — развика се той. — Проследи ли ме?

— Не, аз...

— Ще ни издадеш, нали? Това ли е планът ти? Да ме изпортиш, за да не те победи в следващото изпитание?

Джаспър съскаше, но бе видимо уплашен.

— Ако искам да загубиш в следващото изпитание, просто трябва да го изчакам — не можа да се сдържи Кал.

Джаспър изглеждаше така, сякаш ще избухне.

— Ще кажа на всички, че си се промъквал в коридорите през нощта!

— Хубаво — отвърна Кал, — ще върна жеста.

— Няма да посмееш! — стисна краищата на масата Джаспър.

— Няма, нали, Кал? — попита Селия.

Внезапно Кал съжали, че е тук. Не искаше да се кара с Джаспър, да заплашва Селия, да се лута в мрака или да се крие в тъмни ъгли, докато майсторите говореха за неща, от които косъмчетата на врата му настръхваха. Искаше да си легне, да помисли за разговора, който бе водил с баща си, да разбере какво е искал да каже и да види има ли начин нещата да не са толкова лоши, колкото изглеждат. Пък и трябваше да провери дали не са му останали някакви желирани бонбони.

— Виж, Джаспър — каза той, — не съм ти взел мястото нарочно. Досега би трябвало да си разбрал, че не съм го искал.

Джаспър отпусна ръка. Скъпата му прическа се бе развалила, а тъмната му коса падаше над очите му.

— Не зацепваш ли? Това само прави нещата по-лоши.

— Какво? — премигна Кал.

— Не знаеш — стисна юмруци Джаспър, — просто не знаеш какво е. Семейството ми изгуби всичко във Втората война. Пари, репутация... Всичко.

— Стига, Джаспър — протегна се към него Селия. Очевидно искаше да го накара да замълчи, но не се получи.

— Ако направя нещо — каза Джаспър, — ако стана най-добър, това ще се промени. Докато за теб престоят тук не означава нищо.

Той удари с ръка по масата. За изненада на Кал, от пръстите му полетяха искри.

Джаспър дръпна ръка и се загледа в нея.

— Май успя — промърмори Кал. Гласът му прозвуча странно след всички викове на Джаспър.

За миг двете момчета се загледаха, след което Джаспър се извърна. Кал се почувства странно и се върна към вратата на библиотеката.

— Съжалявам, Кал! — извика подире му Селия. — Утре ще е по-добре.

Но Кал не отвърна. Знаеше, че не е честно. Аарън нямаше семейство, това на Тамара бе страшно, а сега и тази история на Джаспър... скоро нямаше да може да мрази никого, без да му е мъчно за него.

Сграбчи клетката и се отправи към най-близкия коридор.

— Без повече заобикалки — заплаши той гущера.

— Уорън знае пътя. Понякога най-добрият път не е най-бързият.

— Уорън трябва да спре да говори за себе си в трето лице — каза Кал, но остави елемента да го отведе до стаята му. Когато вдигна гривната да отвори вратата, гущерът изсъска.

— Пусни ме — каза той.

Кал замръзна.

— Обеща. Пусни ме.

Гущерът го погледна обвинително с горящите си очи.

Кал остави клетката на каменния под пред вратата и коленичи до него. Докато се протягаше към резето, се сети, че не е задал въпроса, който трябваше да му отправи в самото начало.

— Уорън? Защо майстор Руфъс те затвори в кабинета си?

— Хитро — повдигна вежди елемента.

— Какво ще рече това? — поклати глава Кал, без да е сигурен за кого от двамата говори.

— Пусни ме — настоя гущерът. Дрезгавият му глас звучеше съвсем като съсък. — Обеща!

Кал въздъхна и отвори клетката. Гущерът хукна по стената към една ниша на тавана. Кал едвам виждаше огъня на гърба му. Скри клетката зад купчина сталагмити. Надяваше се да намери начин да се отърве от нея на следващата сутрин.

— Лека нощ — каза Кал, преди да влезе вътре.

Когато отвори вратата, елемента се шмугна пред него. Кал се опита да го изгони, но Уорън го последва в спалнята и се сви до една от блестящите скали на стената, като стана почти невидим.

— Ще останеш ли? — попита Кал.

Гущерът остана неподвижен като камък, премрежил червените си очи и подал език от едната страна на устата си.

Кал бе прекалено уморен да мисли за това, че вече си има елемента, макар и спящ. Той избута на пода кутията и нещата, които баща му бе пратил, сви се на леглото си, стиснал гривната на татко си. Погали гладките камъни, докато заспиваше.

Последната му мисъл бе за спиралите в очите на обсебения.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Кал се събуди на следващия ден, уплашен от мисълта, че майстор Руфъс ще каже нещо за разпилените си документи, счупения модел и липсващото писмо в кабинета... и най-вече за липсващия елементал. Едва събра сили да отиде в трапезарията, но щом стигна там, чу спор между майсторите Руфъс и Милагрос.

— Казвам ти за последен път, Руфъс — повиши глас вълшебницата, като звучеше силно разстроена, — не знам къде е проклетият ти гуцер!

Кал не знаеше да се смее ли, или да плаче.

След закуска Руфъс ги отведе до реката, където им показва как да повдигат водата във въздуха и да я разпръскват, без да се мокрят. Не след дълго Кал, Тамара и Аарън бяха вир-вода и останали без дъх от смях. Когато денят свърши, Кал бе толкова уморен, че случилото се предишния ден му се струваше далечно и нереално. Върна се обратно в стаята си, за да гадае върху писмото и гривната на баща си, но се разсея, когато Уорън изяде една от връзките му за обувки, засмуквайки я като спагета.

— Глупаво животно — промърмори той. Взе превръзката, която бе носил по време на битката с уивърна, както и писмото на баща си и ги натъпка в най-долното чекмедже, което затвори така, че елементалът да не изяде и тях.

Уорън не каза нищо. Очите му бяха посивели и Кал заподозря, че връзките за обувки не му понасят.

Но най-разсейващи се оказаха новите уроци. Стаята на Пясъка и Скуката остана в миналото. Вместо това имаше нови и нови упражнения, покрай които следващите седмици минаха бързо. Обучението си оставаше трудно и мъчително, но колкото повече неща научаваше от майстор Руфъс за магическия свят, толкова по-запленен от него се чувстваше Кал.

Майстор Руфъс ги научи да усещат афинитета с елементите така, че да разберат по-добре смисъла на Петостишието, което заедно с

останалите Пет Принципа на Магията Кал вече можеше да казва и насън.

Огънят гори, водата тече,
Въздухът навява, земята сковава.
Хаосът поглъща.

Научиха се да палят малки огънове и да карат пламъчетата да танцуват по дланите им. Научиха се да създават вълни в пещерата и да призовават бледата риба (но не и да управляват лодките, което искрено подразни Кал). Дори започнаха да изучават предмета, от който Кал се интересуваше най-много — левитацията.

— Съсредоточете се и се упражнявайте — каза майстор Руфъс, като ги отведе до стая, постлана с матраци, натъпкани с мъх и борови иглички от гората край Магистериума. — Няма лесен начин да станеш маг. Всичко е въпрос на съсредоточаване и практика. Свикнете с това.

Редуваха се в опитите си да извличат енергия от въздуха около тях и да се издигат на крайчеца на петите си. Бе много по-трудно да запазиш равновесие, отколкото Кал бе предполагал. Отново и отново падаха един върху друг с кикот на матраците. Веднъж Аарън се озова захапал опашката на Тамара, докато нейният крак пък бе стъпил на врата на Кал. Накрая нещо в Кал се отключи и той успя да увисне на около половин метър над земята, без да пада. Нямаше гравитация, която да натиска крака му, нищо, което да му попречи да полети, освен собствената му неопитност. Замечта за деня, в който ще може да лети по коридорите на Магистериума по-бързо, отколкото би могъл да тича някога. Щеше да е по-готино от скейтборда, по-бързо, по-високо, с още повече каскади.

Тогава погледът му срещна този на Тамара и той се разсея, поради което падна обратно на матрака. Остана там за миг, заслушан в собственото си дишане.

В онези мигове във въздуха изобщо не бе усетил болка в крака си.

Тамара и Аарън така и не успяха да полетят преди края на урока, но майстор Руфъс изглеждаше много доволен от абсолютната им липса на напредък. Няколко пъти обясни, че не се е смял така от години.

Майстор Руфъс им обеща, че в края на годината ще могат да призовават всеки от елементите, да минават през огън и да дишат под вода. В Сребърната година пък ги очакваха не толкова очевидните сили на отделните елементи — създаването на илюзии от въздуха, виждането на пророчества в огъня, запечатването със земя и лекуването с вода. Мисълта, че може да владее тези сили, вълнуваше Кал, но всеки път, когато се сетеше за края на годината, той си спомняше писмото на баща си до Руфъс, в което го молеше да запечата силите му.

Значи това бе земна магия. Ако стигнеше Сребърната година, може би щеше да разбере как работят печатите.

По време на петъчната си лекция майстор Лемюъл ги научи повече за противодействията. Предупреди ги, че ако се пресият, докато използват елемента, трябва да поемат от срещуположния елемент, така както са посегнали към земята, докато са се борили с въздушния елементал.

Кал попита как може да посегнеш към душата си, която противодействаше на Хаоса. Майстор Лемюъл му се сопна и му обясни, че ако се изправи срещу маг на Хаоса, няма да има значение към какво се пресяга, тъй като просто щеше да умре. Дрю го погледна съчувствено.

— Всичко е наред — каза той под носа си.

— Млъкни, Андрю — изсъска Лемюъл, — знаеш ли, имало е времена, когато непослушните чираци са били бити с пръчки.

— Лемюъл — разстрои се майстор Милагрос, забелязала ужасените погледи на чираците си, — не мисля...

— За жалост, тези времена са останали назад в историята — продължи майстор Лемюъл, — въпреки това, Андрю, уверявам те, че ако продължиш да говориш зад гърба ми, горко ще съжалиш, задето си стъпил в Магистериума.

Тънките му устни се изкривиха в усмивка.

— Сега ела тук и ми покажи как посягаш към водата, докато използваш огън. Гуенда, ще бъдеш ли негова противоположност?

Гуенда излезе напред. След известно колебание Дрю я последва с увиснали рамене. Настъпиха двацет мъчителни минути, в които Лемюъл му се подиграваше, че не може да угаси пламъка в ръката си,

въпреки че Гуенда тикаше купа с вода към него с такъв ентузиазъм, че обувките му подгизнаха.

— Давай, Дрю — не спираше да шепне тя, докато майстор Лемюъл не ѝ нареди да замълчи.

Видяното накара Кал да оцени майстор Руфъс още повече, макар той често да им изнасяше лекции за задълженията на маговете, които изглеждаха очевидни — да пазят магията в тайна, да не я използват за лична облага или за да навредят някому, да споделят наученото с останалите магове. Явно маговете, овладели елементите до степен на майсторство, бяха задължени да взимат чираци. Това означаваше, че в Магистериума има различни майстори по различно време, макар да имаше и учители, които оставаха за постоянно. Това, че Лемюъл бе принуден да обучава чираци, обясняваше доста неща от поведението му.

Кал обаче се интересуваше повече от втората лекция на майстор Рокмапъл за елементалите. Оказа се, че повечето от тях не са разумни същества. Някои оставаха в постоянна форма векове наред, докато други поглъщаха толкова много магия, че се превръщаха в огромни и опасни. Някои дори бяха успели да погълнат магьосници. Кал потръпна при мисълта за Уорън. Какво точно бе освободил в Магистериума? Що за същество ядеше връзките на обувките му под леглото?

Кал научи и за Третата Война на Маговете, но нищо не му подсказа защо баща му искаше да запечатат магията, която има.

Тамара започна да се смее повече, когато свикна с Магистериума, макар често да го правеше с гузно изражение на лицето. А Аарън обратното — стана най-сериозен от тримата. Кал чувстваше, че междувременно е научил много за мястото и вече не се страхуваше, че ще се загуби в библиотеката, в класните стаи или дори в Галерията.

Вече дори не намираше за странно да се ядат гъби и лишеи, които на вкус бяха като печено пиле или спагети.

С Джаспър все още стояха настрана един от друг, но Селия си остана негов приятел и се държеше, все едно онази нощ не се е случило нищо странно. Кал започна да очаква с тревога края на годината, когато баща му щеше да иска да го задържи у дома завинаги. За пръв път в живота си бе намерил истински приятели, които не го

смятаха за смотан или странен само защото куца. Освен това владееше магията и не искаше да се отказва от нея, макар да се бе зарекъл, че ще го направи.

Бе му трудно да следи смяната на сезоните под земята. Понякога Руфъс или някой от другите майстори ги извеждаха навън за различни упражнения. Винаги му бе интересно да види какво владеят другите ученици. Например, когато Руфъс им показва как да използват елементалната магия, така че да влияят на растенията, Кай Хайл създаде толкова огромно дърво от едно семенце, че на следващия ден майстор Рокмапъл трябваше да дойде с брадва, за да го отсече. Селия можеше да призовава животни изпод пещерите, макар, за съжаление на Кал, да не откри голи плъхове. А Тамара бе толкова умела в магнетизма, че успяваше да намери пътища, когато всички мислеха, че са загубени.

Когато есента оцвети външния свят, в пещерите захладня. Големи метални паници, пълни с горещи камъни, осеяха коридорите, топлейки въздуха, а в Галерията, където гледаха филми, винаги имаше бумтящ огън.

Студът не притесни Кал. Напротив, чувстваше, че някак се закалява. Бе сигурен, че е пораснал поне с два сантиметра. А и вече можеше да върви по-надалеч въпреки куцането си, вероятно защото майстор Руфъс обичаше да ги извежда през пещерите или каменистите пътища над земята.

Нощем понякога Кал сваляше гривната на нощното си шкафче и прочиташе и двете писма на баща си. Искаше му се да може да му разкаже какво прави, но така и не го стори.

Зимата бе напреднала, когато майстор Руфъс обяви, че е време сами да изследват пещерите, без неговата помощ. Бе им показал как да си намерят пътя през дълбоките пещери, като осветяват отделните скали със земната магия и си изграждат маршрут, по който да се върнат.

— Значи искате да се загубим нарочно? — попита Кал.

— Нещо такова — каза Руфъс, — идеалният вариант е да последвате указанията ми, да намерите стаята, която трябва да откриете, и да се върнете, без да се губите. Но последното си е ваш проблем.

— Звучи забавно — плесна с ръце Тамара и се усмихна дяволито.

— Заедно — каза ѝ майстор Руфъс, — няма да тичаш и няма да ги оставяш сами в тъмното.

— Ами добре — съгласи се тя, но усмивката ѝ помръкна.

— Да се състезаваме — каза Кал, като се сети за Уорън. Ако успееш да използва някои от преките пътища, които гущерът му бе показал, можеше и да я изпревари, — да видим кой ще финишира пръв.

— Вие не ме ли чухте? — попита майстор Руфъс. — Казах...

— Ще бъдем заедно — отвърна Аарън, — бъдете сигурен. Няма да позволя да се разделим.

— Надявам се — отвърна майстор Руфъс, — ето сега задачата ви. На второто ниво на пещерите има място, наречено Басейна на Пеперудите. То се пълни от извор над земята. Водата е силно минерализирана, което я прави идеална за изковаването на оръжия като ножа на колана ти.

Той направи жест към Мири и накара Кал да докосне несъзнателно дръжката му.

— Острието бе направено тук, в Магистериума, с вода от Басейна на Пеперудите. Искам вие тримата да намерите стаята, да донесете вода и да се върнете тук.

— Ще получим ли кофа? — попита Кал.

— Мисля, че и сам можеш да си отговориш, Калъм.

Руфъс извади един навит пергамент от униформата си и го даде на Аарън.

— Ето я картата. Следвайте я внимателно, за да стигнете до Басейна, и не забравяйте да осветявате камъните по пътя си. Но невинаги може да разчитате на картата, за да се върнете.

Майстор Руфъс се облегна на една огромна скала, която се оформи като кресло под него.

— Ще се редувате да носите водата. Ако я изпуснете, ще трябва просто да се върнете за още.

Тримата чираци се спогледаха.

— Кога започваме? — попита Аарън.

Майстор Руфъс извади една тежка дебела книга от джоба си и се зачете.

— Ами веднага.

Аарън разгъна картата на камъка пред него и се намръщи, след което погледна към майстор Руфъс.

Кал приближи и надникна към картата иззад рамото на Аарън.

— Може би ще е най-бързо, ако минем през библиотеката.

Тамара завъртя картата и се разсмя.

— Сега поне северът сочи на север. Това ще ни помогне.

— И все пак през библиотеката ще е най-бързо. Това не ни помогна много.

Аарън завъртя очи и сгъна картата.

— Хайде да тръгваме, преди да извадите компаси и да започнете да измервате разстоянията с ластик.

Първоначално излязоха в познатите тунели на пещерата. След това слязоха в библиотеката по пътеките надолу. Беше си като да изследват подводница. Самото дъно ги изведе към по-долните нива на пещерите.

Въздухът натежа и стана по-хладен, наситен с мириса на минерали. Кал веднага усети промяната. Коридорът, в който се намираха, бе тесен и извит, с нисък таван. Аарън, който бе най-висок от тримата, почти трябваше да се наведе, за да продължи да върви.

Най-накрая тунелът ги изведе до по-голяма пещера. Тамара докосна една от стените и накара един кристал да засияе. Последваха зловещите, подобни на паяжина пукнатини, за да стигнат до буен оранжев поток, от който се носеше мирис на сярата. Огромни гъби растяха от двете страни на потока. Бяха в неестествено ярки цветове — зелено, тюркоазно и лилаво.

— Какво ли ще стане, ако ги изядем? — запита се Калъм, докато вървяха между гъбите.

— Не бих пробвал — отвърна Аарън и вдигна ръка.

Бе се научил преди седмица да призовава топка син пламък и много се вълнуваше от това. Сега почти постоянно правеше топки сияен пламък дори когато нямаха нужда от светлина. Задържа огъня в една ръка и картата в другата.

— Натам — каза той и посочи към един коридор вляво, — през Стаята на Корените.

— Стаите си имат имена? — попита Тамара, докато стъпваше внимателно между гъбите.

— Не, аз ѝ го измислих. Няма как да я забравим, ако си има име, нали?

— Предполагам — сбърчи вежди Тамара.

— По-добро име от Басейна на Пеперудите — отвърна Кал. — Кой би нарекъл така място, в което се изковават оръжия? Трябва да го нарекат Убийственото езеро или водата на промушванията, а защо не Смъртоносния дол?

— Друго си е да посочиш очевидното — сухо отвърна Тамара.

В следващата зала имаше дебели сталагмити, бели като зъбите на акула и скупчени заедно, като че наистина са челюстите на отдавна погребано чудовище. Докато минаваха под един ужасяващо остър навес, Кал, Аарън и Тамара пресякоха тесен, кръгъл отвор. Тук скалата бе проядена от пещери, все едно е гигантски мравуняк. Кал се съсредоточи и кристалът в далечния ъгъл засия, така че да не забравят пътя.

— Това място има ли го на картата? — попита той.

— Аха — присви очи Аарън, — всъщност почти стигнахме. Остава ни едно помещение на юг.

Той мина през една тъмна арка, след което се върна, зачервен от вълнение.

— Намерих го!

Тамара и Кал го последваха. За миг притихнаха. Дори след невероятните помещения на Галерията и библиотеката Кал осъзна, че са на специално място. В едната от стените имаше процепа, от който се изливаше вода. Тя се събираше в огромен басейн, който сияеше в синьо, сякаш е осветен във вътрешността. Стените бяха осеяни с яркозелени лишеи, а контрастът на синьо и зелено накара Кал да се почувства, като че е в огромна мраморна плоча. Въздухът ухаеше с мириса на някаква непозната и силна подправка.

— Хм — каза Аарън след няколко минути, — наистина е странно, че са го нарекли Басейна на Пеперудите.

Тамара отиде до ръба.

— Мисля, че това е защото цветът на водата е като на онези сини пеперуди, как ги наричаха?

— Сините монарси — отвърна Кал. Баща му винаги бе обичал пеперудите и имаше цяла колекция от тях, препарирани в стъкло под бюрото му.

Тамара вдигна ръка. Басейнът потрепери и във въздуха се появи сфера вода. Макар да трепереше и да бълбукаше по повърхността, запази формата си.

— Ето — каза Тамара леко задъхана.

— Супер — отвърна Аарън, — за колко време мислиш, че можем да я задържим?

— Не зная — тя отметна една от плитките си и се опита да скрие напрежението на лицето си, — ще ви кажа, когато концентрацията ми започне да отслабва.

Аарън кимна и изглади картата на една от влажните стени.

— Сега трябва само да намерим пътя...

В този момент картата избухна в пламъци. Аарън извика и отдръпна пръсти от почернелите страници, които засияха във въздуха. Те се разпаднаха на късчета пепел и обсипаха пода. Тамара извика и веднага изгуби фокус. Водата, която бе събрала, се разплиска по униформата и се събра на локва в краката им.

Тримата се спогледаха ококорени.

Кал изправи рамене.

— Предполагам, че това е искал майстор Руфъс — каза той. — Трябва да последваме осветените камъни или знаци, за да намерим пътя обратно. Картата ни трябваше, колкото да стигнем дотук.

— Би трябвало да е лесно — рече Тамара, — вярно, че аз осветих само на едно място, но вие осветихте повече, нали?

— Ами и аз осветих едно — отвърна Кал и погледна обнадяващо към Аарън.

Аарън не отвърна на погледа.

— Хубаво — намръщи се Тамара, — ще намерим пътя за навън. Ти носи водата.

Кал сви рамене, отиде до езерото и се съсредоточи в образуването на водна сфера. Кал привлече въздуха около себе си, за да задвижи водата, и усети порива на елементите в себе си. Не бе добър колкото Тамара, но се справи. Топката му прокапа съвсем малко, когато надвисна над земята.

Аарън се намръщи и каза:

— Май дойдохме по този път.

Тамара последва Аарън, а Кал — нея. Водната топка се завъртя над главата му, все едно си носеше личен буреносен облак. Следващата

стая бе подобна. Подземният поток, цветните гъби. Кал мина покрай тях внимателно. Страхуваше се, че водната топка ще падне върху главата му.

— Виж осветените камъни там... — каза Тамара.

— Мисля, че това е само биолуминесценция — отвърна Аарън разтревожен. Потропа по тях и сви рамене.

— Не зная.

— Аз пък знам. Отиваме натам.

Тя тръгна решително напред. Кал ги последва — първо наляво, после надясно и после пак наляво. Озоваха се в пещера, в която огромните сталактити бяха пораснали във формата на листа. „Не изпускай водата“, помисли си той, докато се провираше между скалите. „Не се предавай, Кал.“

Навсякъде имаше остри камъни. Кал почти се блъсна в една стена, понеже Тамара и Аарън бяха спрели.

Спореха.

— Казах ти, че това са само светещи мъхове — рече Аарън, видимо ядосан. Бяха в голяма стая, в чийто център имаше каменна цистерна, която кротко блъбукаше, — а сега се загубихме.

— Да си беше спомнил кои камъни си осветил...

— Аз четях картата — възмутено отвърна Аарън.

Кал почти се успокои, когато видя, че и Аарън може да се ядоса и да се цупи. След това обаче двамата погледнаха към него и Кал почти изпусна въртящото се кълбо, с което балансираше. Аарън трябваше да вдигне ръка, за да стабилизира водата. Тя остана между тях, като прокапа малко.

— Какво? — попита Кал.

— Ти имаш ли идея къде сме?

— Не — призна си Кал и огледа гладките стени, — но все трябва да има начин да се върнем. Майстор Руфъс не би позволил да се загубим и да умрем.

— Не очаквах такъв оптимизъм точно от теб — отвърна Тамара.

— Много смешно — направи гримаса Кал.

— Стига — скара им се Аарън, — спрете и двамата. Никъде няма да стигнем, ако се дърляме.

— Но пък ако следваме теб, ще стигнем далеч — отговори Кал, — колкото се може по-далеч от мястото, където трябва да бъдем.

Аарън поклати глава разочарован.

— Защо трябва да си толкова проклет? — попита той.

— Защото ти си прекалено добър — отговори искрено Кал, — затова трябва да бъда проклет и за двама ни.

Тамара въздъхна, след което се разсмя.

— Защо не си признаем, че и тримата оплескахме нещата.

Аарън изглеждаше, сякаш не иска да си признае, но накрая кимна.

— Така е. Забравих, че не трябва да ползваме картата по пътя на връщане.

— И аз съжалявам — рече Кал, — но Тамара, ти не беше ли добра в намирането на пътя? Нещо свързано с магнетизма?

— Мога да опитам — отвърна Тамара. Гласът ѝ прозвуча някак глухо. — Това обаче само ще ми покаже накъде е север, не как се пресичат коридорите. Но накрая все ще попаднем на нещо познато.

Бе страшничко просто да се лутат из тунелите и да мислят за пропастите, в които могат да паднат, за бълбукащата кал и врящата пара, която се издигаше от нея.

Кал обаче нямаше по-добър план.

— Ами добре — каза той и тръгнаха.

Баща му го бе предупредил тъкмо за това.

— Знаеш ли какво ми липсва от дома? — попита Аарън, докато вървяха през втвърдени скали, напомнящи разкъсани гоблени. — Знам, че ще ви прозвучи супер тъпо, но ми липсват хамбургерите. И пържените картофки. Дори ароматът им.

— На мен ми липсват лежането на тревата и видеоигрите — каза Кал. — Най-вече видеоигрите.

— На мен ми липсва губенето на време в Интернет — призна Тамара и изненада Кал, — не ме гледай така. Израснах в град като тези, от които сте и вие.

— Не като този, от който съм аз — изсумтя Аарън.

— Имам предвид — каза тя и пое дежурството над голямата топка вода, — че израснах в град, пълен с хора, които не бяха магове. Имаше книжарница, в която няколко магове си оставяха съобщения един на друг, но извън това всичко бе нормално.

— Просто съм изненадан, че вашите са ти позволили Интернет — отвърна Кал. Това бе толкова скучен начин да си губиш времето.

Когато си я представяше да се забавлява извън Магистериума, Кал смяташе, че тя язди пони за поло. Въпреки че не бе сигурен с какво то се отличава от нормалното пони.

— Абе, не ми даваха много-много... — усмихна му се Тамара.

Кал искаше да научи нещо повече за това, но когато отвори уста, дъхът му спря при вида на невероятната стая, която се появи пред него.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Пещерата бе доста голяма, а таванът напомняше купола на катедрала. Имаше пет високи арки, всяка от които бе опасана с мраморни колони. В тях бяха втъкани различни метали — желязо, бронз, мед, сребро и злато. Стените бяха от мрамор и носеха отпечатъци от хиляди длани. Във всяка от тях имаше написано име. Бронзова статуя на младо момиче с дълга, развята от вятъра коса се издигаше в центъра на стаята. Лицето ѝ бе обърнато настрани, а на плакетата отдолу пишеше: „Верити Торес“.

— Какво е това място? — попита Аарън.

— Залата на Завършека — каза Тамара и се завъртя на пети. На лицето ѝ бе изписано благоговение. — Когато чираците станат магове, те идват и отпечатват дланите си в камъка. Всеки, който е завършил Магистериума, е оставил своя отпечатък тук.

— Мама и татко — каза Кал, докато вървеше през стаята в търсене на имената им. Намери това на баща си — Алистър Хънт — високо на стената, прекалено високо, че да може Кал да го стигне. Баща му явно бе левитирал, за да остави отпечатъка си там. Кал се усмихна с ъгълчетата на устните си при мисълта за това как млада версия на баща му лети само за да покаже, че може.

Изненада се, когато не видя отпечатъка на майка си до този на баща си, тъй като бе предполагал, че двамата са били влюбени като ученици. Но може би отпечатъците не се подреждаха по този признак. Отне му известно време, но накрая намери името на далечната стена — Сара Новак, изписано в основата на сталактит, издраскано като с остро оръжие. Кал коленичи и постави длан на мястото, на което това бе сторила и майка му. Ръцете му бяха оформени като нейните — пръстите му паснаха идеално в призрачните очертания на отдавна загиналото момиче. На дванайсет, ръцете му бяха големи колкото нейните на седемнайсет. Искаше му се да почувства нещо, докосвайки отпечатъка на майка си, но не бе сигурен, че това наистина е така.

— Кал? — извика Тамара и го докосна нежно по рамото.

Кал се обърна към двамата си приятели. И двамата го гледаха с едно и също угрижено изражение на лицата. Знаеше какво си мислят, досещаше се, че го съжаляват. Изправи се на крака и се освободи от ръката на Тамара.

— Добре съм — прокашля се той.

— Виж това — Аарън застана в центъра на стаята пред огромна арка, направена от блестящ бял камък. Отпред бяха изписани думите: *Prima Materia*. Аарън мина под тях и излезе от другата страна с особено изражение на лицето. — Това е път за наникъде.

— Прима материя — промърмори Тамара и се ококори. — Това е Първата порта. В края на всяка година от обучението в Магистериума минаваш през порта, за да видят дали си овладял магията си и дали знаеш противотежестите. След това ти дават гривната за Сребърната година.

— Значи съм минал през портата рано? — пребледня Аарън. — Загазил ли съм?

— Не мисля — сви рамене Тамара, — не ми изглежда да е активна.

Тримата я загледаха. Тя просто си стоеше — една каменна арка в тъмна стая. Според Кал също не бе функционираща.

— Видя ли подобно нещо на картата? — попита Кал.

— Не помня — поклати глава Аарън.

— Значи дори да намерим нещо познато, все сме си загубени.

Тамара ритна стената.

И тогава нещо скочи долу. Голямо гущероподобно с бляскави очи, пламнал гръб и... вежди.

— Боже мой — каза Тамара и очите ѝ се ококориха като чинийки.

Водата в сферата опасно се разлюля, когато Аарън зяпна съществуването, и сега Кал бе този, който я стабилизира.

— Пак ли се загуби, Кал? Трябва да си стоиш в стаята. Там е топло и хубаво — рече Уорън.

Тамара и Аарън се обърнаха към Кал, като в очите им се четяха едновременно удивление и въпрос.

— Това е Уорън — обясни Кал, — един гушер, който... въъ... познавам.

— Това е огнен елементал! — възкликна Тамара. — Къде си се запознал с него?

Тя го погледна критично.

Кал отвори уста, за да отрече приятелството си с Уорън. И без това не бяха близки. Това обаче можеше да разсърди гуцера, а Кал осъзна, че се нуждаят от помощта му.

— Майстор Руфъс не каза ли, че някои от тях... поглъщат? — попита Аарън, без да изпуска гуцера от поглед.

— Мен не ме е погълнал — отвърна Кал, — пък спи в стаята ми. Уорън, може ли да ни помогнеш? Загубихме се. Безнадеждно. Ако може да ни покажеш как да се върнем?

— Уорън знае всички тайни проходи, всички скрити пътеки. Но какво ще му дадете в замяна?

Гуцерът приближи и пръсна малко чакъл с пръстите си.

— Какво искаш? — попита Тамара, докато пребъркваше джобовете си. — Имам малко дъвка и ластик. Нищо друго.

— Аз имам храна — предложи Аарън, — сладки неща. Взех ги от Галерията.

— Аз държа водата и не мога да ровя в джобовете си — каза Кал, — но... въъ... ами, давам ти връзките на обувките си.

— Ще взема всичко — поклати глава гуцерът развъълнуван, — тогава майсторът ще е доволен.

— Моля? — намръщи се Кал. Не бе сигурен, че е чул елементала добре.

— Майсторът ще е доволен, когато се върнете — рече гуцерът. — Майстор Руфъс. Вашият наставник.

След това изтича по пещерата толкова бързо, че Кал се задъха, докато го следваше, а в същото време пазеше водата да не се разлее. Няколко капки паднаха по пода.

— Хайде — каза той на Тамара и Аарън. Кракът го заболя от усилията.

Аарън сви рамене и го последва.

— Е, предложих му дъвката си — рече Тамара и се затича подире им.

Последваха Уорън през осеяния със сяра коридор. Скалите наоколо бяха в странни оранжеви и жълти оттенъци, а също и неестествено гладки. Кал се чувстваше, сякаш минават през гърлото на

огромен звяр. Подът бе неприятно влажен и осеян с червеникави лишеи, дебели и податливи. Аарън почти се спъна, а краката на Кал потънаха в един от тях, като разклати водата, докато се мъчеше да запази равновесие. Тамара я стабилизира с едно щракване на пръстите. Навлязоха в пещера, чиито стени бяха покрити с кристални образувания, напомнящи висулки. Огромна маса лози висеше от центъра на тавана и блещукаше бледо като полилей.

— Определено не дойдохме по този път — оплака се Аарън, но Уорън спря само колкото да отхапе един от висящите кристали, покрай които минаваше. Обходи всички изходи и се насочи към малка тъмна дупка, която се оказа изключително тъмен тунел. Трябваше да излазят на колене през него, а водният глобус се размърда опасно между тях. Пот се стече по гърба на Кал заради прегърбената му поза. Кракът го болеше страхотно, а той се уплаши, че Уорън ги води в напълно погрешна посока.

— Уорън — отвори уста той, но млъкна, когато коридорът внезапно се превърна в огромна зала. С мъка се изправи, а болният му крак го болеше ужасно, сякаш да го накаже, че го е натоварил толкова.

Тамара и Аарън го последваха. Изглеждаха пребледнели от опита да пълзят и едновременно с това да държат водата в сферата.

Уорън тръгна към една арка, която ги водеше навън. Кал го последва с цялата бързина, която му позволяваше кракът. Бе толкова разсеян, че почти не забеляза кога въздухът е станал по-топъл, носещ уханието на нещо, което гори.

Аарън възкликна:

— Били сме тук! Познавам водата...

Той погледна нагоре и видя, че са се върнали в стаята с оранжевия поток и огромните лози, които висяха като пипала. Тамара въздъхна облекчено.

— Това е страхотно. Сега ни остава само...

Внезапно изпищя. От пушеция поток се надигна създание, което я накара да отстъпи назад. Аарън извика. Водното кълбо, което държаша, падна с плясък на пода. Водата изсъска, сякаш е била поставена на котлон.

— Мда — измърка Уорън, — направих както ми наредиха. Той ми каза да ви върна и сега вие сте тук.

— Той ти е казал... — повтори Тамара.

Кал зяпна към огромното създание, изплувало от започващия да кипи поток. Огромни червени и оранжеви мехури бълбукаха като лава. Самото същество бе тъмно, черно и ръбато, все едно е направено от начупени скали, но лицето му бе човешко, лице на мъж и сякаш издялано от гранит. Очите му бяха дупки, гледащи към мрака.

— Поздрави, Железни магове — рече то. Гласът му отекна, сякаш говори от огромно разстояние, — доста далеч сте от майстора си.

Чираците останаха безмълвни. Кал чу тежкото дишане на Тамара в тишината.

— Нищо ли няма да кажете? — Гранитната уста на създанието напомняше на фисура, която се събира и разцепва отново и отново. — А някога бях като вас, деца.

Тамара наддаде ужасен вик, наполовина стон и наполовина хлип.

— Не — каза тя, — не може да си бил някой от нас. Все още говориш. Ти...

— Какво е това? — попита Кал. — Какво е това, Тамара?

— Ти си един от Погълнатите — каза Тамара и гласът ѝ потрепери, — потънал в елемент. Вече нечовек.

— В огън — изсъска нещото, — превърнах се в огън преди много време. Потънах в него и той в мен. Изгорих човешкото, тленното, слабото!

— И си станал безсмъртен. — Очите на Аарън изглеждаха огромни и зелени на преbledнялото му изцапано лице.

— Много повече. Аз съм вечен.

Погълнатият се приведе към Аарън достатъчно близо, за да може кожата му да почервенеет като на някой, застанал твърде близо до огъня.

— Недей, Аарън! — извика Тамара и пристъпи напред. — Той иска да те глътне и изгори! Дръпни се от него!

Лицето ѝ заблестя на треперещата светлина и Кал осъзна, че тя плаче. Внезапно си спомни за сестра ѝ, която също бе потънала към гибелта си в елементите.

— Да го глътна? — изсмя се Погълнатият. — Че какво има за гълтане? Вие сте съвсем немощни искрици, наскоро запалени. Няма почти никакъв живот, който да мога да изсмуча от вас.

— Но искаш нещо — каза Кал с надеждата да отвлече вниманието на Погълнатия от Аарън, — иначе нямаше да си правиш труда да ни се покажеш.

— Неочакваният чирак на Руфъс — погледна го нещото, — дори скалите говорят за теб. Най-великият от майсторите е направил странен избор.

Кал не вярваше на ушите си. Дори Погълнатият знаеше за слабите му резултати на Изпита.

— Виждам през тленните ви обвивки — продължи Погълнатият, — виждам бъдещето ви. Един от вас ще падне. Друг ще умре. А трети е вече мъртъв.

— Как така вече мъртъв? — повиши глас Аарън.

— Не го слушай! — извика Тамара. — То не е човек!

— Че кой би искал да е човек? Човешките сърца могат да бъдат разкъсани. Костите изпочупени. Кожата одрана.

Погълнатият протегна ръка да докосне лицето на Аарън. Кал скочи напред, доколкото му позволяваше кракът, и бутна Аарън, като падна с него на една от стените. Тамара се завъртя да посрещне Погълнатия с вдигната ръка. Сгъстен въздух се завихри около дланта ѝ.

— Достатъчно! — извика някой.

Майстор Руфъс бе застанал под арката — застрашителен силует, от който струеше могъщество и сила.

Нещото отстъпи назад и се сви.

— Не съм искал да навредя...

— Махни се — каза майстор Руфъс, — остави чираците ми на мира или ще те прогоня, както бих прогонил всеки друг елементал. Няма значение кой си бил някога, Маркъс.

— Не ме наричай с име, което вече не нося — отвърна Погълнатият, след което погледът му се спря на Кал, Аарън и Тамара.

— Пак ще се видим — каза създанието, докато потъваше в басейна със сярата. Изчезна с бълбукане, но Кал знаеше, че е някъде под повърхността.

Майстор Руфъс изглеждаше разтърсен.

— Елате — каза той и отведе чираците си през ниската арка.

Кал погледна назад към Уорън, но елементалът си бе отишъл. Кал бе разочарован. Искаше да вдигне скандал на Уорън, задето ги е

предал. Също и да му каже да не стъпва в стаята му. Никога повече.

Ако Майстор Руфъс обаче видеше Уорън, щеше да му стане от ясно по-ясно кой го е откраднал от кабинета. Затова може би бе по-добре, че го няма.

Продължиха да вървят в тишина.

— Как разбрахте, че сме в беда? — попита Тамара. — Че нещо не е наред?

— Нали не сте мислели, че ще ви оставя да вървите из Магистериума самички? — попита Руфъс. — Изпратих въздушен елементал, който да ви последва. Той ми докладва веднага, че сте били подмамани в пещерата на Погълнатия.

— Погълнатият ни каза нещо за бъдещето — каза Аарън, — какво означава това? Наистина ли е бил чирак като нас?

За пръв път, откакто Кал познаваше Руфъс, майсторът изглеждаше неспокоен. Бе невероятно. Най-последно имаше някакво изражение на лицето.

— Няма значение какво говори. Той е напълно луд. Да, предполагам, че някога е бил чирак като вас, но бе Погълнат много по-късно. Преди това бе майстор. Моят майстор, ако трябва да бъда честен.

Минаха останалия път до Трапезарията в тишина.

* * *

На вечерята тази нощ Кал, Аарън и Тамара се опитаха да се държат, сякаш денят им е минал нормално. Седнаха на дългата маса с другите чираци, но не казаха много. Руфъс излезе с майсторите Милагрос и Рокмапъл, които си разделиха една пица лишеи. Изглеждаше угнетен.

— Май уроците по ориентиране не са минали добре — изсмя се Джаспър, докато тъмните му очи шареха между Тамара, Аарън и Кал.

Наистина, и тримата изглеждаха уморени и мръсни, с потъмнели лица. Тамара имаше сенки под очите, като че е сънувала кошмар.

— В тунелите ли се загувихте?

— Попаднахме на един от Погълнатите — каза Аарън, — долу в дълбоките пещери.

Около масата настана врява.

— Погълнат? — попита Кай. — Наистина ли са ужасни чудовища, както разправят хората?

— Опита ли да ви глътне? — ококори се Селия. — Как се измъкнахте?

Кал видя как ръцете на Тамара треперят, докато държи приборите си, и се намеси рязко.

— Всъщност ни каза бъдещето.

— Как така? — попита Раф.

— Каза, че един от нас ще падне, друг ще умре, а трети е вече мъртъв.

— Е, знаем кой е пропадналият — рече Джаспър и погледна към Кал.

Внезапно Кал си спомни, че не е казвал на никого, че Джаспър е ходил в библиотеката, и започна да преосмисля това свое решение.

— Благодаря, Джаспър — рече Аарън, — както винаги, имаш какво да кажеш.

— Не бива да се притеснявате — каза искрено Дрю, — те така си говорят. Никой няма да умира и е очевидно, че все още никой не е умрял. За бога!

Кал вдигна вилицата си към Дрю.

— Благодаря.

Но Тамара остави приборите си.

— Извинете ме — каза тя и се измъкна от стаята.

Аарън и Кал веднага станаха да я последват. Бяха минали половината път надолу към трапезарията, когато Кал чу някой да го вика. Бе Дрю, който тичаше, за да ги настигне.

— Кал! — извика той. — Може ли за малко?

Кал и Аарън се спогледаха.

— Аз ще поговоря с Тамара — каза Аарън, — ще се видим в стаята.

Кал се обърна към Дрю и отметна прашната си рошава коса от очите.

— Всичко наред ли е?

— Смяташ ли, че това наистина бе добра идея? — светнаха сините очи на Дрю.

— Кое? — не разбра Кал.

— Да разкажеш на всички за Погълнатия и пророчеството!

— Сам каза, че това са празни приказки — възрази Кал, — че те така си говорят.

— Казах го, защото...

Дрю погледна лицето на Кал, а изражението му на объркване премина в загриженост, докато накрая не се изписа ужас.

— Ама ти не знаеш — каза той накрая, — как може да не знаеш?

— Какво да не знам? — попита Кал. — Плашиш ме, Дрю.

— Кой си ти? — прошепна Дрю, след което отстъпи назад. — Сбърках — каза той, — за всичко. Трябва да вървя.

Той се обърна и побягна. Кал го изпрати с поглед, напълно объркан. Реши да попита Тамара и Аарън за какво става въпрос, но когато се върна, изтощението го надви. Вратата на Тамара бе заключена, а Аарън спеше на един от диваните.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Кал се събуди от звука на нечии стъпки пред вратата му. Първата му мисъл бе, че Тамара и Аарън работят в хола. Стъпките обаче бяха прекалено тежки, за да принадлежат на някого от приятелите му, а гласовете, които последваха, звучаха като на възрастни.

Не можа да не си спомни думите на Алистър.

„Нямат милост, дори към децата.“

Кал остана да лежи буден и загледан в тавана, докато един от кристалите на стените не засия. Измъкна Мири от чекмеджето и стана от кревата, като направи гримаса заради допира на босите си крака със студения каменен под. Без тежките завивки можеше да почувства мразовития въздух през пижамата си.

Вдигна Мири точно когато вратата се отвори. Тримата майстори останаха на прага, загледани в него. Бяха облечени в черните си униформи, с гробовни изражения, изписани на лицата. Погледът на майстор Лемюъл се премести от лицето на Кал към ножа му.

— Чиракът ти е добре обучен, Руфъс.

Кал не знаеше какво да отговори на това.

— Оръжия обаче няма да ти трябват — каза майстор Руфъс, — остави Семирамида и ела с нас.

Кал погледна към пижамата си, на която имаше надпис „ЛЕГО“, и направи гримаса.

— Не съм облечен.

— Добре обучен, но непослушен — излая майстор Норт и щракна с пръсти. — Свали ножа!

— Норт — прекъсна го майстор Руфъс, — нека аз се погрижа за послушанието на чирака си.

Той приближи Кал, който не знаеше какво да прави. Предвид странното поведение на Дрю, предупрежденията на баща му и страховитото пророчество на Погълнатия се чувстваше силно разстроен и не искаше да оставя ножа. Но когато Руфъс сложи ръка на китката му, Кал пусна Мири. Не знаеше какво друго може да направи.

Познаваше майстор Руфъс. Бе се хранил с него месеци наред. Бе се учил при него. Руфъс бе човек, бе го спасил от Погълнатия, не можеше да го нарани. Нямаше да го нарани. Нямаше значение какво смята баща му.

На лицето на Руфъс се изписа странно изражение, което веднага изчезна.

— Ела — каза той.

Тамара и Аарън вече ги чакаха. И двамата бяха с пижами. Аарън носеше риза, която бе станала почти прозрачна от пране, и панталони с дупка на коляното. Русата му коса стърчеше като перушина на пате, а самият той изглеждаше в полусън. Тамара бе напрегната. Косата ѝ бе сплетена внимателно, а на розовата ѝ пижама имаше надпис: „Бия се като момиче“. Под думите бяха нарисувани момичета, правещи смъртоносни нинджа хватки.

„Какво става“, попита Кал с устни. Аарън сви рамене, а Тамара поклати глава. Явно и те не знаеха какво точно се случва, макар че Тамара явно знаеше достатъчно, за да е много нервна.

— Сядайте, без да се туткате — нареди майстор Лемюъл.

— Както виждаш, никой от тях не опитва... — каза майстор Руфъс с нисък глас, който заглъхна, сякаш не иска да изговори цялото изречение.

— Това е много важно — каза майстор Норт, когато Кал, Аарън и Тамара седнаха на дивана. Тамара се прозя и забрави да прикрие устата си. Това означаваше, че е наистина уморена.

— Виждали ли сте Дрю Уолъс? Няколко души казаха, че той ви е последвал след трапезарията видимо разстроен. Каза ли ви нещо? Съобщи ли ви какво планира?

Кал се намръщи. Последния път, когато видя Дрю, той се бе държал твърде странно. Не можеше да го опише.

— Какво да планира?

— Говорихме за уроците си — обади се Аарън. — Дрю ни последва в коридора. Искаше да говори с Кал.

— За Погълнатия. Изглеждаше истински уплашен. — Кал не знаеше какво друго да каже. Нямаше друго обяснение за поведението му.

— Благодаря — каза майстор Норт. — Сега искам да се върнете в стаите и да сложите униформите си. Трябва ни помощта ви. Дрю е

напуснал Магистериума малко след десет часа. Научихме това само защото друг чирак е станал да пие вода и е намерил бележката му.

— Какво пише в нея? — попита Тамара.

Майстор Лемюъл я погледна кръвнишки, а майстор Норт бе изненадан от това, че го прекъсват.

— Че напуска Магистериума — отвърна тихо майстор Лемюъл. — Знаете добре колко опасно е необучени магьосници да скитат по света. Да не говорим за обсебените от Хаоса зверове, които живеят в близката гора.

— Трябва да го намерим — кимна бавно майстор Руфъс, — цялото училище ще помогне в търсенето. Надявам се това обяснение да ти стига, Тамара, тъй като нямаме много време.

Тамара се изчерви и се изправи, след което тръгна към стаята си. Аарън и Кал отидоха в своите. Кал бавно извади зимните си дрехи — сивата си униформа, дебел пуловер и яке с качулка. Адреналинът от това, че маговете са го събудили, взе да отминава и той започна да осъзнава колко малко е спал. Но идеята, че Дрю се препъва в мрака, го накара да се събуди. Какво бе накарало Дрю да избяга?

Кал протегна ръка към гривната си. Пръстите му се спряха и на гривната на баща му, а също и на тайнствената бележка до майстор Руфъс. Спомни си думите на баща си.

Дори не разбираш колко е опасно. Трябва да ме послушаш. Дори не знаеш какъв си... всъщност!

Той бе този, който трябваше да избяга, а не Дрю. След като похлопа, Тамара отвори вратата му и влезе при него. Бе облечена в униформата си, а косата ѝ бе сплетена на две плитки около главата. Изглеждаше много по-будна, отколкото се чувстваше той.

— Кал? — попита тя. — Хайде да тръгваме... хей, какво е това?

— Кое? — Той погледна надолу и осъзна, че чекмеджето все още е отворено. Гривната на Алистър и писмото му се виждаха. Той извади гривната и се подпря назад, като затвори с тяло чекмеджето.

— Това... това е гривната на татко. От годините в Магистериума.

— Мога ли да я видя? — Тамара не изчака отговора му, само се протегна и я взе от ръката му. Тъмните ѝ очи се разшириха, когато я огледа. — Трябва да е бил много добър ученик.

— Защо мислиш така?

— Ами камъните. И това... — Внезапно тя премигна. — Това обаче не може да е гривната на баща ти.

— Може би е на мама?

— Не — отвърна Тамара, — видяхме отпечатъците им в Залата на Завършека. И двамата са изкарали Магистериума, Кал. А собственикът на тази гривна е издържал само до Сребърната година. Няма злато.

Тя му я върна.

— Гривната е на някого, който така и не е завършил Магистериума.

— Но... — Кал млъкна, когато Аарън влезе вътре. Къдравата му коса бе прилепнала за челото. Изглеждаше, като че е наплискал очите си, за да се събуди.

— Хайде — каза той, — майсторите Лемюъл и Норт вече тръгнаха, но Руфъс изглежда, сякаш ще събори вратата.

Кал прибра гривната в джоба си, като усети любопитния поглед на Тамара, докато вървяха подир майстор Руфъс през тунелите. Кракът на Кал бе изтръпнал както през повечето сутрини, затова му бе трудно да върви напред. Аарън и Тамара внимаваха да съобразяват скоростта си с неговата и този път той не им се сърдеше.

По пътя за навън попаднаха на останалите чираци, водени от своите майстори, включително Лемюъл и Норт. Децата изглеждаха объркани и разтревожени, както и чираците на самия майстор Руфъс.

След още няколко завоя излязоха пред врата. Майстор Лемюъл я отвори и излезе в друга пещера, в която имаше отвор в края ѝ. През него вееше вятър. Излязоха навън по различен път от този, по който бяха минали първия ден. Тази пещера бе отворена в далечния си край, а в камъка имаше две огромни метални врати.

Бе очевидно, че са изковани от майстори на метала. Бяха оформили желязото със заострени върхове, които почти докосваха тавана. През портите металът изписваше думите: „Знанието и действието са едно и също“.

Това бе Портата за Мисиите. Кал си спомни превързаното обгорено момче и осъзна, че в суматохата тогава не е могъл да огледа самата врата.

— Кал, Тамара, Аарън — каза майстор Руфъс.

Зад него стоеше високият къдрав Алекс, който изглеждаше необичайно угнетен. Бе облечен в униформата си и наметнат с дебело палто. Носеше и ръкавици.

— Александър ще бъде вашият водач. Не се отделяйте от него. Останалите ще бъдем на такова разстояние, че да може да ни извикате. Искаме да покриете област около един от по-рядко използваните изходи на Магистериума. Потърсете Дрю, а ако го видите, извикайте ни. Мислим, че е по-вероятно да се довери на друг маг от Желязната година, а не на майстор или по-голям ученик като Алекс.

Кал се запита защо майсторите смятат, че Дрю ще се довери на друг ученик, а не на тях. Зададе си въпроса дали не знаят повече за бягството му, отколкото показват.

— А какво да правим после? — попита Аарън.

— Щом го забележите, Алекс ще даде сигнал на майсторите. Вие го задръжте с приказки, докато пристигнем. С учениците на майстор Милагрос ще тръгнете на изток.

Той махна към групата чираци. Майстор Милагрос тръгна към него, следвана от Селия, Джаспър и Гуенда.

— Бронзовите ученици отиват на запад, Медните — на север, а Сребърните и Златните, които няма да бъдат придружавани от майстори — на север и на юг.

— Ами обсебените от Хаоса зверове? — попита Гуенда. — Те няма ли да ни нападнат?

Майстор Милагрос погледна към Алекс и към още един от по-големите ученици.

— Няма да сте сами. Бъдете заедно и ако има проблем, веднага дайте сигнал. Ще сме наблизко.

Някои от чираците вече бяха тръгнали в нощта, след като призоваха светещите кълбета, издигнали се във въздуха като летящи фенери. Шепот и мърморене ги придружиха, докато напредваха към тъмната дъбрава. Кал и останалите последваха Алекс. Когато и последният чирак мина през портата, тя се затвори с трясък, който отекна като погребален звън.

— Така прави винаги — каза Алекс, като видя изражението на Кал. — Хайде, трябва да отидем натам!

Тръгнаха към дърветата по една тъмна пътека. Кал се спъна в някакво коренче. Аарън, който само търсеше извинение, призова

сияйната си синя топка. Изглеждаше много доволен от това, че може да помогне, и се ухили, като завъртя топката над пръстите си и освети въздуха около тях.

— Дрю! — извика Гуенда.

Викове на други ученици от Желязната година отекнаха като ехо в далечината.

— Дрю! Дрю!

Джаспър потърка очи. Носеше палто с кожена подплата и ушанка, която му бе малко голяма.

— Защо трябва да бъдем подлагани на опасност само защото някакъв мухльо е решил, че не издържа повече? — попита той.

— А пък аз не разбирам защо е напуснал посред нощ — обгърна се с две ръце Селия. Трепереше въпреки дългия си светлосин анорак. — В това няма никакъв смисъл.

— Знаем колкото и вие — отвърна Тамара, — но щом Дрю е избягал, сигурно си има причина.

— Той е страхливец — отсече Джаспър, — това е единствената възможна причина.

Земята в гората бе покрита с тънък слой сняг, а яркосинята светлина на Аарън само подчерта колко зловещи бяха клоните на дърветата около тях.

— Че от какво може да се е уплашил? — попита Кал, ала Джаспър не отговори.

— Трябва да останем заедно — каза Алекс, като призова три златисти кълбета, които се завъртяха около тях и обкръжиха групата. — Ако чуете нещо, веднага ми кажете и не тичайте.

Замръзналите листа изхрущяха под краката на Тамара, когато тя изостана, за да поговори с Кал.

— Как реши — попита тихо тя, — че онази гривна е на баща ти?

Кал погледна към останалите. Мъчеше се да прецени дали могат да ги чуят.

— Той я прати.

— Пратил ти я е?

— Не точно — поклати глава Кал, — просто я намерих.

— Как така си я намерил? — В гласа на Тамара се прокрадна подозрение.

— Знам, че го смяташ за луд...

— Той хвърли нож по теб!

— За мен, не по мен — възрази Кал. — И след това прати гривната си на Магистериума. Мисля, че иска да им каже нещо. Да ги предупреди...

— За какво?

— Нещо за мен.

— В опасност ли си? — разтревожи се Тамара.

Кал не отговори. Не знаеше как да ѝ разкрие повече, без да издаде всичко. Ами ако нещо в него наистина бе сбъркано? Ако Тамара разбере, дали щеше да опази тайната му, все едно колко е лоша?

Искаше да ѝ се довери. Вече му бе казала за гривната повече, отколкото той беше разбрал през последните месеци, през които се бе взирал в нея.

— За какво си говорите? — попита Аарън, като изостана, за да ги чуе.

Тамара веднага млъкна, а очите ѝ зашариха между Аарън и Кал. Кал разбра, че тя няма да го издаде, освен ако не е съгласен. Усети странно топло чувство да се разлива в стомаха му. Никога досега не бе имал приятели, които да пазят тайните му.

Това предопредели решението му.

— Говорим за това — каза той и извади гривната от джоба си, за да я подаде на Аарън.

Той я заразглежда, докато Кал им разказа цялата история: разговора с баща си, предупреждението, че Кал не знае какъв е, писмото, в което Алистър умоляваше Руфъс да запечата магията му.

— Да я запечата? — повиши глас Аарън и Тамара го накара да млъкне. Аарън продължи шепнешком: — Защо ще иска такова нещо от Руфъс? Това е лудост!

— Не знам — прошепна Кал и се огледа разтревожено. Алекс и другите деца не му обръщаха никакво внимание, докато обикаляха ниската могила и се промъкваха между огромните корени, викайки името на Дрю.

— Нищо не разбирам.

— Гривната е била съобщение до Руфъс — обясни Тамара. — Означава нещо, но просто още не знам какво.

— Ако знаехме чия е... — отвърна Аарън и върна гривната на Кал, който я върза на ръката си под собствената си гривна.

— Някой, който не е завършил тук и е напуснал Магистериума на шестнайсет или седемнайсет. Или пък е умрял.

Тамара ги погледна и се намръщи, вирайки се в малките медалчета със символи по тях.

— Не знам какво означават. Отличие за нещо, но какво? Ако знаехме, щяхме да разберем повече. Нямам представа и какво означава черният камък. Никога не съм виждала такъв.

— Да питаме Алекс? — предложи Аарън.

— Няма начин — поклати глава Кал и погледна разтревожено към силуетите на останалите, които вървяха по снега в тъмното. — Ами ако наистина ми има нещо сбъркано и той разбере само като погледне към гривната?

— Няма ти нищо сбъркано — каза твърдо Аарън.

Но пък той бе от хората, които вярваха в доброто у другите хора.

— Алекс! — извика Тамара. — Може ли да те питаме нещо?

— Тамара, не! — изсъска Кал, но по-големият ученик вече се бе върнал към тях.

— Какво има? — попита той и сините му очи ги пронизаха. — Всичко наред ли е?

— Чудех се дали може да видим гривната ти — каза Тамара, като с поглед накара Кал да си мълчи.

Кал отстъпи.

— Разбира се — съгласи се Алекс и им подаде гривната си. Имаше три слоя метал по нея, последният от които бронзов. Бе обсипан и със скъпоценни камъни. Червен и оранжев, син, индигов и ален.

— За какво служат? — попита невинно Тамара, макар Кал да подозираше, че вече знае отговора.

— Че си свършил различни неща — Алекс прозвуча, все едно го казва между другото, без да се хвали. — Този е за това, че си прогонил елементал, този — за създаване на илюзия...

— А какво би показал черен камък? — попита Аарън.

Очите на Алекс се ококориха. Отвори уста да отговори, когато Джаспър извика:

— Вижте!

Ярка светлина блестеше от хълма срещу тях. Докато гледаха, в нощта се разнесе писък, пронизителен и ужасяващ.

— Стойте тук! — излая Алекс и хукна, като едва не падна по хълма, докато тичаше към светлината.

Внезапно нощта оживя. Кал можеше да чуе как другите групи си викат. Нещо се плъзна от небето към тях — люспесто и змиевидно. Ала Алекс не гледаше нагоре.

— Алекс! — изкреця Тамара, но момчето не я чу. Бе стигнало другия хълм и се канеше да се изкачи по него. Люспестата сянка надвисна над главата му.

Вече всички деца викаха на Алекс, за да го предупредят. Всички, освен Кал. Той се затича, като пренебрегна болката в крака си, когато се препъна и едва не падна надолу по хълма. Чу как Тамара вика името му, а Джаспър изкреця:

— Трябва да стоим тук!

Кал обаче не забави ход. Той искаше да бъде чиракът, за когото го мислеше Аарън, този, у когото няма нищо сбъркано. Щеше да извърши чудеса, които да му спечелят камъни по гривната. Щеше да скочи в устата на лъва.

Тогава стъпи на един разхлабен камък, падна и се плъосна в основата на хълма, като удари лакътя си в корена на едно дърво.

„Това не беше най-добрият старт“, помисли си той.

Изправи се на крака и понечи да тръгне отново нагоре. На светлината, спускаща се надолу по хълма, вече виждаше по-ясно какво става. Това бе ярка светлина, осветяваща всяко камъче и дупка. Хълмът се изкачваше стръмно нагоре. Когато Кал стигна върха, той падна на колене и отстъпи няколко крачки, приземявайки се на плоската повърхност.

Нещо огромно мина покрай него и навя прах в очите му. Задави се, докато се изправяше.

— Помощ! — чу тогава тънък глас. — Моля, помогнете!

Кал се огледа. Ярката светлина я нямаше. Само звездите и луната осветяваха хълма. Върхът бе покрит с корени и храсталаци.

— Кой е там? — попита той.

— Кал? — отвърна някой, хлипайки.

Кал тръгна по посока на гласа, като си проправяше път през храстите. Хората под него викаха името му. Той ритна няколко камъка настрана и се плъзна надолу по малък наклон. Намери се в малка

падина, покрита със сенки и осеяна с трънаци. В другия ѝ край лежеше свита фигурка.

— Дрю? — извика Кал.

Слабичкото момче опита да се обърне. Кал видя, че кракът му е попаднал в капан, потънал в нещо, подобно на змийска дупка. Бе изкривен по грозен начин.

Зад него две кълбета сияеха в слаба светлина.

Кал погледна назад и осъзна, че те кръжат над мястото, където бяха другите ученици. Почти не виждаше останалите и не бе сигурен, че те изобщо го виждат.

— Кал? — Сълзите блестяха по лицето на Дрю на лунната светлина.

Кал приближи повече.

— В капан ли си? — попита той.

— Да — прошепна Дрю, — опитах да избягам, но стигнах дотук. Пак се посрамах.

Зъбите му тракаха. Носеше само тънка риза и дънки. Кал не можеше да повярва, че е опитал да избяга от Магистериума така.

— Помогни ми — прошепна Дрю през зъби, — трябва да избягам.

— Защо? Какво не е наред? Какво ще правиш?

— Не знам — изкриви лице Дрю, — но ти не знаеш що за човек е майстор Лемюъл. Той установи, че се справям по-добре, когато съм под напрежение. Много по-добре. Знам, че е странно, но аз съм си такъв. Винаги се справям на контролно по-добре, отколкото на упражнение. Той реши, че ще ме направи по-силен, ако ме държи под напрежение през цялото време. Сега не мога да спя. Почти не ми дава да ям и никога не знам какво предстои. Непрекъснато ме оценява и призовава видения на чудовища и елементали, когато съм самичък в тъмното. Аз искам да се справя по-добре, да бъда по-силен маг, но просто... — Той погледна настрани и гърлото му потрепери. — Не мога.

Кал се взря по-внимателно. Беше вярно, че Дрю не бе момчето, дошло в Магистериума. Бе слаб, много по-слаб. Виждаше как дънките висят свободно по краката му, стегнати с колан на последната му дупка. Ноктите му бяха изгризани и под очите му имаше сенки.

— Добре — каза Кал, — така обаче няма да стигнеш доникъде.
— Той се протегна и докосна с ръка глезена на Дрю. Стори му се горещ.

— Заболя ме! — извика Дрю.

Кал огледа глезена изпод дънките на Дрю. Бе подут и тъмен.

— Май си го счупил.

— Така ли мислиш? — паникьоса се Дрю.

Кал се пресегна отвътре към земята, на която бе коленичил. *Земята скована*. Почувства как тя отговаря на докосването му и създава пространство, в което магията да се излее, така както водата пълнеше дупките по брега. Кал призова магията към себе си, в ръката си, а после я изля в Дрю.

Дрю изпъшка.

— Извинявай — дръпна ръката си Кал.

— Не — погледна го с удивление Дрю, — сега не ме боли.
Стана!

Кал никога не бе правил подобна магия. Лекуването бе нещо, за което майстор Руфъс им бе разказвал, но не се бяха упражнявали. Той обаче успя.

Може би наистина нямаше нищо сбъркано в него.

— Дрю! Кал! — извика Алекс, последван от сияйна светлина, която осветяваше краищата на косата му като ореол. Той слезе бързо надолу по хълма и едва не падна върху тях. Лицето му бе преbledняло на лунната светлина.

— Дрю е в капан — отдръпна се Кал, — мисля, че глезенът му е счупен.

Алекс се наведе до по-малкото момче и докосна земята, хванала крака му. Кал се почувства глупаво, задето не се е сетил да го направи. Земята се отдръпна и Алекс изтегли Дрю за раменете, измъквайки го от капана. Дрю изпищя от болка.

— Не ме ли чу? Глезенът му е счупен... — отвори уста Кал.

— Няма време, Кал — Алекс вдигна Дрю за ръце, — трябва да се махаме оттук.

— К-какво? — Дрю изглеждаше прекалено замаян, за да реагира нормално. — Защо? Какво става?

Алекс огледа нервно околността. Внезапно Кал си спомни всички предупреждения за нещата, които живееха в горите край

пещерите.

— Обсебените — отрони той. — Те са тук.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Гърлен вой разцепи нощта. Алекс тръгна нагоре по склона и махна на Кал да го последва. Кал закуцука подире му. Болният крак го болеше.

Когато стигнаха върха, Кал видя Аарън и Тамара на билото, следвани от Селия, Джаспър и Раф. Стояха нащрек, задъхани.

— Дрю! — извика Тамара, загледана в отпуснатата фигурка в ръцете на Алекс.

— Обсебени от Хаоса зверове! — рече Аарън, като застана пред Кал и Алекс. — Идват заедно от далечния край на хълма...

— Какви са? — попита нетърпеливо Алекс.

— Вълци — посочи Джаспър.

Все още стиснал Дрю в ръцете си, Алекс се обърна и погледна с ужас към тъмните силуети, които излизаха измежду дърветата и приближаваха на фона на лунната светлина. Пет вълка, дълги и слаби, с козина с цвета на бурно небе. Муцуните им душеха въздуха, а странните им очи блестяха злокобно в нощта.

Алекс се наведе и внимателно постави Дрю на земята.

— Чуйте ме! — извика той на останалите ученици, които се въртяха неспокойно. — Сторете кръг около мен, докато излекувам Дрю. Те усещат кои са слаби и ранени и нападат точно тях.

— Трябва да удържим обсебените само докато дойдат майсторите.

— Колко просто, нали? — излая Джаспър, но застана във формация с останалите, които описаха кръг с телата си около Алекс и Дрю. Кал се намери рамо до рамо със Селия и Джаспър. Зъбите на Селия тракаха.

Обсебените от Хаоса вълци се появиха, ниски и свирепи, извиращи от хребета като сенки. Бяха огромни и много по-големи от вълците, които Кал си бе представял. Лиги капеха от разтворените им челюсти, а очите им се въртяха лудешки, като събудиха ужасен глад в главата на Кал.

Хаосът, помисли си той. Хаосът поглъща.

Колкото и ужасни да бяха обаче, колкото повече ги гледаше Кал, толкова по-красиви му се струваха очите им — като калейдоскоп, който показва едновременно хиляда различни цвята. Не можеше да откъсне поглед от тях.

— Кал! — Гласът на Тамара прониза мислите му и Кал се съвзе. Установи, че е излязъл извън формацията и е на няколко крачки пред останалите от групата. И то в посока откъм вълците.

Нечия ръка го хвана за китката. Тамара. Изглеждаше ужасена, но и изпълнена с решителност.

— *Спри!* — настоя тя и опита да го изтегли към останалите.

Всичко се случи много бързо. Тамара дръпна Кал назад, а той се възпротиви. Болният му крак се изкриви и той падна, а лактите му се удариха болезнено в каменистата почва. Тамара изтегли ръката си назад и направи жест, като че хвърля бейзболна топка. От дланта ѝ изскочи огнен кръг към един вълк, който внезапно се бе оказал прекалено близо до тях.

Огънят избухна в козината му и вълкът зави, като разкри пълната си с остри зъби пасть. Но не избяга. Напротив, сега бе целият настръхнал, все едно го е ударило електричество. Червеният му език висеше от устата, докато приближаваше все повече и повече. Вече бе само на крачка от Кал, който се опитваше да се изправи. Тамара го хвана под мишниците, за да го издърпа нагоре. Обсебеният от Хаоса звяр не можеше да бъде прогонен като уивърна. Той не се интересуваше от нищо друго освен от кръвта, лудостта и смъртта.

— Тамара! Кал! Върнете се веднага! — извика Аарън. Звучеше много уплашен.

Обсебените от Хаоса вълци приближиха и обградиха Кал и Тамара, забравили за чираците. Алекс бе сред тях, хванал изпадналия в безсъзнание Дрю. Бе замръзнал, отворил широко очите и устата си.

Кал най-после успя да се изправи и застана пред Тамара. След това погледът му се кръстоса с този на най-близкия вълк. Очите на звяра не спираха да се въртят — в червено и златно като завихрен в спирала пожар.

„Това е всичко“, помисли си Кал. Времето сякаш забави ход. Чувстваше се, сякаш се движи под вода.

„Татко беше прав. През цялото време. Ще умрем тук.“

Не бе ядосан... нито дори уплашен. Тамара се мъчеше да го издърпа назад, но той не можеше и не желаше да мръдне. Изпитваше странно усещане, напрежение, което се събираше под ребрата му. Почувства как странната гривна на ръката му започна да пулсира.

— Тамара — прошепна той, — бягай.

— Не! — Тя го дръпна за ризата.

Кал се олюля.

И тогава вълкът нападна.

Някой — може би Селия, а може би Джаспър — изпищя. Вълкът скочи във въздуха, красив и ужасяващ. Искри проблеснаха по козината му. Кал понечи да вдигне ръце...

И тогава някой профуча пред него, за да застане пред вълка. Светлокосо момче, което стъпи здраво на земята и разпери ръце, като че можеше да удържи вълка с тях. „Алекс“, помисли първоначално Кал, но после с ужас осъзна, че греши.

„Аарън.“

— Не! — извика той и понечи да скочи напред, но Тамара не го пусна. — Не, Аарън, недей!

Другите чираци също викаха към Аарън. Алекс пусна Дрю и тръгна към него. Аарън не мърдаше. Бе забил крака в земята толкова здраво, че изглеждаше, сякаш е пуснал корени. От дланите на вдигнатите му ръце се издигаше пушек, по-черен от нощта, плътен и задушлив. Кал осъзна, без да знае как, че той идва от най-тъмната субстанция на света.

Вълкът изкриви тяло с вой и се приземи странно на земята, едва на няколко крачки от Тамара и Кал. Козината му бе настръхнала, а очите му се вихреха лудешки. Останалите вълци виеха и скимтяха, като подсилваха с гласовете си лудостта на нощта.

— Какво правиш, Аарън? — попита Тамара толкова тихо, че Кал не бе сигурен дали я е чул. — Ти ли го правиш?

Ала Аарън сякаш не я чуваше. Мракът бликаше от дланите му, косата и ризата му бяха залепнали от пот. Тъмнината се завихри, а кадифените й пипала се увиха около обсебената глутница. Вятърът се усили и разлюля дърветата, а земята се разтърси. Вълците се опитаха да отстъпят, да избягат, но тъмнината ги погълна. Тъмнина, която бе придобила плътност, за да се превърне в затвор.

Сърцето на Кал бясно затупка. Усети ужас при мисълта, че мракът може да се склочи около него и да го изличи от земята, като че никога не е бил.

Да го погълне.

— Аарън! — извика той, но вятърът вече брулеше дърветата и заглушаваше всеки звук. — Аарън, спри!

Кал можеше да види блестящите, паникьосани очи на обсебените вълци. За миг те се обърнаха към него като искри в мрака. После тъмнината ги погълна и те изчезнаха.

Аарън падна на колене, все едно са го простреляли. Коленичи задъхан, хванал се с една ръка за стомаха. Вятърът утихна и земята се успокои. Чираците бяха притихнали, втречени в него. Устните му се движеха, но оттам не излизаше нито звук. Кал потърси с поглед вълците, но на тяхно място бяха останали само парченца мрак, които се разсейваха като пушек.

— Аарън — откъсна се Тамара от Кал и отиде до него, за да постави ръка на рамото му. — Господи, Аарън...

Другите чираци си зашепнаха.

— Какво стана? — попита с треперлив глас Раф.

Тамара тупаше Аарън по гърба и се мъчеше да го успокои. Кал знаеше, че трябва да се присъедини към нея, но остана неподвижен. Не можеше да забрави начина, по който Аарън изглеждаше, преди мракът да погълне вълка, сякаш призовава нещо ужасно.

И то бе дошло.

Помисли си за Петостишието.

Огънят гори, водата тече,
Въздухът навява, земята сковава.
Хаосът поглъща.

Кал погледна към обърканите ученици. В далечината видя проблясващи светлини — кълбетата на майсторите, които тичаха към тях. Чу звука от гласовете им. На лицето на Дрю бе застинало странно изражение — на стоицизъм и примирение, все едно е изгубил всяка надежда. По бузите му се стичаха сълзи. Очите на Селия срещнаха тези на Кал, а после погледна и Аарън, все едно да го попита:

— Всичко наред ли е?

Аарън бе заровил лице в дланите си. Позата му извади Кал от вцепенението. Куцайки, той измина късото разстояние, което го разделяше от приятеля му, и коленичи до него.

— Добре ли си? — попита той.

Аарън вдигна лице и кимна. Все още изглеждаше замаян. Тамара срещна погледа на Кал над главата на Аарън. Плитките ѝ се бяха разплели и сега косата ѝ падаше свободно по раменете. Никога не я бе виждал толкова рошава.

— Не разбираш — прошепна тя на Кал, — те очакваха Аарън. Той е...

— Тук, ако не си забравила — изпъшка Аарън.

— Макар — завърши Тамара.

— Не — възрази Аарън, — няма начин. Та аз не знам нищо за Хаоса. Нямам никакъв афинитет...

— Дете — прекъсна го внимателен глас.

Кал вдигна очи и с изненада видя майстор Руфъс. Другите майстори също бяха там. Кълбетата им кръжаха като светулки сред учениците, изчеряваха раните им, успокояваха страха им. Майстор Норт вдигна Дрю от земята и го прегърна. Момчето отпусна глава на гърдите му.

— Не исках... — отвори уста Аарън. Изглеждаше много нещастен, — вълкът просто бе там и после... го нямаше.

— Не си направил нищо лошо. Щеше да атакува, ако не се беше намесил.

Майстор Руфъс се протегна надолу и вдигна Аарън на крака. Кал и Тамара отстъпиха назад.

— Днес спаси човешки животи, Аарън Стюарт.

Аарън си пое дълбоко въздух. Изглежда опитваше да се успокои.

— Но те ме гледат. Всичките ученици — прошепна той.

Кал се обърна, но гледката му бе закрыта от появилите се двама майстори — Танака и жената, която бе видял преди с групата ученици от Златната година, чието име не запомни.

— Гледат те, защото си Макар — каза тя, без да сваля очи от Аарън, — понеже владееш силите на Хаоса.

Аарън не отговори. Имаше вид, като че са му зашлевили шамар.

— Очаквахме те, Аарън — каза майстор Танака, — нямаш представа колко дълго.

Аарън се напрегна. Изглеждаше готов да избяга.

„Оставете го на мира“, искаше да каже Кал. „Не виждате ли, че го плашите?“

Освен това Аарън бе прав. Всички го гледаха — другите деца, майсторите им. Дори Лемюъл и Милагрос отклониха вниманието си от чираците си, за да го погледнат. Единствено Рокмапъл липсваше — Кал предположи, че се е върнал в Магистериума, за да се погрижи за Дрю.

Руфъс постави ръка върху рамото на Аарън.

— Хару — каза той и кимна на майстор Танака. — Сарита. Благодаря за хубавите думи.

Не звучеше особено благодарен.

— Поздравления — рече Майстор Танака, — да имаш Макар за чирак... е мечта на всеки майстор.

Звучеше изпълнен със завист. Кал се запита дали не съжалева още за това, че не бе избирал пръв на Изпита.

— Трябва да дойде с нас. Майсторите трябва да говорят с него...

— Не! — извика Тамара и след това постави ръка на устата си, все едно е изненадана от собствения си вик. — Искам да кажа...

— Денят бе тежък за учениците и особено за Аарън — каза Руфъс. — Повечето чираци са от Желязната година. Бяха нападнати току-що от глутница обсебени от Хаоса вълци. Няма ли да оставите момчето да се наспи?

Жената, наречена Сарита, поклати глава.

— Не можем да допуснем свободен маг на Хаоса да се разхожда, без да има представа какви сили притежава.

Звучеше, като че наистина съжалева.

— Претърсихме околността, Руфъс. Каквото и да е станало с тези вълци, е било аномалия. Най-голямата опасност за Аарън и останалите ученици сега е самият Аарън.

Тя вдигна ръка.

Аарън погледна към Руфъс. Магът кимна. Изглеждаше уморен.

— Върви с тях — каза той, след което отстъпи назад.

Майстор Танака махна с ръка и Аарън отиде при него. Двамата майстори го обградиха, когато тръгна към Магистериума. Погледна

само веднъж назад към Кал и Тамара.

А Кал се почувства съвсем незначителен.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Веднага след като Аарън изчезна, останалите майстори подкараха чираците си по редици. Учениците от Желязната година бяха в центъра, а по-старите — навън. Тамара и Кал останаха на разстояние и гледаха как другите тичат наоколо. Кал се запита дали тя се чувства като него. Идеята да намерят Макар сред тях, им се струваше далечна и невъзможна. А сега се оказваше, че този така дългоочакван Макар е техният Аарън. Кал погледна към мястото, където се бяха намирали вълците, преди Аарън да ги запрати в бездната, но единствената следа от тях бяха дирите от огромните им лапи в снега. Те все още сияеха в слабо, дискретно сияние, сякаш са били направени от пламък и част от него все още грееше.

Докато гледаше, нещо мъничко се стрелна между дърветата като прокрадваща се сянка. Той се намръщи и се опита да го види по-ясно, но повече движения не последваха. Каквото и да бе, сякаш никога не е било там. Потръпна и си спомни огромното създание, което мина покрай него, докато тичаше към Дрю. Последните събития го бяха направили изключително чувствителен. Може би му се привиждаха разни неща.

Майстор Милагрос се отдръпна от своите чираци, които вече вървяха в нещо, което можеше да се нарече ред, след което отиде към Тамара и Кал и ги погледна със съчувствие.

— Трябва да тръгваме. Едва ли наоколо има още обсебени, но не можем да сме сигурни. Колкото по-бързо се приберем, толкова по-добре.

Тамара кимна. Изглеждаше по-унила от всякога. Двамата с Кал тръгнаха през снега и се присъединиха към останалите ученици от Желязната година в центъра на групата, след което поеха по пътя обратно към Магистериума. Майсторите бяха заели постове на страни от групата, а блестящите им кълбета се преплитаха с първите светлини на зората. Селия, Гуенда и Джаспър вървяха с Раф и Кай. Джаспър бе поставил коженото си палто върху Дрю, докато бе лежал на земята.

Това бе необичайно мил жест от негова страна, заради който обаче трепереше в мразовитата утрин.

— Дрю каза ли ти защо е избягал? — попита Селия. — Намери го преди Алекс. Какво ти каза?

Кал поклати глава. Не знаеше дали това не е тайна.

— Можеш да ни кажеш — подкани го Селия, — няма да се смеем или да се подиграваме.

— Поне не и повечето от нас — допълни Гуенда и повдигна вежди към Джаспър.

Джаспър погледна косо към Тамара, но тя не каза нищо. Макар като цяло да се държеше отвратително, в този момент Кал си спомни колко добри приятели изглеждаха Тамара и Джаспър по време на Изпита. Стана му мъчно. Спомни си как Джаспър се бе опитвал да запали искра в библиотеката и начина, по който му се бе сопнал. Запита се дали Джаспър не е мислил да избяга като Дрю.

Но тогава си спомни думите му, че само страхливците напускали Магистериума, и съчувствието му угасна.

— Каза, че майстор Лемюъл се е държал лошо с него — рече Кал, — че го плашил, за да бъде напрегнат и да се справя по-добре.

— Майстор Лемюъл се държи така с всички. Изскача иззад стените, вика, обучава ни посред нощ — обясни Раф, — но не го прави от злоба. Иска да ни подготви.

— Как пък не — отвърна Кал, като си спомни изгризаните нокти и изгубения поглед на Дрю. — Мислиш, че е избягал просто така? Сред снеговете и обсебените от Хаоса вълци?

— Може и да не знаеш колко лошо е било, Раф — намеси се и Тамара. Звучеше угрижена. — Майстор Лемюъл не се държи така с теб.

— Дрю лъже! — настоя Раф.

— Каза, че майстор Лемюъл не му дава да се храни — възрази Кал, — и е много отслабнал!

— Какво? — попита Раф. — Това не е вярно! Видя го в трапезарията с нас! А и никога не ми е споделял нищо! Все щеше да каже нещо!

— Може би е решил, че няма да му повярваш — сви рамене Кал. — И май е бил прав.

— Не бих... не искам — погледна Раф към останалите, но те отклониха погледи.

— Майстор Лемюъл е неприятен — рече Гуенда, — възможно е Дрю да е чувствал, че няма друг избор, освен да избяга.

— Майсторите не бива да се държат така — отвърна Селия. — Трябвало е да каже на майстор Норт или някого другиго.

— Възможно е да смята, че това е начинът, по който трябва да се държат майсторите — отсече Кал. — Все пак никой не ни е обяснявал как се очаква да се държат.

Никой не можа да му отговори. За известно време продължиха да ходят в тишина, нарушавана единствено от ботушите им, които хрущяха в снега. С крайчеца на окото си Кал забеляза, че малката сянка продължава да ги следва от дърво на дърво. Почти я посочи на Тамара, но тя не бе казала и дума, след като майсторите отведоха Аарън в Магистериума. Изглеждаше потънала в собствените си мисли.

Какво ли бе това? Изглеждаше прекалено малко, за да е истинска заплаха. Може би това бе мъничък елементал като Уорън, който не иска да се разкрива. Или самият Уорън, който се срамува да се извини. Кал обаче не можеше да го изкара от главата си. Позволи си да изостане, докато не се озова зад останалите от групата. Другите бяха много уморени и след няколко мига той успя да отиде до дърветата, без някой да забележи.

Гората бе притихнала, а златистото сияние на изгряващото слънце правеше снега да изглежда, като че блести.

— Кой е там? — попита тихо Кал.

Една космата муцунка се показа от дърветата. А след това нещо пухкаво и остроухо се появи, за да се втренчи в Кал с въртящите се очи на обсебен.

Вълче!

Съществуването изскимтя и отстъпи назад, като се скри от погледа му. Сърцето на Кал затупка. Пристъпи крачка напред и направи гримаса, когато ботушът му счупи една суха съчка. Вълчето не се бе отдалечило много. Кал го видя по-ясно, когато приближи, свито на дървото. Бледата му кафява козинка се вееше на сутрешния вятър. То душеше въздуха с мокрото си черно носле.

Не изглеждаше особено заплашително. Бе като кученце.

— Всичко е наред — каза Кал и се опита да звучи успокоително, — ела, излез! Никой няма да те нарани!

Вълчето размаха пухкавата си опашка и се завтече към Кал през сухата шума и снега. Стъпваше доста несигурно.

— Хей, вълчо — каза Кал и снижи гласа си. Винаги бе искал да си има кученце, но баща му не даваше. Кал не можа да се сдържи и погали вълчето по главата. То замаха по-бързо с опашка и изскимтя.

— Кал — извика някой. Стори му се, че е Селия. — Къде си? Какво правиш?

Ръцете на Кал се задвижиха почти несъзнателно, все едно е марионетка. Протегна се и сграбчи вълка, за да го скрие в якето си. Той изсумтя и се хвана за него, като заби мъничките си нокти в ризата му, докато Кал вдигаше ципа нагоре. Погледна надолу — не можеше да се види, че крие нещо, каза си той, макар да изглеждаше, сякаш има малко коремче, като да е преял с лишеи.

— Кал! — извика Селия отново.

Кал се поколеба. Бе напълно сигурен, че да вкара обсебено от Хаоса животно в Магистериума, е нарушение, което се наказва с изключване, а може би и със запечатване на магията. Бе безумно.

Тогавя вълчето подаде глава и го близна по брадичката. Спомни си вълците, които бяха изчезнали в мрака. Дали сред тях не бе и майката на кутрето? Дали това вълче не бе сираче...

Като Кал?

Той си пое дълбоко въздух, вдигна ципа на якето си догоре и закуцука към останалите.

— Къде беше? — попита Тамара. Бе излязла от вцепенението си и изглеждаше ядосана. — Уплашихме се!

— Спънах се в един корен — излъга Кал.

— Ами следващия път викни. — Тамара изглеждаше прекалено уморена и разсеяна, за да обърне внимание на историята му, но Джаспър го погледна с особено изражение на лицето.

— Говорихме си за Аарън — каза Раф. — За това, че е странно, дето не е знаел, че може да използва магията на Хаоса. Не бих предположил, че е Макар.

— Трябва да е доста страшно — отговори Кал — да използваш същата магия като Врага на Смъртта. Доста си е зловещо, не мислите ли?

— Това е просто вид сила — надменно обясни Джаспър, — не Хаосът е направил Врага чудовище. Станал е такъв заради покварата на майстор Джоузеф, заради когото полудял.

— Кой е този майстор Джоузеф? Той ли го е обучил? — попита Раф. Звучеше искрено разтревожен, все едно майстор Лемюъл може да направи и от него злодей.

— Защо не им разкажеш историята, Джаспър? — предложи уморено Тамара.

— Хубаво — рече Джаспър. Звучеше много доволен от това, че го е заговорила. — За тези, които не знаят нищо, което е доста унизително между другото, истинското име на Врага е Константин Мадън.

— Добро начало — каза Селия, — не всички сме от потекло, Джаспър.

Вълчето се размърда под якето на Кал. Той кръстоса ръце пред гърдите си с надеждата, че никой няма да забележи как якето му се движи.

— Добре ли си? — попита Селия. — Изглеждаш малко...

— Добре съм! — отвърна категорично Кал, а Джаспър продължи.

— Константин имал брат близък на име Джерико. Като всички магове, минали през Железния Изпит, двамата дошли в Магистериума на дванайсет. В ония години имало много повече експерименти. Майстор Джоузеф, учителят на Джерико, познавал магията на Хаоса в детайли. Но за да успеят експериментите му, се нуждаел от Макар. Самият той не бил такъв.

Джаспър снижи глас, за да прозвучи по-зловещо.

— Представете си колко доволен бил, когато се оказало, че Константин е Макар. Не трябвало да убеждават Джерико дълго, за да му стане противотежест, а другите майстори нямали нищо против Джоузеф да работи с двамата братя извън часовете. Той бил експертът по магията на Хаоса, макар да не можел да я извършва лично, а Константин трябвало да научи много...

— Това не звучи добре — каза Кал и се опита да не обръща внимание на вълчето, което дъвчеше едно от копчетата на ризата му и така го гъделичкаше.

— Не — намеси се Тамара, — Джаспър, това не е история за духове. Няма нужда да я разказваш така.

— Разказвам я по начина, по който се е случила. Константин и майстор Джоузеф станали все по-обсебени от това, което можело да се направи с бездната. Взели частици от нея и ги поставили в душите на животните, като така ги превърнали в обсебени от Хаоса — като онези вълци горе. Първоначално изглеждали като истински животни, но станали по-агресивни и ненормални. Хаосът подлудява, когато е поставен в мозъка. Самата бездна е като всичко и нищо едновременно. Никой не може да я удържи в главата си, без да полудее. Най-малко пък катерица.

— Има катерици, обсебени от Хаоса? — попита Раф.

Но Джаспър не отговори, увлечен в собствената си история.

— Може би затова Константин направил това, което направил. Вероятно бездната го е подлудила. Не знаем със сигурност. Знаем само, че се заел с експеримент, който никой не е правил преди. Бил прекалено труден. Едва не загинал и унищожил противотежестта си.

— Имаш предвид брат му — отвърна Кал. Гласът му прозвуча странно в края на изречението, тъй като вълчето бе решило да спре да хапе и да започне да ближе гърдите му. Бе сигурен, че целият е олигавен.

— Да. Загинал на пода в стаята за експерименти. Казват, че духът му...

— Стига, Джаспър — прекъсна го Тамара и прегърна едно момиче от тяхната година, чиято устна трепереше.

— Важното е, че Джерико е умрял. Някой може би си е помислил, че това ще спре Константин, но всъщност той станал по-лош. Бил обсебен от мисълта да върне брат си от мъртвите. Да използва магията на Хаоса, за да съживи починалия.

— Некромантия — кимна Селия. — Строго забранена.

— Но не могъл! Успял обаче да постави магията на Хаоса в живи хора и създал първите обсебени. Изкарал душите им, за да не знаят кои са. Подчинявали му се безпрекословно. Той не търсел това и може би не искал да се получи така, но не спрял с експериментите си. Накрая другите майстори открили какво прави. Искали да намерят начин да му отнемат магията, но не знаели, че майстор Джоузеф бил все още лоялен към него. Той го измъкнал, като съборил една от стените на Магистериума, и отвел Константин със себе си. Много хора сметнали, че взривът е убил и двамата. Други пък, че Константин бил тежко

ранен. Сега той носи сребърна маска, с която да прикрива белезите си. Оцелелите обсебени зверове, които създаде, също се измъкнали заради експлозията. Затова в гората има толкова много от тях.

— Значи казваш, че Врагът на Смъртта е станал това, което е, заради Магистериума — обобщи Кал.

— Не! — възрази Джаспър. — Не съм казвал такова...

Тогава пред тях се появи Портата за Мисиите, която успокои Кал поради мисълта, че ще му бъде много по-лесно да скрие вълчето само да стигне до стаята си. Поне от тези, които не живеят с него. Трябваше да намери храна и вода за вълчето... и после щеше да му мисли.

Вратите бяха отворени. Минаха под надписа „Знанието и действието са едно и също“ и навлязоха в пещерите на Магистериума, когато полъх на топъл въздух сблъска Кал с друг проблем. Навън бе замръзнал, а тук, докато вървяха към стаите, започна бързо да се поти в закопчаното си яке.

— Какво тогава е искал Константин? — попита Раф.

— В смисъл? — разсея се Джаспър.

— Каза, че не е искал да създаде Обсебените. Защо не?

— Защото е искал да върне брат си — обясни Кал. Не можеше да повярва, че Раф е толкова тъп. — Не му трябва някакво зомби.

— Те не са като зомбитата — сопна се Джаспър, — обсебените от Хаоса не ядат хора. Просто нямат спомени. Или пък представа за самоличност.

Вече бяха стигнали стаите на учениците от Желязната година. По коридорите имаше накладени мангали, пълни с горещи камъни. Кал напълно се сгорещи, а и вълкът дишаше тежко във врата му. Изглежда бе заспал.

— Откъде знаеш толкова за Врага на Смъртта? — попита Раф, леко напрегнат.

Кал не чу отговора на Джаспър, понеже Тамара изсъска в ухото му:

— Добре ли си? — попита тя. — Целият си почервенял.

— Добре съм.

Тя го погледна внимателно.

— Какво си натъпкал в ризата си?

— Шалът — отвърна той, като се надяваше, че тя няма да се досети, че няма такъв.

— И защо? — намръщи се тя.

— Беше ми студено.

— Кал...

Тогава обаче стигнаха стаите си. С огромно облекчение Кал почука с гривната на вратата и пушна себе си и Тамара вътре. Тя се канеше да се сбoguва с останалите, когато той затръшна вратата зад тях и хукна към спалнята си.

— Кал! — възмути се Тамара. — Не смяташ ли, че трябва... не знам... да поговорим? За Аарън?

— След малко — изохка Кал, като едва не падна в спалнята си, докато затваряше вратата с шут. След това се просна по гръб точно когато вълчето подаде главичка от яката му и се огледа наоколо. Освободено, то изглеждаше развълнувано от възможността да се разходи из стаята, топуркайки с нокти по каменния под. Кал се помоли Тамара да не чуе как вълкът души под леглото му, гардероба и горницето на пижамата, която бе хвърлил по-рано след събуждането си.

— Трябва да те изкъпем — каза той на вълчето. То се завъртя по гръб, вдигна крачета във въздуха и размаха опашка, оплезило език в крайчеца на устата си. Когато погледна странните му движещи се очи, си спомни думите на Джаспър.

„Те нямат спомени или представа за самоличност.“

Този вълк обаче си беше много характерна личност. Това означаваше, че Джаспър знае много по-малко за обсебените от Хаоса, отколкото си мислеше. Може би бяха такива, след като Врагът ги бе създал. Може би оставаха такива до смъртта си. Вълчето обаче бе родено с Хаоса в себе си. Така бе израснало и не бе това, за което го смятаха.

Тогава си спомни думите на баща си и потрепери, без това да има нещо общо с температурата.

„Дори не знаеш кой си.“

Кал прогони тази мисъл, качи се на леглото, изрита ботушите си и притисна лице във възглавницата. Вълчето скочи до него. Миришеше на борови иглички и прясно изровена пръст. За миг Кал се запита дали няма да го ухапе. То обаче го обиколи два пъти, след което притисна мъничкото си телце към стомаха му. Затоплен от обсебеното от Хаоса вълче, Кал заспа почти веднага.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Кал сънуваше, че е в плен на голяма пухкава възглавница. Събуди се и размаха ръце, като едва не удари вълчето, което се бе свило на гърдите му и го гледаше с големите си пъстри очи. Чак сега Кал осъзна какво е направил. Измъкна се изпод вълка толкова бързо, че падна от леглото и се удари в пода. Болката в коленете и студеният камък го събудиха напълно. Осъзна, че е коленичил и гледа право в очите на вълчето, което се бе свило в края на леглото и гледаше към него.

— Уф — излая то.

— Шшт! — изсъска Кал. Сърцето му биеше бясно. Какво бе направил? Бе вкарал обсебено от Хаоса животно в Магистериума! Със същия успех можеше да съблече дрехите си, да се омаже в лишеи и да хукне из пещерите с викове: *ИЗКЛЮЧЕТЕ МЕ! ЗАПЕЧАТАЙТЕ МАГИЯТА МИ! ПРАТЕТЕ МЕ У ДОМА!*

Вълчето изскимтя. Очите му се движеха като въртележки, докато гледаха към Кал. Езикът му се показа, след което се прибра обратно.

— Ох — промърмори Кал, — ти си гладно, нали? Хубаво. Чакай да ти намеря нещо за ядене. Стой тук. Да, точно тук!

Той се изправи и примигна към навития часовник на нощното шкафче. Бе единайсет часа сутринта, а алармата още не бе иззвъняла. Странно. Отвори вратата на спалнята си тихо и веднага се озова лице в лице с Тамара, която вече бе облечена в униформата си и закусваше на масата в хола. Храната бе съвсем нормална — сандвич с масло, наденички, бекон, бъркани яйца и портокалов сок.

— Аарън върна ли се? — попита Кал, като внимателно затвори вратата след себе си и се облегна в поза, която се надяваше да не изглежда подозрително.

Тамара преглътна сандвича си и поклати глава.

— Не. Селия дойде преди малко и каза, че днес няма да има уроци. Не знам какво става.

— Най-добре ще е да се преоблека — каза Кал и взе една наденичка от масата.

— Добре ли си? — загледа го Тамара. — Държиш се странно.

— Добре съм — взе си още една наденичка Кал, — връщам се след минутка.

Шмугна се в спалнята си, където вълчето лежеше върху купчина дрехи и махаше с лапички във въздуха. Веднага щом видя Кал, то скочи на крака и изтича към него. Кал затаи дъх, когато му предложи наденичката. Вълчето направо я глътна на една хапка. Даде му и втората наденичка и стомахът му се сви, когато тя изчезна със същата скорост. Вълчето се облиза и зачака още.

— Уф — оплака се Кал, — нямам повече. Чакай да ти донеса нещо друго.

Преобличането обикновено му отнемаше броени секунди, но не и когато имаше вълк в стаята. Оживен от погълнатите наденички, той открадна ботуша на Кал и го скри под леглото, след което задъвка кожата. След като Кал успя да си вземе ботуша обратно, ухапа подгъва на панталоните му.

— Стига! — помоли Кал и дръпна панталона, което явно развесели вълчето. То скочи към Кал. Явно му се играеше.

— Връщам се след малко — обеща Кал, — просто пази тишина и след това ще те изведе на разходка.

Вълчето наклони глава и се търкулна обратно по гръб. Кал се възползва от момента, за да излезе от стаята, като бързо затвори вратата.

— Радвам се, че си готов — рече майстор Руфъс и се извърна от стената, за да погледне към Кал, — трябва да вървим на среща.

Кал едва не подскочи при вида му. Тамара, която бършеше трохи от униформата си, погледна странно към него.

— Не съм закусвал — оплака се Кал и погледна към остатъка от храната. Ако можеше да занесе още малко наденички в спалнята си и да нахрани вълка, преди срещата да започне... В повечето училища на тези срещи ти говореха как ще ти се случат лоши неща, ако не си послушен, че не бива да тормозиш другите и колко ужасни са дървениците. Не смяташе, че тази ще е такава, но се надяваше да приключи бързо. Бе сигурен, че вълчето скоро ще трябва да бъде изведено на разходка, иначе...

Кал не искаше и да мисли за това.

— Нали изяде две наденички — не му помогна Тамара, — не е като да си умрял от глад.

— Не — подкрепи я сухо майстор Руфъс, — хайде, Калъм. Ще присъстват Магове от Асамблеята. Не искаме да закъсняваме. Сам можеш да се сетиш за какво е срещата.

— Къде е Аарън? — присви очи Кал, но майстор Руфъс не отговори. Само го изведе в коридора, където се присъединиха към хората, изпълнили пещерите. Кал не помнеше да е виждал толкова хора в коридорите на училището преди.

Майстор Руфъс застана зад група по-големи деца и техните майстори, които вървяха на юг.

— Знаеш ли накъде отиваме? — попита Кал Тамара.

Тя поклати глава. Изглеждаше по-сериозна, отколкото я бе виждал през последните седмици. Кал си спомни миналата нощ, когато го бе хванала за ръцете, за да го издърпа от обсебения вълк. Бе рискувала живота си заради него. Никога не бе имал такъв приятел. Като нея или като Аарън. И сега, когато ги имаше, не знаеше какво да прави с тях.

Намериха се в кръгла аудитория с каменни пейки, които обграждаха кръгла сцена. В далечната стена Кал видя група мъже и жени с масленозелени униформи. Той се досети, че това са Маговете от Асамблеята, за които бе говорил майстор Руфъс. Руфъс ги изведе напред и там най-после видяха Аарън.

Бе седнал на първия ред до майстор Норт, толкова далеч, че Кал не можеше да го заговори, без да викне. Виждаше само тила му и щръкналата му руса коса. Изглеждаше както винаги.

Но сега бе един от Макарите. Макар. Това звучеше толкова злокобно. Кал си спомни начина, по който сенките се бяха увили около вълчата глутница миналата нощ, и ужаса, който се бе изписал по лицето на Аарън след това.

Хаосът поглъща.

Това не изглеждаше да е сила за обичания и обичащ всички Аарън. Бе по-подходяща за някой като Джаспър, който вероятно щеше с радост да призовава силите на мрака и да създава чудовища, обсебени от магията на Хаоса.

Майстор Руфъс стана на крака и се изкачи до сцената, като застана на подиума в центъра.

— Ученици на Магистериума, членове на Асамблеята — започна той, а тъмните му очи минаха през стаята.

Кал почувства как погледът му се задържа за миг върху него и Тамара, преди да продължи.

— Всички знаете нашата история. Магистериумите съществуват от времената на нашия основател, Филипъс Парацелс. Те са създадени, за да обучат младите магове на контрол върху собствените им сили и да създадат общност на знания, магия, взаимопомощ и защита на нашия свят. Всички знаете историята за Врага на Смъртта. Много от вас са изгубили роднини и приятели във Великата битка и в Студеното клане. Всички познавате Примирието — съгласието, постигнато между Асамблеята и Константин Мадън за това, че ако ние не го атакуваме, той също няма да ни нападне.

— Много от вас — добави майстор Руфъс, а тъмните му очи минаха през стаята — вярват, че Примирието е грешка.

Гостите в Асамблеята се разшумяха. Погледът на Тамара се насочи към членовете на Асамблеята, които гледаха с изопнати лица. Внезапно Кал осъзна, че двама от облечените в бяло членове на Асамблеята са родителите на Тамара. Бе ги видял по време на Железния Изпит. Сега те стояха с изправени гърбове и гледаха към Руфъс с каменни изражения на лицата. Кал чувстваше как неодобрението им блика на талази.

— Примирието ни принуждава да се доверим на Врага за това, че той няма да ни нападне и няма да използва края на битките, за да възстанови силите си. На Врага обаче не може да се има доверие.

Гостите от Асамблеята зашумяха. Майката на Тамара бе хванала съпруга си за ръката, а той опитваше да се изправи. Тамара бе замръзнала.

— Не можем да вярваме на Врага — повиши глас майстор Руфъс, — казвам го като човек, който познава Константин Мадън от ученик в Магистериума. Затваряме си очите за все по-честите нападения на елементали — миналата нощ имаше такова на броени метри от вратите на Магистериума — и за атаките срещу нашите домове и припаси. Затваряме си очите не защото вярваме в обещанията на Константин Мадън, а защото Врагът е Макар — един от малцината, които владеят

магията на бездната. На бойното поле обсебените от Хаоса победиха единствения друг Макар на нашето време. Винаги сме знаели, че без Макар сме уязвими пред атаките на Врага, а след смъртта на Верити Торес чакаме друг такъв да се роди.

Много от другите ученици се бяха изправили. Бе ясно, че те са чули какво е станало миналата нощ навън или пък са започнали да се досещат за това, което Руфъс има да каже. Кал видя група Сребърни Магове, които се бяха привели към Алекс. Един от тях го дръпна за ръкава и попита:

— Знаеш ли за какво е всичко това?

Но той само поклати глава. Междувременно членовете на Асамблеята говориха помежду си. Бащата на Тамара си бе седнал, но лицето му бе навъсено като буреносен облак.

— Затова за мен е радост да обявя — каза Руфъс, — че открихме Макар тук, в Магистериума. Аарън Стюарт, би ли се изправил?

Аарън стана. Бе облечен в черната си униформа, а под очите му имаше сенки от умора. Кал се запита дали са го оставили да поспи поне малко. Спомни си колко малък бе изглеждал миналата нощ Аарън, докато го отвеждаха нагоре по хълма. Изглеждаше малък и сега, макар да бе сред по-високите момчета от Желязната година.

Няколко души сред аудиенцията ахнаха, енергично си зашепнаха. След като се огледа притеснено за миг, Аарън понечи отново да седне, но майстор Норт поклати глава и направи жест, с който подсказа, че Аарън трябва да остане изправен. Тамара бе стиснала ръцете си в юмруци и гледаше разтревожено ту към майстор Руфъс, ту към родителите си, които бяха свили устни. Кал никога не се бе радвал толкова, че не е център на вниманието. Хората в стаята сякаш поглъщаха Аарън с поглед. Само Тамара изглеждаше разсеяна, вероятно разтревожена от това, че родителите ѝ едва ли не са готови да станат и да пребият майстор Руфъс със сталактит.

Един от членовете на Асамблеята се надигна от горната пейка и изведе Аарън в центъра. Когато Аарън забеляза Тамара и Кал, той се усмихна слабо и повдигна вежди, сякаш казвайки: „Това е лудост“.

Майстор Руфъс напусна сцената и седна на мястото на Аарън до майстор Норт. Норт се приведе и прошепна нещо на Руфъс, който кимна. От всички гости в залата майстор Норт единствен не изглеждаше изненадан от речта на майстор Руфъс.

— Асамблеята на Маговете би искала формално да обяви, че Аарън Стюарт има афинитет към магията на Хаоса. Той е нашият Макар!

Магът от Асамблеята се усмихна, но Кал видя, че беше изкуствено. Вероятно искаше да преглътне това, което имаше да каже на майстор Руфъс. Никой от присъстващите не бе харесал речта му. Думите му бяха прекъснати от аплодисменти, започнали от Тамара и Кал, които подсвирнаха, сякаш са на хокеен мач. Ръкоплясканията не спряха, докато магът на Асамблеята не махна с ръка, за да продължи.

— Сега се надяваме — рече той, — че разбирате значението на Макарите. Аарън носи отговорност за целия свят. Той единствен може да спре погрома на самозвания Враг на Смъртта, да освободи земята от обсебените зверове на Хаоса, да ни защити от сенките. Трябва да опазим Примирието, за да може мирът да надделее.

При тези думи магът от Асамблеята изгледа кръвнишки майстор Руфъс.

— Благодаря ви, сър — преглътна Аарън. — Ще направя каквото е по силите ми.

— Ние няма да те оставим сам по този път — продължи магът от Асамблеята, като погледна към останалите. — Твоите ученици трябва да имат грижата да те пазят, да те подкрепят, да се грижат за теб. Тежка отговорност е да бъдеш Макар. Но ние няма да те оставим сам. Нали?

Магът от Асамблеята извиси глас при последните си думи.

Аудиенцията отново изръкопляска — този път на самата себе си, все едно дава обещание. Кал пляскаше колкото сили има.

Магът от Асамблеята бръкна в един от джобовете на своята униформа в бяло и златно и извади тъмен камък, който вдигна пред Аарън.

— Пазехме го повече от десетилетие. За мен е голяма чест да го връча на теб. Това е камък на афинитета, който се връчва чак след като овладееш съответния елемент. Твоят е черен оникс, символ на бездната.

Кал се приведе напред, за да погледне по-добре, и сърцето му прескочи един удар. В ръката на мага от Асамблеята имаше камък, напълно идентичен с този, който се намираще върху гривната, изпратена от баща му на майстор Руфъс. Това означаваше, че въпросната гривна е принадлежала на Макар.

А по времето на баща му бе имало само двама такива. Верити
Торес...

И Константин Мадън.

Спря да ръкопляска. Ръцете му паднаха в скута.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

След края на церемонията Аарън бързо бе отведен настрана от Асамблеята. Майстор Руфъс се изправи, за да съобщи, че денят ще е почивен. Всички изглеждаха по-развълнувани от това, отколкото от факта, че Аарън е Макар. Учениците веднага се разпръснаха, като повечето се отправиха към Галерията и оставиха Кал и Тамара да се приберат сами в стаите си по криволичетните тунели, осветени от блестящи кристали.

Тамара говореше развълнувано по целия път, видимо облекчена от това, че родителите ѝ не се бяха скарали публично с майстор Руфъс. Не забелязваше, че Кал отговаря главно със сумтене и други нечленоразделни звуци. Очевидно смяташе, че Макарството на Аарън ще е чудесно и за трима им. Каза му да не се безпокои за политиката, че ще получат най-хубавите мисии и ще имат привилегии. Тъкмо разказваше на Кал как смята да мине през някой вулкан, когато внезапно млъкна и постави ръце на кръста си.

— Защо си толкова кисел? — попита тя.

— Кисел? — замръзна Кал.

— Някой би помислил, че завиждаш на Аарън. Не е така, нали?

Това бе толкова нелепо, че Кал замръзна за около минута, преди да успее да каже:

— Как пък не! Би било страхотно всички да ме гледат като...

— Тамара?

Джаспър стоеше на вратата. Тамара внезапно се изправи. Кал винаги се впечатляваше от начина, по който успява да изглежда, сякаш е висока два метра, макар всъщност да бе по-ниска от него.

— Какво искаш, Джаспър?

Звучеше ядосана от това, че са прекъснали разпита на Кал. За пръв път Кал сметна, че от Джаспър може и да има някаква полза.

— Може ли да поговорим за малко? — попита той.

Изглеждаше толкова нещастен, че на Кал чак му стана мъчно.

— Имам много допълнителни уроци... трябва да ми помогнеш.

— Само тя, нали? — попита Кал и си спомни нощта в библиотеката.

Джаспър не му обърна внимание.

— Моля те, Тамара. Знам, че се държах грубо, но искам отново да сме приятели.

— Ти не се държа грубо с мен — отвърна тя, — извини се на Кал и ще си помисля.

— Извинявай — каза Джаспър, докато гледаше към земята.

— За нищо — отвърна Кал.

Това не бе истинско извинение. Тамара дори не знаеше за случая, когато Джаспър се бе развикал на Кал в библиотеката, затова не смяташе, че трябва да му прощава. Досети се обаче, че ако Тамара отиде с Джаспър, ще има време да се погрижи за вълчето. А той отчаяно имаше нужда от време.

— Трябва да му помогнеш, Тамара. Той наистина, ама наистина има нужда от помощ.

След което погледна към Джаспър.

— Хубаво, Джаспър — въздъхна Тамара, — но трябва да се държиш възпитано и с приятелите ми, не само с мен. Без повече злобни подмятания.

— Ами той! — оплака се Джаспър. — Той не спира да ме одумва!

Тамара погледна първо Кал, а после и Джаспър, след което тежко въздъхна.

— Какво ще кажете и двамата да спрете да се заяждате?

— Никога! — отвърна Кал.

Тамара завъртя очи и последва Джаспър надолу по коридора, като обеща на Кал, че ще се видят на вечеря.

Така Кал остана сам в стаята си с обсебеното вълче. Той го вдигна и го прибра обратно в якето си въпреки скимтящите му протести, после отиде до Вратата за Мисиите с всичката бързина, на която бе способен кракът му. Страхуваше се, че ще е заключено за навън, но се оказа, че лесно може да се отвори отвътре. Металните порти бяха затворени, но на Кал не му трябваше да ходи толкова надалеч. Надяваше се, че никой няма да ги види. Кал пусна вълка от якето. Той се разходи, огледа нервно метала и подуши въздуха, след което се изпишка върху няколко замръзнали бурена.

Кал му даде още малко време, преди да прибере вълчето обратно под якето си.

— Хайде — каза той на вълчето, — трябва да се приберем, преди някой да ни види. И преди някой да изхвърли остатъците от закуската.

Върна се обратно по коридора, като се снишаваше всеки път, когато минеше покрай други чираци, така че да не забележат шаващия силует под якето му. Едвам стигна до стаята си, преди вълчето да се освободи. След това събори приборите и изяде остатъците от закуската на Тамара.

Най-накрая Кал успя да прибере вълчето в стаята си, където му отнесе купа вода, две сурови яйца и една студена наденичка, останала на масата. Вълкът изяде всичко, дори черупките на яйцата. След това си поиграха с една от завивките.

Точно когато Кал успя да измъкне завивката и вълчето отново подскочи, чу как външната врата се отваря. Някой влезе в хола. Спря, за да разбере дали на Тамара отново не ѝ е станало ясно, че Джаспър е мухльо, и се е прибрала рано, или пък Аарън се бе върнал. В тишината чу как нещо се хвърля към стената. Вълчето се скри под леглото и изскимтя.

Кал откряна вратата си и видя Аарън да седи на дивана, сваляйки един от ботушите си. Другият бе в далечния край на стаята. На стената, където се бе ударил, имаше кална следа.

— Добре ли си? — попита Кал.

— Не знаех, че някой от вас е тук — изненада се Аарън.

Кал се прокашля. Чувстваше се особено. Запита се дали Аарън ще остане с тях сега, когато вече бе Макар, или щяха да го отведат в училище за супергерои, които спасяват света.

— Тамара излезе някъде с Джаспър. Май отново са приятели.

— Все тая — отвърна Аарън без особен интерес.

Това бе от темите, на които обикновено би разговарял. Но Кал искаше да поговори с Аарън и за други неща — например за вълчето, за странното поведение на родителите на Тамара и черния камък на гривната му, за това как се отнасяше той към съобщението на баща му до Руфъс... Кал не знаеше откъде да започне. И дали изобщо трябва да започва.

— Е — каза той, — сигурно се вълнуваш много за тази... магия на Хаоса.

— Мда — отвърна Аарън, — направо нямам думи.

Кал веднага усети сарказма, но за миг не повярва, че чува това от устата на Аарън. Но ето, Аарън бе там и гледаше ботуша си със стиснати челюсти. Очевидно бе ядосан.

— Искаш ли да те оставя сам, за да хвърлиш и другия си ботуш? — попита Кал.

— Извинявай — пое си дълбоко въздух Аарън и потърка лицето си. — Просто не знам дали искам да бъда Макар.

Кал бе толкова изненадан, че изгуби ума и дума.

— Че защо? — съвзе се накрая той. Аарън бе идеалният за тази роля. Той бе точно това, което хората си представяха, когато чуят думата „герой“ — мил, храбър, готов да застане между обсебен вълк и приятелите си, вместо да избяга, както биха направили нормалните хора.

— Не разбираш — отвърна Аарън. — Всички мислят, че това е добра новина. Последният Макар е било онова момиче и то е загинало на петнайсет. Вярно е, че е нямало Примирие, но пак е умряла. И то по ужасен начин.

Това съвпаднаше с всичко, което бащата на Кал му бе разказал за маговете.

— Ти обаче няма да умреш — каза твърдо Кал. — Верити Торес е загинала в много страшна битка. Ти си в Магистериума, майсторите няма да допуснат да загинеш.

— Не можеш да знаеш това — отвърна Аарън.

„Затова умря майка ти. Заради магията“, каза бащата на Кал в ума му.

— Защо тогава не избягаш? — попита внезапно Кал.

Аарън вдигна глава. Това привлече вниманието му.

— Няма да избягам!

— Защо не? — попита Кал.

— Няма къде да ида — зелените очи на Аарън светнаха. Изглеждаше ядосан.

— Как така? — попита Кал, но се сети и сам. Аарън никога не говореше за семейството си, за това как е живял вкъщи...

— Нищичко ли не забелязваш? — попита Аарън. — Не се ли чудиш защо родителите ми не присъстваха на Изпита? Защото ги няма, затова! Мама почина, баща ми избяга, когато бях на две! Идвам от

приемен дом. От няколко по-точно! Писна им да се грижат за мен, да се чудят дали помощите от правителството ще са достатъчни, затова ме подхвърляха от едно място на друго. Срегнах момичето, което ми разказа за Магистериума, в последното сиропиталище. С нея можех да разговарям, но после брат ѝ завърши и я взе нанякъде. Ти поне си имал баща си. Магистериумът е най-хубавото нещо, което ми се е случвало. Не искам да напускам.

— Съжалявам — промърмори Кал, — не знаех.

— След като ми разказа за Магистериума, да дойда тук, стана моя мечта — продължи Аарън, — едничкият ми шанс. Знаех, че някой ден ще трябва да платя на Магистериума за всичко, което направиха за мен. Но не мислех, че ще е толкова скоро.

Произнесе последните думи шепнешком.

— Това е ужасно — отвърна Кал, — не бива да мислиш, че им дължиш нещо.

— Напротив — отвърна Аарън и Кал разбра, че никога няма да може да го убеди в обратното. Спомни си как Аарън бе застанал на подиума, как му ръкопляскаха, как му казаха, че е единствената надежда на всички. Човек като Аарън никога не би излъгал тази надежда. Дори да можеше. Затова бе герой. Бяха го поставили точно където искат.

И понеже Кал му бе приятел — все едно дали Аарън го искаше, или не — трябваше да направи така, че той да не извърши някоя глупост.

— Не става дума само за мен — отвърна уморено Аарън. — Аз съм магьосник на Хаоса и ми трябва противотежест, друг човек. Кой би искал такова нещо?

— Това е голяма чест — отвърна Кал. — Да бъдеш противотежест на Макар.

Поне това бе разбрал от бърборенето на Тамара.

— Последният човек, служил за противотежест, починал, когато Макарът му загинал в битка — отвърна Аарън, — а всички знаем какво се е случило преди това. Как Врагът на Смъртта убил брат си. Не мисля, че ще има много желаещи.

— Ами, аз бих бил желаещ — каза Кал.

Аарън млъкна. На лицето му се изписа неверие, едва ли не смята, че Кал се шегува или го казва само на инат. След това осъзна, че Кал е

сериозен.

И се ужаси.

— Ама не може! — отговори Аарън. — Не ме ли слушаш, като говоря! Можеш да загинеш!

— Ами не ме убивай — отвърна Кал. — Това може да е добро начало и за двамата. Да се постарая да не умираме. И двамата.

За миг Аарън не каза нищо. Кал се запита дали не се чуди как да му каже, че е благодарен за предложението, но има друг човек наум. Това бе голяма чест, беше казала Тамара. Аарън не бе задължен да взима Кал. В крайна сметка, Кал бе съвсем обикновен.

Понечи да отвори уста и да каже нещо, когато Аарън вдигна поглед. Очите му блестяха странно и Кал си помисли за миг, че може би Аарън не е юнакът, който винаги печели. Може би в сиропиталището бе самотен, ядосан и тъжен.

Като Кал.

— Добре — каза Аарън, — ако искаш. Когато настъпи моментът...

Но преди Кал да отговори, вратата се отвори и Тамара влезе в стаята. Лицето ѝ светна, когато видя Аарън, след което отиде при него и го прегърна толкова силно, че той едва не падна от дивана.

— Видя ли лицето на майстор Руфъс? — попита тя. — Толкова се гордее с теб! Цялата Асамблея отиде при теб, дори родителите ми. Всички те поздравяваха. Теб! Беше невероятно!

— Наистина беше невероятно — отвърна Аарън и понечи да се усмихне.

— Сега да не си вирнеш носа? — удари го с възглавница тя.

Кал срещна погледа на Аарън над възглавницата и двамата се ухилиха.

— Няма начин — каза той.

В този момент вълчето реши да се разлае от стаята на Кал.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Тамара подскочи и огледа стаята, като че очакваше нещо да изскочи от сенките. На лицето на Аарън се изписа тревога, но въпреки това той остана седнал.

— Кал? — попита той. — Това от стаята ли идва?

— Може би — отвърна Кал, като се опита да измисли някакво оправдание за звука, — сигурно е телефонът ми...

— Телефоните не работят тук, Калъм — намръщи се Тамара, — а ти си казвал и преди, че нямаш такъв.

— Да нямаш куче? — повдигна вежди Аарън.

Нещо падна на пода и лаят се усили, придружен от звук на драскане с нокти по пода.

— Какво става? — попита Тамара, след което отиде до вратата на Кал и я отвори. След това извика и отскочи назад към стената. Вълчето не ѝ обърна внимание, а смело влезе в хола.

— Това да не е... — изправи се Аарън и се протегна несъзнателно към гривната на ръката си, тази с черния камък върху нея.

Кал си спомни за тъмнината на онази нощ, която бе унищожила обсебените вълци. След което застана между него и вълчето и разпери ръце:

— Мога да обясня! — каза отчаяно Кал. — Той не е лош! Добро кученце!

— Това нещо е чудовище — каза Тамара и взе един от ножовете на масата. — Кал, не ми казвай, че си го прибрал нарочно!

— Бе се изгубило и скимтеше в студа! — отвърна Кал.

— Хубаво! — развика се Тамара. — Господи, Кал, ти никога не мислиш, нали? Онези създания са зли! Убиват хора!

— Той не е зъл — каза Кал и хвана вълчето за врата. — Спокойно, момче — каза му той строго, — това са наши приятели.

Вълчето спря да лае и погледна към Кал с шарените си, подобни на калейдоскоп очи. След което го близна по лицето.

— Видя ли — обърна се към Тамара, — не е зло. Просто се разсърди, че го затворих в стаята си.

— Махни се от пътя ми — вдигна ножа си Тамара.

— Чакай, Тамара — приближи Аарън, — признай си. Странно е, че не напада Кал.

— Та той е едно бебче — възрази Кал, — уплашен е!

Тамара изсумтя.

Кал вдигна вълчето и го залюля като бебе. То изскимтя.

— Виж големите му очички.

— Могат да те изгонят от училище заради това, че си го взел — рече Тамара. — Могат да ни изгонят всичките.

— Без Аарън — рече Кал, а Аарън направи гримаса.

— Кал! — рече той. — Не можеш да го задържиш! Просто не може!

— Ще го направя. — Кал гушна вълчето още по-силно.

— Не може — заяви Тамара. — Дори да го оставим да живее, ще трябва да го изхвърлим от Магистериума. Не може да остане тук.

— Тогава по-добре го убий — заяви Кал, — той няма да оцелее навън. И няма да допусна да го изхвърлите.

Той преглътна.

— Ако искате да го изхвърлят, вървете и ме издайте. Давайте.

Аарън си пое дълбоко въздух.

— Как се казва?

— Пакостник — отвърна веднага Кал.

— Пакостник — отпусна бавно ръката си Тамара.

Кал усети как се изчервява.

— От една пиеса, която татко харесва. Там имаше едни кучета, които правеха пакости.

Пакостник се възползва от възможността, за да се оригне.

Тамара въздъхна и изражението на лицето ѝ се смекчи. Протегна другата си ръка, която не държеше нож, за да погали вълчето.

— Какво яде?

Оказа се, че Аарън има малко останал бекон, с който бе склонен да се раздели, за да нахрани Пакостник.

А Тамара, след като бе олигавена и видя как вълчето се обръща по гръб, за да го почеше по коремчето, обяви, че трябва да напълнят

джобовете си с всички месни продукти, които намерят в трапезарията, включително безоки риби.

— Трябва обаче да поговорим и за гривната — каза тя и подхвърли една хартиена топка на Пакостник, която той се опита да улови. Хвана хартията под масата и започна да я къса с малките си зъбки.

— Тази, която изпрати бащата на Кал.

Кал кимна. След всичко, случило се около Аарън и Пакостник, бе успял да избута мисълта за черния оникс в подсъзнанието си.

— Не може да е принадлежал на Верити Торес, нали? — попита той.

— Била е на петнайсет, когато е починала — поклати глава Тамара, — но е напуснала училището година преди това. Гривната й щеше да е бронзова, а не сребърна.

— Но щом не е нейната... — преглътна Аарън, неспособен да изрече думите.

— Значи е на Константин Мадън — отвърна Тамара, като се постара да звучи прагматично. — Само така се връзва.

Кал усети как го обливат едновременно горещи и студени вълни. Точно това си бе мислил и той, но след като Тамара го произнесе, не искаше да го повярва.

— Откъде баща ми ще има гривната на Врага на Смъртта? Откъде може да я е взел?

— На колко години е баща ти?

— На трийсет и пет — отвърна Кал, като се чудеше какво общо има това с всичко останало.

— Значи е на същата възраст като Константин Мадън. Сигурно са били на училище заедно. Врагът може би е оставил гривната си, когато е избягал от Магистериума.

Тамара стана на крака и започна да върви напред-назад.

— Той отхвърлил всичко от училището. Намразил го. Може би баща ти я е намерил някак и я е взел. Може би... не знам. Може би са се познавали.

— Няма начин. Щеше да ми каже — отвърна Кал, макар че още докато го изричаше, знаеше, че това не е вярно. Алистър никога не говореше за Магистериума, освен за да опише колко злокобно място е, като винаги използваше най-общи фрази.

— Руфъс каза, че е познавал Врага. Тази гривна е била съобщение до Руфъс — рече Аарън. — Трябва да е означавала нещо за баща ти и за Руфъс. Логично е и двамата да са го познавали.

— Но какво е било съобщението? — попита Кал.

— За теб — отвърна Тамара, — да запечатат магията ти. Нали?

— За да ме върнат вкъщи и да съм в безопасност!

— Може би — каза Тамара, — а вероятно е било, за да може другите да са в безопасност от теб.

Сърцето на Кал прескочи един удар.

— Тамара — намеси се Аарън, — ще е добре да обясниш какво имаш предвид.

— Съжалявам, Кал — каза тя и изглеждаше искрена. — Врагът обаче е успял да измисли обсебването с Хаоса тук, в Магистериума. Никога не съм чувала за обсебено животно, което да се отнася добре с някого, който не е обсебен.

Аарън отвори уста да възрази, но Тамара вдигна ръка.

— Помниш ли какво каза Селия първата нощ в автобуса? Че се носи слух за това, че някои обсебени имат нормални очи? Ако някой е роден така, може би няма да бъде кух отвътре. Може би ще изглежда нормален. Като Пакостник.

— Кал не е обсебен от Хаоса! — извика Аарън. — Онези неща, които говореше Селия, изобщо няма доказателства, че са верни. Освен това Кал щеше да знае, ако е обсебен. Аз съм Макар и щях да разбера. Кал не е обсебен. Просто не е!

Пакостник скочи към Кал, усещайки, че нещо не е наред. Изскимтя и очите му се завъртяха.

Думите на Алистър отекнаха в Кал.

„Кал, трябва да ме послушаш. Дори не знаеш какъв си всъщност!“

— Какъв съм тогава? — попита той и притисна лицето си в меката козинка на вълчето.

Но по лицата на приятелите си прочете, че те не знаят.

* * *

Докато седмиците отминаваха, не получиха нови отговори. Бележно за Кал да потисне въпросите и да се съсредоточи върху уроците си. Аарън вече тренираше не просто за маг, а за Макар, а майстор Руфъс трябваше да раздели времето си. Макар редовно да се обучаваха заедно, Кал и Тамара често оставаха сами да търсят отговори за магията в библиотеките, да четат историята за Втората война на Маговете и да разглеждат илюстрации на битки и снимки на участниците в тях, да преследват малки елементи в Магистериума и накрая — сами да управляват лодките през пещерите.

Понякога, когато майстор Руфъс отвеждаше Аарън за цял ден, Кал и Тамара отиваха при друг майстор. Шумотевицата около това, че Аарън е Макар, бе засенчена от новината, че майстор Лемюъл е бил принуден да напусне Магистериума. Обвиненията на Дрю бяха чути от Асамблеята. Маговете там прецениха, че на майстор Лемюъл не може да се има доверие, въпреки това, че той не се призна за виновен, а Раф го защити. Чираците му бяха разпределени при другите майстори, като Дрю остана с майстор Милагрос, Раф при майстор Рокмапъл, а Лаурел при майстор Танака.

Дрю излезе от Лечебницата седмица след новината за майстор Лемюъл. На вечеря той отиде при другите маси и се извини на всички чираци и няколко пъти на Аарън, Тамара и Кал. Кал се запита какво ли бе искал да му каже Дрю в онази нощ, но Дрю почти не оставаше сам, а Кал не знаеше как да зададе въпроса.

„Има ли нещо, което не е наред с мен? Нещо опасно? Как може да не знам?“

Понякога Кал се чувстваше толкова отчаян, че искаше да пише на баща си и да го пита за гривната. Така обаче щеше да се наложи да признае, че е скрил писмото на Алистър от Руфъс, а и не бе чул нищо от баща си, освен че получи още един пакет с желирани бонбони и ново вълнено яке, които пристигнаха за Коледа. Към тях имаше и картичка, на която бе написано:

С обич.

Татко

Нищо повече. Кал се почувства кух и прибра картичката в чекмеджето с другите писма.

За щастие, Кал имаше с какво да се занимава. Пакостник! Да храни растящ вълк на Хаоса и да го крие, изискваше доста внимание въпреки голямата помощ от страна на Тамара и Аарън. Освен това трябваше да преглъща коментарите на Джаспър, който всеки път, когато крадеше храна от трапезарията, му казваше, че вони на хотдог. Сложно бе и излизането през Портите за Мисии за разходка. Но когато зимата отстъпи на пролетта, на Кал му стана ясно, че Аарън, а дори и Тамара приемат Пакостник и за тяхно куче. Той често се връщаше от Галерията, заварвайки я да си чете на дивана с вълка, свил се в краката ѝ като завивка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Най-после времето се стопли дотолкова, че можеха да учат навън почти по цял ден. Един ясен следобед Кал и Тамара бяха изпратени в края на гората, за да учат с класа на майстор Милагрос, докато Руфъс отведе Аарън за специалните му тренировки.

Не се отдалечиха много от портите на Магистериума, но имаше достатъчно зеленина, която да скрива от поглед входа на пещерата. Топлият въздух ухаеше на розмарин, валериан и куче грозде, което растеше по земята. Скоро долу се образува купчина якета и палта, докато чираците тичаха на слънчевата светлина, гонеха се с огнени кълбета и използваха въздуха, за да контролират движенията си.

Кал и Тамара се присъединиха с ентузиазъм към останалите. Бе забавно да издигаш огнени кълбета, които после да изстрелваш между ръцете си. Кал се опитваше да ги приближи максимално до дланите си, така че да не ги докосва. Гуенда се бе изгорила веднъж и сега бе много внимателна — нейната топка пламък повече се носеше, отколкото да се движи. Макар Кал и Тамара да бяха закъснели, упражнението им напомни тези, с които ги бе тренирал майстор Руфъс. Особено незабравимите изпитания с пясъка. Затова бързо схванаха.

— Много добре — застана между тях майстор Милагрос. Бе свалила обувките и тъмната си униформена риза, за да разкрие тениска с дъга по средата. — А сега искам да създадете две топки. Разделете фокуса си.

Кал и Тамара кимнаха. Да разделят фокуса си, вече им бе като втора природа, но на някои от останалите им бе трудно. Селия успя, както и Гуенда, но едното от кълбетата на Джаспър пукна и опърли косата му. Кал се изкикоти, което му спечели пълен с неприязън поглед.

Скоро обаче всички подхвърляха две, а после и три топки пламък във въздуха. Не бе като да жонглират, освен ако не го възприемеха като на забавен кадър. След още няколко минути майстор Милагрос отново ги спря.

— Моля, изберете си партньор — каза тя. — Чиракът, останал без такъв, ще трябва да се упражнява с мен. Ние ще хвърлим топката към съперника си и ще хванем топката, която съперникът хвърля към нас. Затова изгасете всички топки около вас, освен една. Готови?

— Ще се упражняваш ли с мен? — попита свенливо Селия и дръпна Кал за ръкава.

Тамара въздъхна и отиде да се упражнява с Гуенда. Така остави Джаспър с майстор Милагрос, тъй като Дрю се бе оплакал, че го боли гърло, и се бе прибрал в стаята си. Започнаха да си подхвърлят огнените топки през ленивия пролетен въздух.

— Много си добър! — грейна Селия, след като Кал накара огъня да изпише парабола, преди да застане малко над ръцете ѝ.

Селия бе от хората, които лесно раздаваха комплименти, но въпреки това му стана приятно да чуе това, макар Тамара да завъртя очи зад гърба ѝ.

— Добре — плесна с ръце майстор Милагрос, за да привлече вниманието на останалите. Изглеждаше малко сърдита — ръкавът ѝ бе опърлен. Явно Джаспър бе изпратил огнената си топка прекалено близо.

— Вече овладяхте употребата на огън и въздух. Сега е време да добавим нещо по-трудно. Последвайте ме.

Майстор Милагрос ги поведе надолу по хълма към един поток, който ромолеше над скалите. Четири дебели дъбови дънера плаваха над водата, очевидно омагьосани да стоят на едно място въпреки силното течение. Тя посочи дъбовете.

— Искам да се покатерите на един от тези, да използвате водата и земята, за да запазите равновесие, и в същото време да въртите поне три огнени топки във въздуха — каза тя.

Някои от чираците възразиха, но майстор Милагрос се усмихна.

— Сигурна съм, че ще се справите — рече тя и насочи учениците към един от дънерите.

Когато Кал приближи, тя постави ръка на рамото му.

— Кал, съжалявам, но мисля, че ще е по-добре да останеш тук. С този твой крак е опасно да пробваш това упражнение — каза тихо тя. — Измислих вариант, който да ти пасва повече. Нека изчакаме останалите и ще ти покажа.

Джаспър, който ги подмина по пътя към потока, се протегна през рамо и се ухили.

Кал усети да го залива мрачна ярост. Все едно се върна в часа по физическо в шести клас, седнал на скамейката, докато останалите се катереха по въжета, дриблираха на баскет или скачаха на въже.

— Мога да се справя — каза той.

Майстор Милагрос пристъпи към брега на потока, а босите ѝ крака потънаха в калта.

— Знам, Кал — усмихна се тя, — но упражнението ще е много трудно за всички чираци, за теб дори повече. Мисля, че не си готов.

Така Кал бе принуден да зяпа как останалите чираци преджапват или неумело левитират до дънерите. Заклатиха се, веднага щом майстор Милагрос освободи магията, която задържаше дърветата на едно място. Видя от усилията, изписани на лицата им, че се опитват едновременно да движат дънера срещу течението, да останат прави и да левитират топка пламък. Селия падна почти веднага и се плъсна във водата, като намокри униформата си. Мигом започна да се смее. Кал се досети, че плискането във водата не е толкова неприятно в такъв топъл ден.

Изненадващо Джаспър се оказа много добър в това упражнение. Успя да се закрепил на дъба и да остане там, когато призова първата си топка пламък. Завъртя я между ръцете си, ухили се злобно на Кал и му напомни за това, което бе казал в трапезарията.

„Ако се научиш да левитираш, може би няма да бавиш съотборниците си толкова много с куцукането си.“

Кал обаче знаеше, че е по-добър маг от Джаспър, и не можеше да понесе това, че той мисли обратното.

Селия с кикот се върна на дънера си, но краката ѝ бяха влажни, затова се хлъзна почти веднага. Падна обратно във водата и Кал, прихванат от импулс, който не можеше да контролира, се стрелна напред и скокна на опразнения дънер. В крайна сметка, бе карал скейтборд преди, макар и не особено добре. Някак обаче бе успял да се справи. Щеше да се справи и с това.

— Кал! — извика майстор Милагрос, но той вече бе минал половината път до потока.

Бе много по-трудно, отколкото изглеждаше от брега. Дънерът се клатеше под краката му, а той трябваше да разпери ръце и да запази

равновесие със земната магия, за да не падне.

Селия изплува на повърхността и отметна тъмната си коса. Когато видя Кал, ахна. Кал толкова се изненада, че магията го напусна. Дънерът се плъзна напред, Селия отскочи с писък към брега, а болният крак на Кал поддаде под него.

Изгуби равновесие и падна във водата.

Потокът бе черен, леденостуден и много по-дълбок, отколкото си бе представял. Кал опита да изплува на повърхността, но кракът му се бе заклешил между два камъка. Ритна отчаяно, но болният му крак не бе достатъчно силен, за да освободи здравия. Прониза го остра болка, докато опитваше да се изтегли, и той изпищя беззвучно под водата. От устата му излязоха мехурчета.

Внезапно една ръка хвана неговата и го издърпа. Кракът го заболя още повече, докато се измъкваше, но след миг се озова над водата, отворил уста за глътка въздух. Човекът, който го бе хванал, плискаше през потока, а Кал чу как останалите чираци викат нещо, докато го хвърляха на брега, кашлящ и плюещ вода.

Погледна нагоре и видя чифт гневни кафяви очи, гледащи го изпод кичури мокра черна коса.

— Джаспър? — попита невярващо Кал, след което се изкашля отново. Понечи да изплюе водата, когато Тамара внезапно се появи и коленичи до него.

— Кал? Добре ли си?

Кал преглътна водата, като искрено се надяваше в нея да няма попови лъжички.

— Нищо ми няма — изграчи той.

— И защо трябваше да се фукаш? — избухна Тамара. — Защо всички момчета сте толкова глупави? След като майстор Милагрос ти забрани! Ако не беше Джаспър...

— Щеше да е станал храна на рибите — отвърна хладнокръвно Джаспър, докато изстискваше водата от крайчеца на униформата си.

— Силно казано — коментира майстор Милагрос. — Все пак бях наблизно. Това обаче наистина бе твърде глупаво.

Кал погледна надолу. Единият от крачолите му бе скъсан, обувката му липсваше, а по глезена му се стичаше струйка кръв. Поне бе здравият му крак. Така останалите нямаше да видят изкривения и обезобразен крайник, който представляваше другият.

— Знам — каза той.

— Можеш ли да се изправиш? — въздъхна майстор Милагрос.

Кал опита да стане на крака. Тамара веднага застана до него и му подаде ръка, на която да се подпре. Той я пое и се изправи, след което изкрещя от болката, която го прониза. Чувстваше левия си крак, като че някой го е намушкал с нож — ужасна, смазваща болка.

Майстор Милагрос коленичи и опря хладните си пръсти до глезена на Кал.

— Не е счупен, но е лошо навехнат — рече тя след миг и отново въздъхна. — Клас, свободни сте за този следобед. Кал, ще трябва да идем до лечебницата.

* * *

Лечебницата се оказа огромна зала, в която нямаше сталагмити, сталактити и никакви бълбукащи или пушещи неща. Имаше дълга редица легла, постлани с бели чаршафи и подредени така, сякаш майсторите очакваха голямо количество ранени деца, които можеха да пристигнат всеки момент.

Сега обаче вътре нямаше никого, освен Кал.

Магът на смяна бе висока червенокоса жена, която имаше змия, навита на раменете ѝ. Шарките ѝ се сменяха с всяко движение — от леопардови петна на тигрови ивици до розови петна.

— Сложете го там — нареди жената и посочи царствено на чираците, които носеха Кал на носилка, направена от клони, съединени с магията на майстор Милагрос. Ако кракът на Кал не го болеше толкова, щеше да му бъде интересно да види как използва земната магия, за да събере клоните ведно и да ги преплете.

Майстор Милагрос наблюдаваше как оставят Кал на леглото.

— Благодаря ви, ученици — каза тя, докато Тамара кършеше нервно ръце. — Сега трябва да си тръгнем и да оставим майстор Амарант да работи.

Кал се изправи на лакти, като пренебрегна ужасната болка в крака си.

— Тамара...

— Какво? — обърна се тя, отворила очи.

Всички ги гледаха. Кал се опита да ѝ предаде съобщението си наум. „Грижи се за Пакостник. Не го оставяй гладен.“

— Погледът му се премрежва — каза разтревожено Тамара на майстор Амарант, — явно умира от болки. Не можете ли да му помогнете?

— Не и докато сте тук. Къш, къш!

Амарант махна с ръка и чираците излязоха навън с майстор Милагрос. Тамара спря на прага и отново погледна разтревожено към Кал.

Той се отпусна обратно в леглото, обезпокоен за Пакостник, а майстор Амарант срязва униформата, за да види синините по крака му. Здравият му крак. За миг усети да го залива паника, от която едва не се задуши. Ами ако бе успял да осакати и другия си крак? Ако вече никога не можеше да върви?

Майсторът явно разчете страха, изписан на лицето му, понеже се усмихна и взе малко мъх от стъклен буркан.

— Всичко ще е наред, Калъм Хънт. Оправяла съм къде-къде лоши наранявания.

— Значи не е толкова зле, колкото изглежда? — попита Кал.

— О, не — отвърна тя, — точно толкова лошо е, просто аз съм много добра в работата си.

Донякъде успокоен, Кал реши, че е по-добре да не задава повече въпроси, и я остави да покрие крака му с яркозеления мъх, а след това да го натопи в кал. Най-накрая му даде някаква млечна напитка, която намали болката му и го накара да се чувства, все едно лети към покрива на пещерата, сякаш дъхът на уивърна го бе ударил.

Кал се почувства много глупаво, след което заспа.

* * *

— Кал — прошепна момичешки глас до ухото му, като размърда косата му и погъделичка врата му, — събуди се, Кал.

А след това чу момичешки глас:

— Може би не биваше да идваме. Той не трябваше ли да се наспи, за да се излекува?

— Да, но така не може да ни помогне — каза първият глас, този път по-високо и по-сърдито.

Тамара.

Кал отвори очи.

Тамара и Аарън стояха пред него. Тамара бе седнала на леглото и внимателно разтърсваше рамото му. Аарън държеше олигавения, помахваш с опашка Пакостник. Бе направил саморъчна каишка от въже на врата му.

— Мислех да го разходя — каза Аарън, — но понеже си сам в лечебницата, решихме първо да те видим.

— Донесохме ти и малко вечеря от трапезарията — каза Тамара и посочи покритата със салфетки чиния на нощното му шкафче. — Ти как си?

Кал размърда предпазливо крака си в калната шина. Вече не го болеше.

— Чувствам се като идиот.

— Вината не е твоя — каза Аарън по същото време, в което Тамара отвърна:

— Такъв си си.

След това се спогледаха, а после отново отправиха очи към Кал.

— Наистина не беше добра идея — отсече Тамара, — пък и открадна дънерчето на Селия. Добре че те харесва.

— Какво? — ужаси се Кал. — Не ме харесва!

— Напротив — ухили се Тамара, — може да я цапардосаш с дънер по главата и пак ще каже: „Много си добър с магията, Кал“.

След това погледна към Аарън, на чието лице бе изписано изражение, което подсказваше, че той е съгласен с Тамара и му е много смешно.

— Така или иначе — каза Тамара, — не искахме да се удавиш под някакъв дънер. Имаме нужда от теб.

— Така е — съгласи се Аарън, — ти си ми противотежест, нали?

— Ами да, понеже се кандидатира пръв — отвърна Тамара. — Трябваше да направиш конкурс!

Кал се притесни, че Тамара ревнува, задето Аарън е избрал него, но по-скоро смяташе, че въпреки симпатиите си към Кал Аарън е трябвало да се прицели по-високо.

— Пробвай с Алекс Страйк. Той едва ли ще откаже, пък и е доста сладък.

— Оф — завъртя очи Аарън, — не ща Алекс. Държа си на Кал.

— Знам — отвърна Тамара, — а и той ще се справи.

Последното бе неочаквано и Кал се усмихна благодарно. Макар да лежеше по гръб с крак, потънал в кал, бе щастлив от това, че има приятели.

— А пък аз се притеснявах да не забравите Пакостник — каза Кал.

— Никакъв шанс — отговори бодро Аарън, — той изяде ботушите на Тамара.

— Любимите ми ботуши — въздъхна Тамара и перна към Пакостник, който лесно се изплъзна и се отправи към вратата, след което погледна жално към Кал и изскимтя.

— Мисля, че иска да отиде на разходка — каза Кал.

— Аз ще го изведа — затича се Аарън към вратата и нави свободния край на въжето около китката си. — По коридорите няма никого, понеже е вечеря. Скоро се връщам.

— Ако те хванат, ще кажем, че не се познаваме — обади се бодро Тамара, когато вратата се затвори зад тях. След това взе чинията от нощното шкафче на Кал и вдигна салфетката. — Сложих от любимите ти лишеи — каза тя, докато поставяше чинийката на стомаха му.

Кал взе един сух зеленчуков чипс и отхапа предпазливо от него.

— Чудя се дали няма да свикнем дотолкова с тези лишеи, че да не искаме пица или сладолед у дома. Ще избягам в гората, за да ям мъх.

— Всички в родния ти град ще те сметнат за луд.

— Те вече ме мислят за такъв.

Тамара хвана една от плитките си и я нави на пръст.

— Лесно ли ще се прибереш у дома лятото?

— Какво имаш предвид? — Кал вдигна очи от лишеите си.

— Баща ти — отвърна тя, — той мрази Магистериума и в червата си, но ти не. Или поне не мисля, че го мразиш. Ще се върнеш догодина, нали? Това, което той не иска да се случва?

Кал не отговори.

— Нали ще се върнеш догодина? — притеснена, тя се приведе напред. — Кал?

— Искан ми се — призна той, — много ми се ще, но татко няма да ме пусне. Може би си има причина, но не иска да разбере. Ако нещо не е наред с мен, по-добре е да не разбирам...

— Единственото, което не е наред, е, че си счупи крака — каза Тамара, но изглеждаше разтревожена.

— И че съм фукльо — опита се да разведри обстановката Кал.

Тамара хвърли къс лишей по него и двамата се заприказваха как всички понасят новия статут на звезда, с който се сдобил Аарън. Включително самият Аарън. Тамара се притесняваше за него, но Кал бе сигурен, че той ще се справи.

След това Тамара започна да му разказва колко развълнувани са били родителите ѝ от това, че е в същата група с Макар, което бе хубаво, тъй като тя искаше да се гордеят с нея. Но беше и лошо, понеже означаваше, че ще са още по-притеснени дали тя се представя като отлична ученичка, или не. Идеите им за това какво значи „отлична“ невинаги съвпадаха.

— Какво ще стане с Примирието сега, когато имаме Макар? — попита Кал, като си спомни речта на Руфъс и начина, по който маговете от Асамблеята бяха реагирали на срещата.

— Нищо — отвърна Тамара, — никой не иска да нападаме Врага на Смъртта, докато Аарън е толкова млад. Е, почти никой. Но когато Врагът научи за него, ако вече не е научил, никой не може да каже какво ще предприеме.

След няколко минути Тамара погледна към часовника си.

— Аарън вече го няма доста време — каза тя. — Ако се забави още малко, вечерята ще свърши и ще го хванат по коридорите. Може би трябва да го потърся.

— Добре — отвърна Кал, — ще дойда с теб.

— Мислиш ли, че това е добра идея? — повдигна вежда Тамара и погледна към крака му.

Не изглеждаше никак добре, увит в мъх и покрит с кал. Кал размърда предпазливо пръсти. Нищо не го заболя. След това седна на леглото и от калната шина се счупиха няколко парченца.

— Не мога да седя повече, ще се схвана, а и кракът ме сърби. Искан да подишам свеж въздух.

— Хубаво, но ще вървим бавно. Ако нещо те заболи, спираш да си починеш, след което се връщаш.

Кал кимна и стана на крака, подпирайки се на рамката. Веднага щом се изправи, шината се счупи на две и падна, като остави глезена му оголен заради скъсания панталон.

— Отива ти — каза Тамара и се отправи към вратата.

Кал бързо обу чорапите и ботушите си, които бяха пъхнати под леглото му. След това прибра крачолите на панталоните си така, че да не се веят, и взе Мири, като я пъхна в колана си. После последва Тамара и излезе от залата.

Коридорите бяха притихнали, сякаш всички ученици бяха в трапезарията. Кал и Тамара се опитаха да издават възможно най-малко шум, докато вървяха към Портите за Мисията. Кал се чувстваше замаян. И двата крака го боляха малко, макар да не смяташе да каже това на Тамара. Сигурно изглеждаше нелепо със скъсаните си от коляното надолу панталони и с разрошената коса, но за щастие, нямаше кой да ги види. Намериха Портата за Мисиите и се измъкнаха в мрака.

Нощта бе топла и ясна, а луната грееше, очертавайки силуетите на дърветата и пътеките около Магистериума.

— Аарън! — извика предпазливо Тамара — Къде си, Аарън?

Кал се обърна назад и огледа дърветата. Изглеждаха малко зловещи. Сенките около тях бяха неестествено дълбоки, а клоните шумоляха призрачно на вятъра.

— Пакостник! — извика той.

Настъпи тишина, след което Пакостник излезе от дърветата. Очите му се въртяха диво като фойерверки. Той отиде при Кал и Тамара, а въжената му каишка се влачеше по земята след него. Кал чу как Тамара ахва.

— Къде е Аарън? — попита тя.

Пакостник изскимтя и се изправи на задните си лапи, като размаха предните във въздуха. Подскачаше с настръхнала козина, а ушите му трепереха. Той изскимтя и се завъртя около Кал, като побутна дланта му със студения си нос.

— Пакостник — Кал зарови пръсти в козината на вълка и опита да го накара да се успокои, — добре ли си, момче?

Пакостник изскимтя отново и се измъкна от хватката на Кал, като изтича до гората. Спря и ги погледна през рамо.

— Иска да го последваме — разбра Кал.

— Мислиш ли, че Аарън е ранен? — попита Тамара и се огледа уплашено. — Дали онзи елементал не го е нападнал?

— Хайде — каза Кал и тръгна по тъмната земя, като пренебрегна бодежите в краката си.

Вече сигурен, че двамата го следват, Пакостник се стрелна напред, профучавайки между дърветата като кафяво петно на фона на лунната светлина.

Тамара и Кал го последваха с цялата бързина, на която бяха способни.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Краката на Кал го боляха. Той бе свикнал да чувства болка в единия от тях, но да го мъчат и двата, бе нещо ново. Не знаеше как да балансира тежестта си и макар да си взе от гората една пръчка за бастун, чувстваше, че ще падне, а мускулите му горяха.

Пакостник ги водеше напред, а Тамара бе далеч пред Кал, като от време на време поглеждаше назад и понякога забавяше ход, макар да изгаряше от нетърпение. Кал не бе сигурен колко са се отдалечили. С увеличаващата се болка загуби представа за времето. Но колкото повече се отдалечаваха от Магистериума, толкова повече се тревожеше Кал.

Не защото нямаше доверие на Пакостник. Притесняваше се от това, че Аарън е отишъл толкова далеч. Защо? Дали не го бе отвлякло някакво огромно същество, например уивърн? Дали не се бе изгубил в гората? Не, нямаше как да се е загубил. Пакостник щеше да го изведе.

Какво бе станало?

Изкачиха се по един хълм, а дърветата пред тях оредяха по пътя към магистралата, която разделяше гората. От другия край се издигаше още един хълм, който закриваше хоризонта.

Пакостник изляя още веднъж и слезе надолу.

Тамара се обърна и изтича до Кал.

— Трябва да се върнеш — каза тя, — краката те болят, а и нямаме идея колко далеч е Аарън. Върви в Магистериума и кажи на майстор Руфъс какво се е случило. Той ще викне останалите.

— Няма да се върна — каза Кал. — Аарън е най-добрият ми приятел. Няма да го оставя в опасност.

Тамара постави ръка на крака си.

— Аз съм най-добрата му приятелка.

Кал не бе сигурен как точно се измерва приятелството.

— Добре, аз съм най-добрият му приятел, който не е момиче.

— Не, това е Пакостник — поклати глава Тамара.

— Въпреки това няма да си тръгна — отвърна Кал и се подпря на бастуна, — няма да си тръгна отново. Няма да ви оставя. Освен това е по-нормално ти да се върнеш назад, а не аз.

Тамара го погледна и сбърчи вежди.

— Че защо?

Кал каза това, което вероятно и двамата мислеха, но никой не посмя да изрече.

— Понеже ще загазим заради това. Веднага щом Пакостник се появи без Аарън, трябваше да идем при майстор Руфъс...

— Но нямахме време — възрази Тамара, — а и трябваше да му кажем за Пакостник...

— Ние така и така ще трябва да му кажем за Пакостник. Няма друг начин да обясним станалото. Ще загазим здравата, Тамара, въпросът е колко точно. За това че имаме обсебен вълк, за това че не сме отишли при майсторите незабавно, след като е станало ясно, че Макарът е в беда. Заради всичко. Нещата отиват на много зле, Тамара. Някой ще трябва да го отнесе. По-добре да съм аз.

Тамара млъкна. Кал не може да разчете изражението ѝ в сенките.

— Твоите родители искат да останеш в Магистериума — каза той уморено, — не баща ми. Ти си тази, която изкара добре Изпита. Не аз. Ти си тази, която искаше да спазваме правилата и да не мамим — както правех аз. Твоето място е тук. Моето не е. Има значение какво ще ти се случи. А с мен... все тая.

— Това не е вярно — отвърна Тамара.

— Кое не е вярно? — Кал осъзна, че е произнесъл доста дълга реч. Не бе сигурен коя точно част е предизвикала възраженията на Тамара.

— Не съм такъв човек. Може би исках да съм такава, но не съм. Родителите ми ме отгледаха да успея на всяка цена. Тях не ги интересуват правилата, а само благоприличието. През цялото време си казвах, че няма да бъда като родителите си, като сестра си, че ще бъда честна. Но сбърках, Кал. Не ме интересуват нито правилата, нито благоприличието. Не искам да успявам на всяка цена. Искам да направя това, което е редно. Не ми пука дали ще ми се наложи да мамя заради това.

— Сериозно? — погледна я той смаян.

— Да — отвърна твърдо Тамара.

— Това е много яко.

Тамара избухна в смях.

— Какво?

— Нищо, просто не спираш да ме изненадваш.

След това го подръпна за ръкава.

— Хайде!

Слязоха бързо надолу по хълма. Кал се спъна още няколко пъти, подпирайки се тежко на бастуна си, като веднъж едва не се наръга на него. Когато стигнаха магистралата, завариха Пакостник да ги чака задъхан отстрани на пътя, докато един камион мина покрай тях. Кал се загледа подир него. Бе странно да види автомобили след толкова време.

Тамара си пое дълбоко въздух.

— Е, вече никой не идва. Да тръгваме.

Тя пресече магистралата, следвана от Пакостник. Кал прехапа устни и тръгна подире им. Всяка стъпка предизвикваше изгаряща болка в крака и тялото му. Когато стигна от другата страна на пътя, бе плувнал в пот — не заради това, че е бягал, а от болка. Сълзи потекоха от очите му.

— Кал. — Тамара вдигна ръка и земята под тях се разтърси. След миг бликна струя вода, като че е пробила тръба с вода.

Кал постави ръце във водата и наплиска лицето си, а Тамара сви длани в шепи и пийна малко. Бе добре да си починат дори само за миг, колкото краката му да спрат да треперят.

Кал предложи на Пакостник малко от водата, но вълкът вървеше напред-назад, като поглеждаше ту към тях, ту към това, което приличаше на черен път в далечината. Кал избърса водата от лицето си с ръкав и тръгна подир вълка.

Вървяха, без да продумат. Тамара бе забавила ход, за да не го кара да изостава и защото — мислеше си той — вероятно и тя се бе уморила. Можеше да види, че е изнервена колкото и той. Хапеше крайчеца на една от плитките си. Правеше това само когато е изпаднала в паника.

— Аарън ще е добре — каза той, когато излязоха на черния път и тръгнаха по него. От двете страни на пътя имаше горичка. — Той е Макар.

— Както и Верити Торес, а те никога не намериха главата ѝ — отвърна Тамара. Явно не бе привърженичка на позитивното мислене.

Продължиха още малко напред, докато пътят не се стесни до пътечка. Кал се бе задъхал, макар да се правеше, че не е, а болката изгаряше крака му с всяка крачка. Като че вървеше по стъкло, само дето стъклото бе в самия него и пронизваше нервите под кожата му.

— Мразя се, задето го казвам — рече Тамара, — но не мисля, че е разумно да оставаме на открито като сега. Ако на пътя има елементал, той ще ни забележи. Ще трябва да минем сред дърветата.

А там земята щеше да е още по-неравна. Не го каза, но знаеше, че Кал ще трябва да върви още по-бавно, че ще му е още по-трудно, че най-вероятно ще се спъне и ще падне, особено в тъмното. Но той си пое дълбоко дъх и кимна. Тя бе права. Бе опасно да вървят на открито. Нямаше значение колко трудно ще му бъде. Нямаше да остави нито нея, нито Аарън. Бе дал дума.

Стъпка по стъпка, подпирайки се на стволите на дърветата, той последва Пакостник, който ги изведе на пътека, успоредна на черния път. Най-после Кал забеляза в далечината сграда. Тя бе огромна и изглеждаше изоставена. Прозорците бяха заковани, а пред нея имаше огромен черен паркинг. Над близките дървета имаше огромен надпис, изобразяващ грамадна топка за боулинг и една съборена кегла. *Планински боулинг*. Изглеждаше, сякаш надписът не е осветяван от години.

— И ти ли виждаш същото? — попита Кал, притеснен от това дали не полудява от болката. Защо обаче би му се привидяло нещо подобно?

— Да — кимна Тамара, — старо игрище за боулинг. Наблизо сигурно има град. Какво обаче ще търси Аарън тук? Не ми казвай, че ще се упражнява или че се състезава на боулинг. Бъди сериозен.

Кал се облегна на грубата кора на най-близкото дърво и потисна порива си да седне. Страхуваше се, че ако го направи, после няма да може да стане.

— Сериозен съм — отговори той. — В тъмното не си личи, но очите ми се отнасят към това супер сериозно.

Искаше да се пошегува, но гласът му бе напрегнат.

Приблжиха се повече. Кал се напрегна, за да види дали светлината се процежда под вратите или дъските над прозорците.

Минаха от другия край на сградата. Там бе още по-тъмно, а игрището за боулинг затъмняваше уличните лампи на далечния път. Тук имаше и контейнери за боклук. Изглеждаха празни и прашни на бледата лунна светлина.

— Не зная... — започна Кал, но Пакостник подскочи, удари с лапа по стената и изскимтя. Кал изпъна врат и погледна нагоре. Над тях имаше закован прозорец. На Кал обаче му се стори, че вижда как под дъските се процежда светлина.

— Тук. — Тамара избута един от контейнерите до стената, след което се покатери върху него и помогна на Кал да я последва.

Той хвърли бастуна си и се подпря изцяло на ръце. Ботушите му удариха в метала. Звукът отекна в тишината.

— Шт! — прошепна Тамара. — Виж!

През дъските наистина се процеждаше светлина. Бяха заковани с огромни пирони. Тамара ги погледна колебливо.

— Металът е земна магия... — отвори уста тя.

Кал измъкна Мири от колана си. Острието сякаш запя в ръката му, когато той го подпря под главата на единия от пироните и дръпна. Дървото се разцепи като хартия, а пиронът падна в контейнера.

— Яко — прошепна Тамара.

Пакостник скочи на кофата за боклук, а Кал отрязва остатъка от пироните и дръпна дъските. Пред тях се разкриха останките от счупен прозорец. Стъклата липсваха заедно с рамките. От другата страна на прозореца и недалеч под тях видя слабо осветен коридор. Пакостник се мушна през процепа и падна на няколко сантиметра от пода, след което се обърна към тях и погледна очаквателно към Тамара и Кал.

Кал прибра Мири обратно в джоба си.

— Да вървим! — каза той и се мушна през прозореца.

Падането не бе сериозно, но въпреки това краката го заболяха. Направи гримаса от болка, но Тамара скочи до него. Стори го безшумно въпреки ботушите си.

Огледаха се наоколо. Вътре нямаше игрище за боулинг. Бяха в коридор, чиито под и стени бяха направени от почерняло, сякаш обгорено дърво. Кал не можеше да си обясни как и защо, но усети присъствието на магията. Въздухът бе натежал от нея.

Вълкът слезе надолу по коридора и подуши въздуха. Кал го последва, а сърцето му бясно затупка. Каквото и да си бяха

представяли, когато тръгнаха подир Пакостник от Портата за мисиите, не включваше такова място. Майстор Руфъс щеше да ги убие, когато се върнеха. Щеше да ги обеси на пръстите на краката им и да ги накара да правят упражнения с пясъка, докато мозъците им не изтекат през носа. И то, в случай че успееш да спасят Аарън от това, което го бе хванало. Ако не успееш, майстор Руфъс щеше да бъде още по-безмилостен.

Кал и Тамара останаха притихнали, докато минаха през стая с леко отворена врата. Кал не може да не надникне вътре. За миг му се стори, че гледа към манекени. Някои от тях стояха изправени, а други се подпираха на стената. После обаче осъзна две неща. Първо, че всички са затворили очи, което бе странно за манекен, и второ, че гърдите им се надигаха и спускаха ритмично, сякаш дишат.

Кал замръзна ужасен. Какви бяха тези неща?

Тамара се обърна и го погледна въпросително. Той ѝ махна към стаята и съзря как лицето ѝ се изкривява от ужас, когато видя какво ѝ сочи. Вдигна ръка към устата си. След това бавно се отдалечи от вратата и даде знак на Кал да направи същото.

— Обсебени от Хаоса — прошепна му тя, когато се отдалечиха дотолкова, че да спре да трепери.

Кал не знаеше откъде може да е сигурна, при положение че не е видяла очите им, но реши да не се интересува чак толкова. Вече бе толкова изплашен, че щеше да подскочи при първото движение. Не му трябваше още ужасяваща информация.

Ако обсебените от Хаоса наистина бяха тук, това явно бе някаква крепост на Врага. Всички истории, които Кал бе чувал за нещо, случило се уж отдавна, което не бива да го безпокои, сега нахлуха в главата му. Врагът бе отвлякъл Аарън, понеже Аарън бе Макар. Бяха пълни глупаци, задето го бяха пуснали да излезе сам от Магистериума. Разбира се, че Врагът бе научил за него. Сега искаше да го унищожи. Вероятно щеше да убие Аарън, ако вече не го бе сторил. Устата на Кал пресъхна и той си наложи да се съсредоточи върху заобикалящата ги среда въпреки паниката. Таванът на коридора ставаше все по-висок, докато навлизаха в сградата. По стените черното дърво се превърна в обикновено, а над него имаше странен плакат — плетеница от лози, които изглеждаха, сякаш в тях се движат насекоми. Кал потрепери, постара се да игнорира всичко и продължи тихо напред.

Минаха през няколко затворени врати, преди Пакостник да застане пред двойна порта и да изскимти, след което се обърна очаквателно към Кал и Тамара.

— Шшт! — каза му тихо Кал и вълкът притихна, след което удари с лапа по пода.

Портите бяха огромни, направени от здраво тъмно дърво, което също изглеждаше обгорено. Тамара постави ръка на дръжката, завъртя я и надникна вътре. След това я затвори и се обърна към Кал с широко отворени очи. Не мислеше, че я е виждал толкова уплашена. Дори когато видя Обсебените.

— Аарън — прошепна тя, но не звучеше въодушевена или изобщо щастлива. Изглеждаше, сякаш ще повърне.

Кал мина покрай нея, за да погледне.

— Кал! — изсъска предупредително Тамара. — Недей, там има някого.

Но Кал вече се бе привел, притиснал око до цепнатината между портите.

Стената от другата страна бе огромна и се издигаше до грамадни подпорни греди, опасващи тавана. Стените бяха отрупани с празни клетки, подредени една върху друга като щайги. Железни клетки, чиито решетки бяха изцапани с нещо тъмно.

Аарън висеше от едната греда. Униформата му бе разкъсана, а лицето му бе издраскано и окървавено. Като цяло обаче изглеждаше невредим. Висеше с главата надолу, а тежка верига, закачена за тавана, придържаше оковите към единия му глезен. Той се съпротивляваше и люлееше веригите насам-натам.

Под Аарън имаше момче — малко, слабичко и познато. То гледаше нагоре, а на лицето му грееше лукава усмивка.

Стомахът на Кал се сви. Това бе Дрю. Той гледаше към окования Аарън и се хилеше. Около китката му имаше навита верига, която използваше, за да приближи Аарън към огромен стъклен контейнер, пълен с плъзгаща се, кънтяща тъмнина. Когато Кал я загледа, тя сякаш се размърда и промени формата си. В сенките се образува оранжево око, което започна да гледа с пулсиращи зелени вени.

— Знаеш какво има в контейнера, нали, Аарън? — попита Дрю, а чертите му се изкривиха от садистична усмивка. — Приятел. Елементал на Хаоса. Ще те изсмуче целичкия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тамара, която се бе навела зад Кал, едва не се задави при тази гледка.

— Дрю — изпъшка Аарън, очевидно измъчван от болка. Той се протегна към оковата, която стягаше глезена му, но след това се отпусна назад, когато елементалът на Хаоса повдигна сенчесто пипало. Щом приближи Аарън, пипалото почти придоби плътност и докосна кожата му.

Момчето потръпна и изкреця от болка.

— Дрю, пусни ме!

— Не можеш ли да се освободиш, велики Макарю? — изсъска Дрю и дръпна веригата, така че Аарън се издигна малко над обсега на елементала. — Мислех, че си силен, специален. Ала май не е така. Май си съвсем обикновен.

— Никога не съм казвал нищо друго — изхлипа Аарън.

— Знаеш ли какво е да се правиш на неук? На глупак? Да слушаш как майстор Лемюъл се вайка, задето ме е избрал? Бях по-добре обучен от всички ви, но не можех да покажа нищо, иначе Лемюъл щеше да се сети кой е истинският ми учител. Затова трябваше да слушам нелепата история на майсторите и да се правя, че съм съгласен с лъжите им, макар така нареченият Враг да искаше да ни направи безсмъртни. Знаеш ли какво е да научиш, че истинският Макар е някакво селско хлапе, дошло от нищото? Дете, което прави само това, което му кажат от Асамблеята?

— Значи ще ме убиеш — каза Аарън — само заради това, че съм Макар?

Дрю се изсмя.

Кал се обърна към Тамара и видя, че тя цялата трепери, стиснала ръцете си в юмруци.

— Трябва да влезем и да направим нещо — прошепна той.

Тя се изправи на крака, а гривната ѝ блесна в тъмното.

— Гредите. Ако стигнем дотам, ще можем да издърпаме Аарън от обхвата на онова нещо.

Обзе го паника. Планът бе добър, но знаеше, че няма да може да се покатери или да балансира на болните си крака. Щеше да се подхлъзне. Да падне. По време на целия болезнен път в гората си бе казал, че ще спаси Аарън. И сега, когато той бе пред него, в опасност и безпомощен, Кал не можеше да направи нищо. Отчаянието му бе толкова силно, че той се запита дали не е най-добре да си замълчи, да опита да се покатери и да се надява на най-доброто.

Когато обаче си спомни страха на Селия, когато излезе над водата, за да види как Кал пада към нея, се реши. Ако се направеше на смелчага, само щеше да застраши Аарън допълнително.

— Не мога — каза Кал.

— Какво? — попита Тамара, след което погледна към крака му и се смути. — Добре тогава. Стой при Пакостник. Аз бързо ще се върна. Сам човек и без това би се справил по-добре. Би вдигнал по-малко шум...

Кал си помисли, че поне за известно време бе изглеждал способен на нещо. Тамара явно смяташе, че може и да помогне. Изненада се от това, че е безполезен.

Това бе студена утеха, но по-добре от никаква.

И тогава Кал осъзна, че бърка.

Че може да помогне.

— Ще му привлека вниманието.

— Какво? Не! — поклати глава Тамара. — Прекалено опасно е. Той има елементал на Хаоса.

— Пакостник ще е с мен. А и иначе няма как да освободиш Аарън.

Кал я погледна в очите. Надяваше се да я накара да разбере, че не ще отстъпи.

— Довери ми се.

Тамара кимна. След това се усмихна за миг и мина през вратата. Стъпваше толкова тихо, че след две крачки не можеше да чуе ехото от ботушите ѝ, а само кикота на Дрю и ръмженето на елементала. Преброи до десет — *едно, две, три... шест... девет, ето ти ги десет* — след което отвори рязко вратата.

— Здравсти, Дрю — усмихна се широко Кал. — Това определено не прилича на училище за понита.

Дрю подскочи толкова рязко, че дръпна веригата на Аарън около още метър нагоре. Аарън извика от болка и Пакостник изръмжа.

— Кал? — каза невярващо Дрю, а Кал си спомни нощта в падината до Магистериума. Как Дрю бе треперил и бе викал за помощ. Как глезенът му се бе счупил.

Зад него Тамара започна да се катери по далечната стена, като използва наредените клетки за стълба, промъквайки ботушите си между решетките. Движеше се безшумно като котка.

— Какво правиш тук?

— Аз — отвърна Кал — не правя нищо. Ти си този, който се опитва да нахрани елементал на Хаоса със свой съученик. Какво толкова ти е направил Аарън? Бил те е на някое от седмичните изпитания? Изял ти е лишеите за вечеря?

— Млъквай, Кал.

— Наистина ли смяташ, че ще се измъкнеш?

— Ще се измъкна. — Дрю сякаш се възстанови от изненадата си и се ухили неприятно.

— Тази работа с майстор Лемюъл е била преструвка, нали? Ти не си истински ученик. През цялото време си шпионирал за Врага?

Кал не просто печелеше време за Тамара. Наистина бе любопитен. Дрю изглеждаше по същия начин. С рошава кафява коса, кльощав, с големи сини очи и лице на лунички. В погледа му обаче имаше нещо, което Кал никога не бе виждал.

Нещо отвратително и зло.

— Майсторите са толкова глупави — отвърна Дрю. — Винаги се чудеха какво прави Врагът извън Магистериума, дали спазва нелепото им Примирие. Така и не помислиха, че сред тях може да има шпионин. Дори когато излязох от Магистериума, за да пратя съобщение.

Той ококори сините си очи и за миг Кал видя момчето от автобуса, което се притесняваше, задето го пращат в училище за магове.

— Майстор Лемюъл е толкова лош! Той ме плаши! А глупаците го уволниха!

Дрю се изсмя и маската на невинност изчезна, като разкри студеното, злобно създание, което се криеше зад нея.

Пакостник изръмжа и застава между Дрю и Кал.

— Какво съобщение си пратил? — попита Кал.

За негово облекчение, Тамара почти бе стигнала гредите.

— Казал си на Врага за Аарън?

— Макарът! — отговори Дрю. — Толкова години чакаха Макар!
Но не само те. И ние го чакахме.

Той дръпна веригата и Аарън изохка, но Кал нарочно не погледна нагоре. Не биваше. Продължи да гледа към Дрю, сякаш може да задържи вниманието му само върху себе си.

— Вие? — попита Кал. — Кой сте вие? Виждам само един луд тук и това си ти.

Дрю не обърна внимание нито на отговора му, нито на Пакостник.

— Нали не мислиш, че аз ръководя цялата операция? — попита той. — Не бъди глупав, Кал! Видя обсебените от Хаоса, елементалите. Мисля, че сам разбираш кой командва парада.

— Врагът — преглътна Кал.

— Врагът... не е това, за което го мислиш. — Дрю дръпна небрежно веригата. — Можем да станем приятели, Кал. Наблюдавам те от доста време. Можем да бъдем на една страна.

— Няма как. Аарън е мой приятел. А Врагът иска да го убие, нали? Той не иска друг Макар да се изправи срещу него.

— Това е толкова забавно. Та ти не знаеш нищо, съвсем нищичко. Мислиш, че Аарън ти е голям приятел. Мислиш, че всичко, което са ти наговорили в Магистериума, е истина. Но не е. Не е истина, Кал. Вземи Аарън например. Обещаха му, че ще е в безопасност. И спазиха ли обещанието си? Ами не. Защото не могат.

Той дръпна веригата и Кал направи гримаса, очаквайки стона на Аарън. Той обаче така и не дойде. Кал погледна нагоре. Аарън вече не висеше там. Тамара го бе издърпала на гредата и бе коленичила над него, а пръстите ѝ трескаво се опитваха да освободят глезена му от веригата.

— Не! — излая Дрю и дръпна веригата в пристъп на ярост. Тамара обаче я бе счупила. Дрю пусна веригата и тя падна със звън.

— Трябва да си ходим — каза Кал, — ще изляза и...

— Никъде няма да ходиш! Никой от вас няма да се измъкне! — кресна Дрю и опря длан в стъкления контейнер.

Не беше като да го е отключил. Стана много по-грубо. Контейнерът се пръсна и във всички посоки полетяха стъкла. Кал вдигна ръце да скрие лицето си, а стъклените парчета заваляха като дъжд и одраха ръцете му. В стаята зави вятър, а Пакостник започна да скимти. Отнякъде долитаха виковете на Тамара и Аарън, а Кал бавно отвори очи.

Елементалът на Хаоса се бе издигнал пред него, хвърляйки сенки навсякъде. Тъмнината бълбукаше от полуоформени лица и зъбати усти. Няколко ноктести ръце се протегнаха към него. Едни от тях бяха люспести, други космати, а трети — бледи като мъртва плът. Кал се задави и отстъпи крачка назад. Ръката му случайно докосна дръжката на Мири и пръстите му изтеглиха кинжала от ножницата му. Замахна пред себе си.

Мири потъна в нещо, което поддаде под острието като изгнил плод. Вопли и стенания изригнаха от множеството усти на изчадието. На една от ръцете му имаше дълга драскотина, от която течеше мрак, завихрящ се като дим от горски пожар. Друга се опита да го сграбчи, но Кал залегна и тя само блъсна рамото му. Ръката му изтръпна моментално и Мири падна от вдървените му пръсти.

Кал се опря на лакът и се опита да вземе Мири със здравата си ръка. Но нямаше време. Елементалът се спусна към него като локва масло. От едната уста изхвъркна дълъг, лепкав като на жабок език, който се протегна към Кал...

Пакостник зави и се хвърли във въздуха, като скочи право върху елемента. Заби зъби в лигавата повърхност. Ноктите му разкъсаха бълбукащата тъмнина. Чудовището потръпна и отскочи назад. Глави се появиха навсякъде по тялото му, а после изникнаха ръце, които опитаха да сграбчат Пакостник. Вълкът обаче не пусна и остана на гърба на изчадието. Кал видя своя шанс, взе Мири със здравата си ръка и се изправи на крака. След това се стрелна напред и заби ножа си в това, което смяташе за тяло на елемента.

Острието се покри с чернилка, която бе нещо средно между пушек и петрол. Елементалът на Хаоса нададе рев, а тялото му се разтърси от спазъм, който отхвърли Пакостник. Вълкът полетя и се удари в пода в далечния край на стаята, до двойна врата. Изскимтя, след което притихна.

— Пакостник! — извика Кал и се стрелна към вълка. Мина половината път, когато чу ръмжене зад себе си. Обърна се към елемента на Хаоса. Изпълни го ярост. Това същество бе наранило Пакостник. Щеше да го насече на хиляди мазни, отвратителни парченца. Тръгна напред, а Мири блесна в ръката му. Елементалът отстъпи назад, а тъмнината се сви, сякаш повече не искаше да се бие.

— Страхливец! — изкрещя Дрю и го ритна. — Хвани го! Давай, глупава топка...

Тогава елементалът на Хаоса нападна — но не Кал. Той се извъртя към Дрю, който успя да извика само веднъж, преди изчаднето да го залее като вълна. Кал остана замръзнал с Мири в ръка. Спомни си ледената болка, която бе усетил при допира с отвратителната субстанция, която представляваше създаването. Сега то заливаше Дрю, който се гърчеше в хватката му. Очите му бяха побелели.

— Кал!

Гласът, който го извади от унеса, бе на Тамара, която викаше от гредите. Бе застанала на колене, а Аарън седеше зад нея. Оковите и веригите му стояха на купчина. Той бе свободен, макар китките му да бяха окървавени на мястото, където го бяха вързали, вероятно докато са го отвличали от Магистериума. Кал бе сигурен, че глезените му са в още по-лошо състояние.

— Кал, махай се оттам!

— Не мога! — Кал посочи с Мири в ръка към елемента и Дрю, които се намираха между него и вратата.

— Натам! — посочи Тамара портите зад него. — Потърси нещо. Прозорец, каквото и да е. Ще те чакаме навън.

Кал кимна само веднъж, след което вдигна Пакостник.

„Моля те“, помисли си той. „Боже, моля те!“

Телцето в ръцете му бе топло и когато притисна вълка към гърдите си, усети равномерното тупкане на сърцето му. Краката ужасно го заболяха от допълнителната тежест, но на него не му пукаше.

„Ще се оправи“, каза си той твърдо. „А сега мърдай!“

Той се обърна назад и видя, че Тамара и Аарън се спускат по гредите надолу към другата врата. Но когато погледна нагоре, елементалът на Хаоса се издигна от мястото си, като не изпускате Дрю от хватката си. Няколко усти се разтвориха и езици, подобни на

камшици, изскочиха напред, за да облизат въздуха с раздвоените си краища.

След това тръгна към Кал.

Кал извика и отстъпи назад. Пакостник потръпна в ръцете му, излая и скочи на пода. След това се затича към вратите в далечния край на стаята. Кал бе плътно зад него. Минаха заедно през тях и едва не ги извадиха от пантите.

И тогава Пакостник рязко спря. Кал почти падна върху него и едва запази равновесие.

Огледа стаята. Тя изглеждаше, сякаш е попаднал в лабораторията на д-р Франкенщайн. Стъкленици, пълни с течности в пьстри и странни цветове, бълбукаха навсякъде. От тавана висеше огромна машина, която се въртеше непрекъснато, а клетките бяха пълни с всевъзможни елементали с различни размери, някои от които сияеха ярко.

Тогава Кал чу ниско, гърлено ръмжене зад себе си.

Елементалът на Хаоса ги бе последвал в стаята и се плъзгаше към тях — огромен, тъмен облак, покрит с нокти и зъби. Кал отново се затича, като събори стъклениците на пода. Тръгна към нещо, което му приличаше на колекция от странни оръжия, окачени на една от стените. Ако нападнеше елемента с онази голяма брадва...

— Спри! — извика мъж с черна роба, който се появи иззад огромен рафт с книги. Лицето му бе скрито в сенките, а в ръцете му имаше огромен жезъл, който завършваше с оникс. Когато го видя, Пакостник изскимтя и се скри под най-близката маса.

Кал замръзна. Странникът вдигна жезъла, без да спре поглед върху него.

— Достатъчно! — каза той с дълбокия си глас, след което посочи с оникса към елемента.

От върха изригна мрак, който удари звяра. Тъмнината уви елемента и го погълна в нищото. Създанието нададе един последен отвратителен вой и изчезна.

Странникът се обърна към Кал и внимателно свали качулката на робата си. Лицето му бе скрито от сребърна маска, която покриваше очите и носа му. Отдолу Кал видя брадичка и врат, обсипан с множество белези.

Те бяха пресни, но маската се стори позната на Кал. Бе я виждал и преди, макар и само на илюстрациите в книгите. Бяха му я описвали. Това бе маска, имаща за цел да покрие следите от експлозия, която едва не бе погубила носителя ѝ.

Маската, която символизираше ужаса.

Маската, носена от Врага на Смъртта.

— Калъм Хънт, надявах се, че ще ме навестиш — каза Врагът.

Кал бе очаквал всичко друго, но не и това. Отвори уста и прошепна:

— Ти си Константин Мадън — отрони той. — Врагът на Смъртта.

Врагът пристъпи към него — калейдоскоп в черно и сребристо.

— Изправи се — нареди той, — нека те погледна внимателно.

Кал бавно стана на крака и погледна към Врага на Смъртта. Стаята бе притихнала. Дори скимтенето на Пакостник звучеше слабо и далечно.

— Виж се само — каза Врагът със странно задоволство, — жалко за крака, наистина, но това в крайна сметка няма значение. Предполагам, че на Алистър така му е било по-изгодно, отколкото да се пробва с лековитата магия. Открай време си бе инат. Но сега вече е късно. Мислил ли си за това, Калъм? Че ако Алистър Хънт не бе толкова голям инат, нямаше да бъдеш сакат?

Кал не бе мислил за това. Но сега мисълта го прониза като ледена висулка. Той отстъпи крачка назад, докато не докосна една от дългите маси, обсипани с буркани и стъкленици, след което замръзна.

— Очите обаче...

Врагът звучеше изключително доволен, макар Кал да не разбираше какво в очите му го радва толкова. Зави му се свят.

— Казват, че очите са прозорец към душата. Разпитах Дрю хубавичко за теб, но така и не се сетих да го питам за очите.

Той се намръщи, а сбръчканата кожа под маската се напрегна.

— Като стана дума за Дрю — рече той, — къде е това момче?

След това повиши глас:

— Дрю!

Настана тишина. Кал се запита какво би се случило, ако хване една от стъклениците и я хвърли към Врага? Дали щеше да си спечели време? Дали можеше да избяга?

— Дрю! — извика магът отново. Този път в гласа му се долови нещо ново. Тревога? Той профуча покрай Кал нетърпеливо и мина през двойната врата, за да влезе в залата, от която бе дошъл Кал.

Настъпи дълъг миг на пълно мълчание. Кал се огледа отчаяно наоколо в търсене на други врати и начини да се измъкне от стаята по друг път, различен от този, по който бе дошъл. Такива нямаше. Имаше само рафтове със стари прашни книги, маси, отрупани с алхимически материали, огнени елементали в медни ниши, разположени високо по стената, така че да осветяват помещението със сиянието си. Елементалите погледнаха към Кал с празните си черни очи, когато от стаята се чу протяжен крясък на печал и отчаяние.

— Дрю!

Пакостник зави. Кал взе една от стъклениците и закуцука към двойните врати. Болката пронизваше крака му като бръснач. Искаше да се свлече на пода и да потъне в несвят. Но вместо това се опря на арката на вратата и се загледа.

Врагът бе на колене. Дрю лежеше в скута му, безжизнен и бездиханен. Кожата му вече бе започнала да посинява. Никога повече нямаше да се събуди.

Сърцето на Кал прескочи един удар. Не можеше да откъсне поглед от Врага, който се бе привел над тялото на Дрю, забравил жезъла на пода до себе си. Беязаните му ръце галеха отново и отново косата на момчето.

— Миличкият ми син — прошепна той, — бедничкият ми, мъничкият ми син.

„Син“, помисли си Кал. „Дрю е синът на Врага?“

Внезапно Врагът вдигна глава. Кал усети погледа му въпреки маската. Очите гледаха към Кал, почернели от ярост.

— Ах, ти, негоднико — изсъска той, — ти пусна елементала, който уби детето ми.

Кал преглътна и отстъпи назад, но Врагът вече бе станал на крака, вдигнал жезъла си. Замахна към Кал и той се олюля. Стъкленицата падна от ръката му и се разби на пода.

Кал се свлече на едно коляно, а раненият му крак го заболя както никога досега.

— Аз, не... — започна той, — не исках, бе инцидент...

— Стани! — изръмжа Врагът. — Стани, Калъм Хънт, и се изправи срещу мен.

Кал бавно се вдигна на крака и се загледа в човека със сребърната маска, застанал в другия край на стаята. Целият трепереше — от болката в краката си, от напрежението в тялото си, от страха, от адреналина и порива да побегне. Лицето на Врага бе изкривено, а в очите му се четяха гняв и скръб. Кал искаше да отвори уста, да се защити, но нямаше с какво. Дрю лежеше неподвижен, загледан в стъкленницата, от която бе изпъзляла гибелта му. И вината бе на Кал. Нямаше какво да обяснява. Нямаше и как да се защити. Пред него бе Врагът на Смъртта, унищожителят на цели армии. Той нямаше да се поколебае да убие едно обикновено момче.

Ръката на Кал стисна дръжката на Мири. Оставаше му само едно.

Той си пое дълбоко въздух и зачака смъртта. Надяваше се Тамара и Аарън да са се измъкнали от обсебените, да са излезли през прозореца и да са се върнали по пътеката към Магистериума. Надяваше се, че Врагът ще пощади Пакостник и ще го приеме като свое обсебено от Хаоса зомби куче. Надяваше се, че баща му няма да се сърди, задето е умрял в Магистериума точно както го бе предупреждавал, че ще стане.

Надяваше се, че майстор Руфъс няма да вземе Джаспър на негово място.

Магът приближи толкова, че Кал чуваше тежкото му дишане, виждаше как бе изкривил тънките си устни, също и отблясъка на очите му, начина, по който цялото му тяло трепереше.

— Ако ще ме убиваш — каза Кал, — давай.

Магът вдигна жезъла си... и след това го хвърли настрана. После падна на колене и сведе глава, сякаш да помоли Кал за милост.

— Господарю мой — прошепна той, — простете ми. Не видях.

Кал го загледа объркано. Какво имаше предвид?

— Това явно е изпитание за моята вяроност. — Врагът си пое дълбоко въздух. Бе видимо, че се контролира с огромно усилие на волята. — Щом вие, моят Господар, сте решили, че Дрю трябва да умре, значи смъртта му не е била напразна.

Думите излязоха с мъка от устата му.

— Сега аз имам лична причина да продължа нашето пътуване. Господарят е мъдър. Толкова мъдър.

— Какво? — попита Кал с треперещ глас. — Нищо не разбирам? Какъв Господар? Нали ти си Врагът на Смъртта?

И тогава, за ужас на Кал, магът вдигна ръце и свали сребърната маска. Разкри се старо, уморено, обсипано с бръчки и белези лице. То бе странно познато, но не бе лицето на Константин Мадън.

— О, не, Калъм Хънт — каза той, — не аз съм Врагът на Смъртта. Ти си!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Какво? — ахна Кал. — Кой си ти? Защо ми казваш това?

— Защото такава е истината — отвърна магът и вдигна сребърната маска в ръката си, — ти си Константин Мадън. Погледни ме внимателно, за да узнаеш и моето име.

Магът остана коленичил в краката на Кал, а устата му се изкриви в горчива усмивка.

„Той е луд“, помисли си Кал. „Няма друго обяснение. В това, което казва, няма никакъв смисъл.“

Но лицето наистина му бе познато. Кал го бе виждал и преди, макар и на снимки.

— Вие сте майстор Джоузеф — рече Кал, — вие сте обучили Врага на Смъртта.

— Обучих ви — съгласи се майстор Джоузеф, — може ли да се изправя, Господарю?

Кал не отговори. „В капан съм“, помисли си той. „В компанията на луд и на мъртвец.“

Майстор Джоузеф очевидно прие мълчанието му за съгласие, тъй като се изправи с известно усилие.

— Дрю каза, че си загубил паметта си, но аз не вярвах. Помислих, че щом ме видиш, щом ти разкрия истината, може да си спомниш нещо. Но това няма значение. Може и да не помниш, но те уверявам, Калъм Хънт, искрицата живот в теб — или ако предпочиташ, душата, която задвижва тялото — е на Константин Мадън. Истинският Калъм Хънт умря още като ревящо бебе.

— Това е абсурдно — отвърна Кал, — описвате невъзможни неща. Човек не може просто да премести душата си в друго тяло.

— Повечето хора не могат — рече магът, — вие обаче можете. Ако позволите, Господарю?

След което вдигна ръка. След миг Кал осъзна, че моли за разрешение да хване неговата ръка.

Кал знаеше, че не бива да докосва майстор Джоузеф. Голяма част от магията се споделяше чрез докосване — например, силата на елементите преминаваше през тялото. Но макар думите на майстор Джоузеф да бяха налудничави, в тях имаше нещо, което съзнанието на Кал не можеше да отхвърли.

Бавно протегна ръка, а майстор Джоузеф я хвана и склучи обезобразените си пръсти около тези на Кал.

— Виж — прошепна той и Кал усети как го разтърсва шок. Светът пред него избледня и внезапно той видя сцени, сякаш прожектирани на огромен екран пред него. Видя две армии, които се бяха изправили една срещу друга на сред широко поле. Това бе война на маговете. Бойците се замерваха с огнени взривове, ледени стрели и страховити урагани. Кал видя познати лица — много по-младия майстор Руфъс, майстор Лемюъл, който бе само тийнейджър, родителите на Тамара и, разбира се, яхналата огнен елементал Верити Торес. Магията на Хаоса бликна от разперените ѝ ръце, когато профуча през бойното поле.

Майстор Джоузеф се изправи с тежък предмет в ръка. Той блестеше в меден цвят и приличаше на метален нокът. Разпери пръстите си и метна ветровита магия по Верити Торес. Тя се задави и падна назад, а кръвта ѝ оцвети въздуха. Огненият елементал, който яздеше, извика и отстъпи назад. От ноктите му изскочи мълния, която удари майстор Джоузеф. Той рухна назад и сребърната маска падна, за да разкрие лицето му.

— Това не е Константин! — извика дрезгав глас.

Алистър Хънт!

— Това е майстор Джоузеф!

Сцената се промени. Майстор Джоузеф бе застанал в стая, направена от ален мрамор, и крещеше на група свили се магове.

— Къде е той! Настоявам да ми кажете какво се е случило с него!

Тежки стъпки се чува през отворената врата. Маговете се пръснаха и освободиха пътя на четирима обсебени от Хаоса, които носеха някакво тяло. То бе на млад мъж с руса коса и огромна рана на гърдите. Дрехите му бяха подгизнали от кръв. Оставиха тялото в краката на Джоузеф.

— Господарю — изсъска той и взе тялото му в ръце, — о, Господарю мой, велики Враже на смъртта...

Очите на младежа се отвориха. Бяха сиви. Кал никога не бе виждал очите на Константин Мадън преди, никога не се бе интересувал от цвета им. Бяха същите като неговите — сиви и празни като зимно небе. Белязаното му лице бе безжизнено.

— Какво е това? — изуми се майстор Джоузеф и се обърна побеснял към другите магове. — Тялото живее, но душата? Къде е душата?

Сцената се промени отново. Кал стоеше в пещера, издълбана в леда. Стените ѝ бяха бели, но сменяха цвета си в сенките. Подът бе осеян с трупове: сгърчени магове, някои с невиждащи погледи, други — в локви замръзнала кръв.

Кал веднага разбра какво вижда. Леденото клане. Затвори очи, но нямаше разлика. Продължаваше да вижда образите, което означаваше, че те са в ума му. Видя как майстор Джоузеф минава покрай убитите, като спира тук и там, за да обърне някое тяло и да погледне лицето му. След няколко мига Кал осъзна какво прави. Гледаше загиналите деца, а възрастните не докосваше. Накрая спря и се загледа в нещо. Кал видя, че това не е труп, а са думи, издълбани в леда.

УБИЙ ДЕТЕТО.

Сцената отново се промени, а следващите видения профучаха покрай него като листа, вдигнати от есенен вятър: майстор Джоузеф обикаляше от град на град, не спираше диренето си, проверяваше ражданията във всяка болница, не изпускаше и следа...

Видя майстор Джоузеф, застанал на бетонно игрище, загледан в група момчета, които заплашваха по-малко дете. Внезапно земята се разтърси и огромна цепнатина раздели игрището на две. Побойниците избягаха, а по-малкото момче се изправи и се огледа изумено. Кал позна себе си. Мършав, с тъмна коса, куцо краче...

И сивите очи на Константин.

Усети как устните на майстор Джоузеф се извиват в крива усмивка...

Шокиран, Кал се върна към реалността, все едно е паднал от огромна височина. Олюля се назад и измъкна ръката си от тази на Джоузеф.

— Не — изхлипа той, — не, не разбирам...

— Разбираш много добре — отговори магът, — мисля, че разбираш всичко, Константин.

— Стига — каза Кал, — спри да ме наричаш така. Това е зловещо. Името ми е Кал.

— Не, не е — възрази майстор Джоузеф, — това е името на тялото, което открадна. Име, което ще забравиш, когато си готов. Точно както ще захвърлиш тялото и ще се върнеш в това на Константин.

— Не мога! — вдигна ръце Кал. — И знаеш ли защо? Защото Константин Мадън е наоколо. Не разбирам как мога да вдигам цели армии, да призовавам елементали на Хаоса и да викам обсебени вълци, когато такъв човек вече има!

Кал крещеше, но гласът му звучеше умолително дори за собствените му уши. Просто искаше това да свърши. Не можеше да забрави ужасното ехо от думите на баща си.

„Кал, трябва да ме послушаш. Дори не знаеш кой си всъщност.“

— Има, така ли? — усмихна се с горчивина Джоузеф. — Да, Асамблеята и Магистериумът вярват, че Константин все още броди из света, понеже аз така пожелах. Но кой го е виждал? Кой е разговарял с него от Студеното клане насам?

— Хората са го виждали — отвори уста Кал. — Асамблеята! Нали е подписал Примирие с тях.

— Маскиран — отвърна майстор Джоузеф и вдигна сребърната маска, която носеше, когато Кал го видя за пръв път. — Аз се представих за него по време на битката с Верити Торес, знаех, че мога да го направя отново. Врагът си стои скрит след Студеното клане, а когато трябва да се покаже някъде, отивам аз. Самият Константин обаче бе смъртно ранен преди дванайсет години в пещерата, където загинаха Сара Хънт и толкова много други. Усетил, че животът му изтича, той използвал това, което вече бил научил, за да прехвърли душата си в друго тяло и така да успее да се спаси. Точно както успял да вземе частица от Хаоса и да го постави в тялото на обсебен, така измъкнал собствената си душа и я поставил в идеалното тяло. В теб.

— Но аз не съм присъствал по време на Студеното клане. Роден съм в болница. Кракът ми...

— Лъжа, разказана ти от Алистър Хънт. Кракът ти се счупи, когато Сара Хънт те изпусна на леда — прекъсна го майстор Джоузеф. — Тя разбра какво е станало. Душата на собственото й дете бе

прокудена от тази на Константин Мадън. Момченцето ѝ се превърна във Врага.

Ушите на Кал писнаха.

— Мама не би...

— Мама? — подигра се майстор Джоузеф. — Сара Хънт роди само черупката, която пази душата ти. Дори тя го разбра. Нямаше сили да стори необходимото, но пък остави съобщение. За тези, които ще дойдат на бойното поле и ще намерят мъртвите...

— Думите в леда — прошепна Кал. Прилоша му.

— Убий детето — произнесе майстор Джоузеф с видимо задоволство. — Тя ги издраска в леда с върха на ножа, който носиш. Това бе последното, което успя да стори на този свят.

Кал се почувства, сякаш ще повърне. Протегна се назад и се опря задъхан на ръба на масата.

— Душата на Калъм Хънт загина — продължи безмилостно Джоузеф, — прокудена от собственото си тяло, тя се сви и изчезна. Душата на Константин Мадън обаче пусна корени и укрепна, новородена и по-силна от всякога. Оттогава насам последователите му правят така, че да изглежда, сякаш той не си е отишъл от този свят, за да растеш в безопасност. Докато израстеш наново — жив и здрав.

„Кал живее“, бе добавил Кал на шега към Петостишието. Сега не му бе смешно. Сега се запита колко ужасно е това всъщност. Толкова ли бе искал да живее, че бе откраднал тялото на друг човек? Способен ли бе на такова нещо?

— Но аз не помня нищо от миналото си на Константин Мадън — прошепна Кал, — винаги съм си бил аз...

— Константин винаги бе наясно, че може да загине — рече Джоузеф, — смъртта бе най-големият му страх. Отново и отново опитваше да върне брат си, но така и не намери душата на Джерико, а тя бе това, което го правеше него. Поради тази причина се задоволи с това да подсигури оцеляването си. През всичкото това време чакахме, Кал. Чакахме те да пораснеш. И ето че вече си почти готов. Скоро войната ще започне отново. И този път ще спечелим!

В очите на майстор Джоузеф заблестя нещо, което подозрително заприлича на лудост.

— Не виждам как мога да застана на ваша страна — отвърна Кал, — вие отвлякохте Аарън.

— Да — съгласи се Джоузеф, — но искахме теб.

— Значи сте направили всичко това с отвличането само за да ме доведете тук? И защо? За да ми кажете това? Защо не ми го казахте преди? Защо не ме отнесохте, преди да постъпя в Магистериума?

— Защото мислехме, че знаеш — призна майстор Джоузеф, — смятахме, че има причина да се понижаваш. Че чакаш тялото и умът ти да пораснат, така че отново да се превърнеш в страховития враг на Асамблеята, който беше преди. Не дойдох при теб, понеже сметнах, че ако искаш да установим контакт, щеше да го направиш.

Кал се изсмя с горчивина.

— Значи не сте дошли, понеже не сте искали да развалите прикритието ми, а през цялото това време аз дори не съм знаел, че съм под прикритие? Това е уникално.

— Няма нищо смешно. — Изражението на лицето на майстор Джоузеф не се промени. — Цяло щастие е, че моят син... Дрю може да ми потвърди, че нямаш представа кой си, иначе можеше да се издадеш неволно.

— Ще ме убиеш ли? — попита внезапно Кал, загледан в майстор Джоузеф.

— Да те убия? Та аз те чаках през всичките тези години — отвърна Джоузеф.

— В такъв случай глупавият ти план отива по дяволите — каза Кал. — Ще отида при майстор Руфъс и ще му кажа кой съм всъщност. Ще кажа на всички в Магистериума, че татко е бил прав, че е трябвало да го послушат. И ще те спра.

— Познавам те по-добре — усмихна се майстор Джоузеф и поклати глава. — Ще се върнеш и ще завършиш Желязната година. През Медната ще си говорим отново.

— Няма. — Кал се почувства малък и незначителен. Обзе го ужас. — Ще им кажа...

— Какво? Да запечатат магията ти?

— Те няма...

— Ще го направят — отсече майстор Джоузеф, — а може и направо да те убият. Ако все пак решат да те пощадят, ще ти вземат магията и ще те върнат при баща ти, който вече ще знае, че не е твой баща.

Кал преглътна. Не бе мислил за това. Не бе мислил за реакцията на Алистър по отношение на това разкритие. Баща му, който бе помолил да запечатат магията му...

За всеки случай.

— Ще изгубиш приятелите си. Нима мислиш, че ще те оставят до твоя безценен Макар, след като узнаят кой си? Ще отгледат Аарън Стюарт като твой враг. Те това чакаха. Затова им трябва Аарън. Не за да ти е спътник. За да те унищожи.

— Аарън е мой приятел — каза Кал, но гласът му прозвуча безнадеждно. Можеше да се чуе как звучи, но не и да се спре.

— Както кажеш, Кал — рече майстор Джоузеф със спокойствието на човек, който знае истината. — Изглежда, че този твой приятел ще трябва да избере. Както и ти.

— Аз съм избрал — отвърна Кал, — избирам да се върна в Магистериума и да им кажа истината.

— Сериозно? — ухили се Джоузеф. — Лесно е да го кажеш на мен. Не бих очаквал друго от Константин Мадън. Винаги си бил храбър. Но когато ножът опре до кокала, когато трябва да направиш избор, наистина ли ще зарежеш всичко заради абстрактен идеал, който дори не разбираш?

— Така или иначе ще трябва да го зарежа — поклати глава на свой ред Кал. — Ти едва ли ще ме пуснеш да се прибера в Магистериума.

— Напротив — отвърна майстор Джоузеф.

Кал отскочи назад и удари болезнено лакът в стената.

— Какво?

— Господарю мой — въздъхна старият маг, — не виждате ли...

Така и не довърши. Покривът се разцепи с трясък. Кал едвам имаше време да погледне нагоре, когато всичко наоколо избухна в порой от дървени трески и бетон. Чу дрезгавия крясък на майстор Джоузеф точно преди планина от камъни да се издигне между двамата и да скрие мага от погледа му. Земята поддаде под Кал и той падна настрани, протегнал ръка, за да хване скимтящия и изплашен Пакостник.

В следващия миг всичко се разтърси и Кал зарови лице в козината на вълчето, като се опита да не кашля в гъстата, завихрила се около тях прах. Може би светът свършваше. Може би съюзниците на

майстор Джоузеф бяха решили да взривят всичко. Не знаеше, а и всъщност много не го интересуваеше.

— Кал? — Въпреки пищенето в ушите си Кал чу познатия глас.

Тамара.

Завъртя се настрани, като все още стискаше с една ръка козината на Пакостник, и видя какво е потрошило сградата. Огромният надпис, на който пишеше „Планински боулинг“, бе разполовил сградата като гигантска брадва. Аарън се бе свил на върха на надписа, като че той го бе съборил, а Тамара стоеше зад него. Знакът блестеше и съскаше на мястото, където електрическите жици бяха прекъснати или изкривени.

Аарън скочи от знака и изтича до Кал, като се приведе, за да го хване за ръката.

— Хайде, Кал!

Невярващ, Кал се изправи и остави Аарън да го вдигне на крака. Пакостник изскимтя и подскочи, като опря предните си лапи в кръста на Аарън.

— Аарън! — извика Тамара и посочи зад тях.

Кал се завъртя и погледна облаците прах и камъни. От майстор Джоузеф нямаше и следа.

Това обаче съвсем не означаваше, че са сами. Кал се обърна към Аарън.

— Обсебени от Хаоса — отсече Кал. Коридорът бе пълен с тях. Те напредваха сред разрухата със странна, отсечена походка. Техните въртящи се очи блестяха като въглени.

— Хайде! — извика Аарън и изтича към надписа, като се покатери върху него и издърпа Кал след себе си. Той все още бе закачен за основата. Голямата част от него бе смазала сградата под ъгъл — като лъжичка, паднала в чиния — и се опираше в стената. Тамара вече прескачаше надписа „Планински боулинг“, следвана от Пакостник. Кал закуцука подире ѝ, след което осъзна, че Аарън не върви след тях. Завъртя се, а от жиците в краката му изскочиха искри.

Стаята под тях се пълнеше с обсебени от Хаоса, които бавно приближаваха надписа. Някои от тях вече се катереха по него. Аарън стоеше на няколко крачки над него. Погледна надолу.

Тамара вече бе минала достатъчно разстояние по надписа, за да се качи на покрива.

— Хайде! — чу той вика й, когато осъзна, че те не я следват, а тя няма начин да се върне на надписа.

— Кал! Аарън!

Аарън обаче не мърдаше. Беше застанал на края на надписа като на сърф, с мрачно изражение на лицето. Косата му бе побеляла от бетонна прах, а сивата му униформа бе разкъсана и окървавена. Той бавно вдигна ръка и Кал за пръв път видя, че Аарън е не просто негов приятел, а Макар, повелител на Хаоса, който може да стане могъщ като Врага на Смъртта.

Който може да стане Враг на Врага.

Негов враг.

Тъмнината се изстреля от ръката на Аарън като черна мълния и обви обсебените със сенчестите си пипала. Всеки път щом тъмнината ги докоснеше, светлината в очите им угасваше и те падаха неподвижни и безжизнени на земята.

„Затова им трябва Аарън. Не за да ти е спътник. За да те унищожи.“

— Аарън! — извика Кал и се плъзна надолу по знака към него.

Аарън не се обърна и дори не изглеждаше, че го е чул. Стоеше на място, а черната светлина продължаваше да блика от ръката му, оставяйки следа в небето. Изглеждаше ужасяващо.

— Аарън! — изпъшка Кал и се спъна във възел сплетени жици. Болката прониза крака му, когато тялото му се преви. Той падна, като събори Аарън на земята и притисна момчето под себе си. Черната светлина изчезна, когато Аарън удари гръб в металната част на надписа, а ръцете му се оказаха между него и Кал.

— Остави ме! — извика Аарън. Изглеждаше обезумял от гняв, все едно е забравил кои изобщо са Кал и Тамара. Изви се изпод Кал и се опита да измъкне ръцете си. — Трябва да... да...

— Да спреш — каза Кал и хвана Аарън за реверите на униформата. — Аарън, не можеш да продължиш да правиш това без противотежест. Ще загинеш!

— Няма значение! — отвърна Аарън и отново се опита да се измъкне.

Но Кал не го пусна.

— Тамара ни чака. Не можем да я оставим. Ти не можеш да я оставиш. Хайде. Трябва да вървим!

Дишането на Аарън бавно се успокои, а очите му останаха съсредоточени върху Кал. Зад него напредваха още обсебени. Те прескачаха телата на мъртвите си спътници, а очите им пронизваха мрака.

— Добре — каза Кал и пусна Аарън, като се изправи въпреки болките в крака си, — хайде, Аарън.

След което протегна ръка към него:

— Да вървим.

Аарън се поколеба, после протегна ръка и остави Кал да го изправи на крака. Кал го пусна и отново започна да се катери по знака. Този път Аарън го последва. Изкачиха се достатъчно високо, че да настигнат Тамара и Пакостник на покрива. Кал усети как стъпките му по асфалта отекват чак в зъбите му.

Тамара кимна облекчено, когато ги видя, но лицето ѝ бе изопнато. Обсебените от Хаоса все още бяха по петите им. Завъртя се и изтича до края на покрива, за да скочи към контейнера за боклук. Кал закуцука подире ѝ, след което скочи от края на сградата. Сърцето му биеше бясно при мисълта за това, което ги преследва, а също и от страх, че колкото и да бягат, няма да могат да се измъкнат. Краката му се удариха в металния капак на контейнера и той падна на колене. Усещаше краката си като торби с пясък — тежки, безчувствени и не съвсем здрави. Успя да се завърти на една страна и да остане прав, като се подпря на металната стена, след което спря, за да си поеме дъх.

След миг Аарън скочи до него.

— Добре ли си? — попита той и Кал усети да го залива вълна от облекчение. Аарън отново звучеше, като че е дошъл на себе си.

Чуха звук от дрънченето на метал. Кал и Аарън се завъртяха, за да видят как Тамара отблъсква контейнера надалеч от сградите. Обсебените от Хаоса, които нямаше на какво да скочат, се събраха на ръба.

— Добре съм. — Кал се взря първо в Аарън, а после и в Тамара. И двамата го гледаха еднакво загрижени. — Не мога да повярвам, че се върнахте за мен — добави Кал. Стана му лошо. Бе сигурен, че ако направи още една крачка, ще падне отново. Помисли си да им каже, че трябва да го оставят и да бягат, но истината бе, че не искаше да го оставят.

— Естествено, че се върнахме — намръщи се Аарън, — нали двамата с Тамара дойдохте за мен? Защо да не направим същото и за теб?

— Не си ни безразличен, Кал — добави Тамара.

Кал искаше да каже, че Аарън е друг случай, но не знаеше как. Зави му се свят.

— Във всеки случай бе невероятно. Това, което направихте със знака.

Тамара и Аарън се спогледаха.

— Не го направихме нарочно — призна Тамара, — искахме да се покатерим на върха, за да изпратим знак до Магистериума. Обаче прекалихме със земната магия и... ами, важното е, че се получи.

Кал кимна. Да, това бе важното.

— И аз благодаря за това, което направи — отвърна Аарън и потупа непохватно Кал по рамото. — Бях толкова ядосан, че ако не ме беше спрял да извличам магия от Хаоса, щях...

— Защо момчетата винаги говорят за чувствата си? — прекъсна ги Тамара. — Отвратително е. На всичко отгоре има обсебени, които искат да ни докопат!

И тя посочи към сияйните въртящи се очи, които ги гледаха от покрива.

— Стига сте си приказвали, време е да се махаме.

И тя тръгна, а тъмните ѝ плитки се развяха зад нея. Кал се подготви за безкрайния път до Магистериума. Направи една мъчителна стъпка, преди да припадне. Дори не почувства как главата му удря земята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Кал се събуди в лечебницата. Кристалите по стените светеха слабо, по което отгатна, че най-вероятно е нощ. Цялото тяло го болеше. Освен това бе сигурен, че има лоши новини, които да съобща на останалите, макар да не помнеше какви точно. Краката го боляха, а около него имаше завивки. Бе в леглото, бе се наранил, но не можеше да си спомни как. Бе се правил на важен на онова упражнение, а после беше паднал в реката и Джаспър — колкото и невероятно да звучеше — го бе измъкнал. А после... с Тамара, Аарън и Пакостник бяха вървели през гората, но може би това бе сън? Така му се струваше сега.

Обърна се на другата страна и видя майстор Руфъс да седи на един стол до леглото. Половината му лице бе потънало в сенки. За миг Кал се запита дали майсторът не е заспал, но после видя как гъглчетата на устните му се изкривяват в усмивка.

— По-добре ли си? — попита майстор Руфъс.

Кал кимна и опита да се изправи. Но когато прогони съня от клепките си, всичките му спомени се върнаха — майстор Джоузеф и сребърната маска, начинът, по който Дрю бе погълнат, увисналият от гредите, окован Аарън... и най-вече думите, че душата на Константин Мадън живее в него.

Отпусна се обратно в леглото.

„Трябва да кажа на майстор Руфъс“, помисли си той. „Не съм лош човек. Ще му кажа.“

— Ще хапнеш ли нещо? — попита майстор Руфъс и се протегна към подноса. — Донесох ти супа и чай.

— Бих пийнал малко чай. — Кал взе оформената от земята чаша и я остави да сгрее ръцете му. Отпи предпазливо. Успокоителният вкус на ментата го разбуди леко.

Майстор Руфъс остави подноса долу и погледна косо към Кал.

Кал така стисна чашата, като че животът му зависи от това.

— Не искам да те разпитвам, но се налага. Тамара и Аарън ми казаха, че знаят къде е бил отвлечен Аарън, но и двамата ми

потвърдиха, че ти си прекарал повече време вътре и си посетил стая, в която те не са влизали. Можеш ли да ми кажеш какво точно видя?

— Казаха ли ви за Дрю? — попита Кал и потрепери при спомена. Майстор Руфъс кимна.

— Направихме проверка и установихме, че името и самоличността на Дрю Уолъс, както и цялото му минало, са убедителен фалшификат, създаден, за да го вкара в Магистериума. Не знаем истинското му име, нито защо Врагът го е пратил тук. Ако не бяхте ти и Тамара, Врагът щеше да сполучи да ни нанесе съкрушителен удар. Що се отнася до Аарън... страх ме е дори да си помисля какво щяха да му направят.

— Значи не съм загазил?

— Задето не ми каза, че Аарън е отвлечен? Че не каза никому къде отиваш? — майстор Руфъс снижи гласа си до гърлено ръмжене. — Ами, ако повече никога не правиш така, няма да те наказвам за неразумното държание. Най-малкото защото все пак успя. Глупаво е да се вирам в детайлите относно това как сте спасили нашия Макар. Важното е, че успяхте.

— Благодаря — отвърна Кал. Не бе сигурен дали му се карат, или го хвалят.

— Пратихме няколко мага в изоставеното игрище за боулинг, но почти нищо не е останало. Само празни клетки и унищожено оборудване. Имаше и огромна стая, която прилича на лаборатория. Там ли беше?

Кал кимна и преглътна. Сега бе моментът. Отвори уста, за да каже: „Майстор Джоузеф беше там и ми каза, че съм Врагът на Смъртта“.

Но не можа да произнесе думите. Като че стоеше на ръба на пропаст и умът не му позволява да се хвърли, макар да го иска. Ако повтореше казаното от Джоузеф, майстор Руфъс щеше да го намрази. Всички щяха да го намразят.

И после какво? Дори ако наистина бе Константин Мадън, не помнеше нищо от това. Бе просто Кал, нали? Същият човек. Не бе станал зъл. Не искаше да унищожи Магистериума. А и какво всъщност бе душата? Тя не можеше да ти каже какво да правиш или да взима решения вместо теб.

— Имаше лаборатория с разни бълбукащи неща и елементали в нишите, които осветяваха цялото пространство.

Кал преглътна и се подготви да излъже. Сърцето му прескочи един удар.

— Но нищо друго. Стаята бе празна.

— Нищо друго ли не се сещаш? — попита майстор Руфъс, загледан напрегнато в Кал. — Някаква подробност, която може да ни помогне? Каквото и да е? Все едно колко незначително ти се струва?

— Обсебени от Хаоса — каза Кал. — От тях имаше много. А също и елементал на Хаоса. Той ме преследваше в лабораторията, но тогава Аарън и Тамара счупиха покрива и...

— Да, те вече ми разказаха за впечатляващия номер с надписа — усмихна се майстор Руфъс.

Кал обаче разбра, че се мъчи да скрие разочарованието си.

— Благодаря ти, Кал. Справи се много добре.

Кал кимна. Никога не се бе чувствал толкова зле.

— Помня, че когато за пръв път дойде в Магистериума, ме помоли на няколко пъти да говориш с Алистър — рече майстор Руфъс. — Така и не ти разреших официално.

Той натърти на последната дума и Кал се изчерви. Запита се дали най-после няма да загази, задето се бе ровил в офиса на майстор Руфъс.

— Но ти разрешавам сега.

Той извади стъкления глобус от нощницата си и го остави на Кал. Вътре вече се завихряше малко торнадо.

— Мисля, че знаеш как да го използваш.

Той се изправи на крака и отиде в далечния край на лечебницата, скръстил ръце зад гърба си. На Кал му трябваше известно време, за да разбере какво му се дава — лично пространство.

Кал вдигна стъкления глобус в ръката си и го разгледа. Изглеждаше, сякаш огромен сапунен мехур се е втвърдил във въздуха. Съсредоточи се върху мисълта за баща си и блокира спомените за майстор Джоузеф и Константин Мадън. Мислеше само за баща си, за уханието на палачинки и тютюн за лула, за начина, по който поставяше ръка на рамото му, когато направеше нещо добре, за това как бавно и мъчително му обясняваше геометрията — най-омразния му предмет.

Торнадото се втвърди и се оформи като баща му, който стоеше в омазнените си от машинно масло дънки и по фланелка, вдигнал очила на главата си и с гаечен ключ в ръка.

„Явно работи в гаража по някой от старите си автомобили“, помисли си Кал.

Баща му вдигна поглед, все едно някой го е извикал.

— Кал? — попита той.

— Аз съм, татко — отвърна Кал.

Баща му остави гаечния ключ долу и той изчезна от картината. Обърна се, сякаш се опитваше да види Кал, макар да бе ясно, че не може.

— Майстор Руфъс ми каза какво е станало. Много се притесних. Бил си в лечебницата...

— И все още съм — отвърна Кал, след което бързо добави, — но съм добре. Малко са ме превързали, но съм добре.

Гласът му прозвуча немощно, дори на него самия.

— Не бива да се притесняваш.

— Какво да направя — отговори кисело баща му, — все пак съм ти баща, макар да си в училище.

Огледа се, след което отново спря погледа си на Кал, сякаш можеше да го види.

— Майстор Руфъс ми каза, че си спасил Макара. Това е невероятно. Направил си това, което цяла армия не може да стори за Верити Торес.

— Аарън е мой приятел. Затова го спасихме, не защото е Макара. Пък и не знаехме срещу какво се изправяме.

— Радвам се, че си намерил приятели, Кал. — Очите на баща му изглеждаха сериозни. — Трудно е да си приятел... с някой толкова силен.

Кал си спомни за гривната в писмото на баща си и за хилядите въпроси, които искаше да зададе.

„Бил ли си приятел с Константин Мадън?“, искаше да попита той, но не можеше. Не и сега, когато имаше вероятност Руфъс да ги подслушва.

— Руфъс ми каза, че е имало и друг ученик там — продължи баща му, — някой, който е работил за Врага.

— Да... Дрю — поклати глава Кал. — Не знаехме.

— Вината не е твоя. Понякога хората не разкриват какви са всъщност.

Баща му въздъхна.

— Този ученик... Дрю... е бил там, но Врагът не, така ли?

„Няма Враг. През всичките тези години сте се борили с фантом, илюзия, създадена от майстор Джоузеф. Но аз не мога да ви кажа това, тъй като кой е Врагът, ако не Константин Мадън?“

— Не мисля, че щяхме да се измъкнем, ако бе там — отвърна Кал, — май имахме късмет.

— А този Дрю каза ли ти нещо?

— Какво например?

— Ами... за теб — отвърна предпазливо баща му. — Странно ми е, че Врагът е оставил пленения Макар в ръцете на едно дете.

— Имаше и страшно много обсебени — отвърна Кал, — но никой не ми каза нищо. Само Дрю и обсебените от Хаоса, а те не говорят много.

— Не — усмихна се немощно баща му, — мълчаливи си падат, а?

След което отново въздъхна.

— Липсваш ми, Кал.

— И ти на мен, татко — сви се гърлото на Кал.

— Ще те взема от автобуса — каза баща му.

Кал кимна, не вярвайки на гласа си, и прокара ръка по повърхността на глобуса. Образът на баща му изчезна. Той остана загледан в устройството. Сега, когато в него нямаше нищо, видя отражението си в стъклото. Същата черна коса, същите сиви очи, същите леко заострени нос и брадичка. Всичко това му бе познато. Не приличаше на Константин Мадън. Бе си Калъм Хънт.

— Прибирам си го обратно — усмихна се Руфъс, докато взимаше глобуса от ръката му. — Трябва да останеш тук поне един ден, за да се излекуваш напълно. Но има двама души, които чакаха нетърпеливо да те видят.

Майстор Руфъс отиде до вратата на лечебницата и я отвори широко.

Тамара и Аарън влязоха вътре.

* * *

Да бъдеш в лечебницата, защото си ранен, се оказа далеч по-хубаво от това да си там поради собствената си глупост. Съучениците не спираха да му идват на гости. Всички искаха да чуят историята отново и отново, да разберат колко страшни са били обсебените и как Кал се изправил срещу елементал на Хаоса. Всички искаха да научат как надписът е паднал върху покрива, а и да се посмеят на момента, в който Кал бе припаднал.

Гуенда и Селия му донесоха сладкиши от дома. Раф му подари тесте карти и играха върху завивките. Кал така и не бе разбрал колко много хора в Магистериума знаят кой е всъщност. Дори някои от по-големите ученици дойдоха. Сред тях и Кимия, сестрата на Тамара, която бе много висока и уплаши Кал, казвайки му колко се радвала, че Тамара го има за приятел. Дойде и Алекс, с плик от любимите желирани бонбони на Кал. Той го предупреди с усмивка, че подвизите му правят останалите в училището да изглеждат зле.

Дори Джаспър го посети, което бе много странно. Той се промъкна в лечебницата и изглеждаше доста нервен, докато подръпваше парцаливия си кашмирен шал, който носеше над униформата.

— Донесох ти сандвич от Галерията — обяви той и го подаде на Кал. — С лишеи е, разбира се, но на вкус е като риба тон. Мразя риба тон.

— Благодаря — каза Кал и завъртя сандвича. Бе странно топъл, което го накара да си помисли, че е престоял известно време в джоба на Джаспър.

— Просто исках да ти кажа — заяви Джаспър, — че всички говорят как си спасил Аарън. Искам да знаеш, че аз също мисля, че това е хубаво. Което си направил. И също, че може би си заслужавал моето място в класа на майстор Руфъс. Така че, не се сърдя. Вече.

— Пак успя да го обърнеш в разговор за себе си, Джаспър — рече Кал, който трябваше да признае, че се наслаждава на момента.

— Да. — Джаспър подръпна шала си толкова нервно, че едва не откъсна част от него. — Ами хубаво си побъбрихме. Дано сандвичът ти хареса.

След което си тръгна. Развеселен, Кал го изпрати с поглед. Осъзна, че е доволен, задето Джаспър не го мрази повече. Въпреки това за всеки случай хвърли сандвича. Тамара и Аарън можеха да му идват на гости колкото пъти искаха, скачаха по леглото на Кал, като че е трамплин, и нямаха търпение да му разкажат за всичко станало, докато той лежи. Аарън обясни, че е защитил Пакостник пред майсторите, казвайки им, че като Макар има нужда да изучава поведението на обсебено от Хаоса животно. Те не бяха във възторг от това, но му дадоха разрешение и така Пакостник се превърна в постоянно присъствие в стаите им. Тамара каза, че привилегиите са направили Аарън по-нетърпим и от Кал. Говореха си и се шегуваха толкова силно, че майстор Амарант пусна Кал по-рано, за да има мир и спокойствие в лечебницата. Това бе добра идея, понеже Кал започна да свиква с лежането по цял ден и с подаръците от хората. Още седмица — и никога нямаше да си тръгне.

Пет дни след като се върна от леговището на Врага, Кал отново започна уроците си. Качи се леко сковано на лодката с Аарън и Тамара. Контузеният му крак почти бе оздравял, но още го движеше трудно. Когато пристигна в класната стая, майстор Руфъс го очакваше.

— Днес ще направим нещо по-различно — каза той и посочи надолу по коридора, — ще посетим Коридора на Завършека.

— Били сме там и преди.

Ако майстор Руфъс откажеше да ги заведе там и вместо това ги натовареше със скучни упражнения... пък и майсторът не знаеше, че са били там само защото са се загубили по време на упражнението си.

— Така ли? — попита майстор Руфъс и тръгна по коридора. — И какво видяхте там?

— Отпечатъците на хора, минали през Магистериума преди — отвърна Аарън, докато го следваше, — някои от техните роднини... майката на Кал.

Минаха през врата, която майстор Руфъс отвори с гривната си, и слязоха по вито стълбище, направено от бял камък.

— Нещо друго?

— Първата Порта — отвърна Тамара и се огледа объркана. Не бяха дошли по този път преди. — Но не беше включена.

— Хм. — Майстор Руфъс прокара гривната си през дебелия стена и видя как тя изчезва, за да разкрие друга стая зад нея. Руфъс се

усмихна на изненадата им. — Да, в училището има и пътища, за които още не знаете.

Влязоха в стая, през която Кал си спомняше, че са минали, когато мислеха, че са се изгубили — с дълги сталагмити и бълбукаща кал, която затопляше въздуха. Завъртя се и се запита дали ще може да намери пътя обратно до вратата, която майстор Руфъс им бе показал. Дори да успееше, не бе сигурен дали гривната може да я отвори.

Минаха през друг праг и се озоваха в Залата на Завършека. Една от арките сякаш бушуваше с някаква субстанция, подобна на мембраната от живо същество. Думите *Prima Materia* блестяха със странна светлина, която сякаш извираше от издълбаните букви.

— Ъ-ъ — попита Кал, — какво е това?

Усмивката на лицето на майстор Руфъс се разшири.

— Виждате ли го? Чудесно. Така си и мислех. Това означава, че сте готови да минете през Първата Порта, Портата на Контрола. След като минете през нея, ще бъдете считани за магове и ще получите метал на гривната си, който ще ви даде статута на ученици от Медната година. Колко далеч ще стигнете от тук нататък, зависи само от вас, но смятам, че и тримата сте сред най-добрите чираци, които съм имал удоволствието да обучавам. Надявам се да се върнете в Магистериума и догодина.

Кал погледна към Тамара и Аарън. Те се бяха усмихнали широко — един на друг и на него. Тогава Аарън вдигна ръка колебливо...

— Това е чудесно... но си мислех, че трябва да минем през вратата в края на годината? Когато завършим?

Майстор Руфъс повдигна вежди.

— Вие сте чираци. Което означава, че учите, когато сте готови за това, и минавате през портите, когато е ударил часът — нито преди, нито след това. След като виждате портата, значи сте готови. Тамара Раджави, ти си първа.

Тя пристъпи напред, изправила рамене, и отиде до вратата с изражение на благоговение, изписано на лицето ѝ, сякаш не вярва, че това наистина се случва. Тя се протегна, докосна завихрения център и отдръпна пръстите си с вик на удивление. След това погледна към Аарън и Кал, усмихна се и пристъпи напред, като изчезна от погледа им.

— Сега е твой ред, Аарън Стюарт.

— Добре — каза Аарън и кимна. Изглеждаше леко изнервен. Избърса длани в сивите панталони на униформата си, като че се е изпотил. Когато приближи вратата, той разпери ръце и се хвърли към това, което го чакаше отвъд нея, като играч на ръгби.

Майстор Руфъс поклати развеселен глава, но не коментира техниката на Аарън.

— Калъм Хънт, давай — каза той.

Кал преглътна и приближи вратата. Спомни си какво му бе казал майстор Руфъс, когато му сподели защо го е взел за чирак.

„Докато един маг не мине през Първата Порта в края на Желязната година, магията му може да бъде запечатана. Така няма да имаш достъп до елементите и силата си.“

Ако магията му бъдеше запечатана, Кал нямаше да стане Врагът на Смъртта. Нямаше да може да стане дори подобен на него.

Това бе помолил баща му. Затова бе изпратил гривната на Константин Мадън. Като предупреждение. Застанал пред портата, Кал най-после си призна: Тамара бе права. Предупреждението на баща му не се отнасяше за безопасността на Кал, а за тази на другите около него.

Това бе последният му шанс. Минеше ли през Портата на Контрола, повече нямаше да могат да запечатат магията му. Нямаше да има лесен начин, с който да спаси света. С който да е сигурен, че няма да се изправи срещу Аарън. Да е уверен, че няма да се превърне в Константин Мадън.

Помисли за възможността да се върне в обикновено училище, в което няма да има приятели, а уикендите ще прекарва под мрачния поглед на баща си. Помисли как никога повече няма да види Аарън и Тамара. Помисли за приключенията, които нямаше да изживеят, за Пакостник, който щеше да го чака нещастен в стаята, за Селия, Гуенда и Раф и дори за майстор Руфъс, за трапезарията, Галерията и тунелите, които никога нямаше да опознае.

Но може би ако кажеше истината, нещата нямаше да се развият така, както предполагаше майстор Руфъс. Може би нямаше да запечатат магията му. Може би щяха да му помогнат. Можеше дори да им каже, че няма такова нещо като душа. Че той е просто Калъм Хънт и няма да се превърне в чудовище със сребърна маска.

Но можеше и да стане точно както Джоузеф бе предвидил. Затова той си пое дълбоко въздух, сведе глава и мина през Портата на Контрола. Магията изпълни цялото му същество, чиста и могъща.

Чу как Тамара и Аарън се смеят от другата страна.

И въпреки всичко се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.